

Này Gió, bao giờ anh mới trở về ?

Contents

Này Gió, bao giờ anh mới trở về ?	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6.1	11
7. Chương 6.2	13
8. Chương 7	15
9. Chương 8	17
10. Chương 9	18
11. Chương 10	20
12. Chương 11	21
13. Chương 12	23
14. Chương 13	24
15. Chương 14	26
16. Chương 15	27
17. Chương 16	28
18. Chương 17	30
19. Chương 18	31
20. Chương 19	32
21. Chương 20	34
22. Chương 21	35
23. Chương 22	36
24. Chương 23	38
25. Chương 24	39
26. Chương 25	41
27. Chương 26	42
28. Chương 27	43
29. Chương 28	45
30. Chương 29	46
31. Chương 30	48
32. Chương 31	49
33. Chương 32	51
34. Chương 33	53
35. Chương 34	56
36. Chương 35	58
37. Chương 36	60
38. Chương 37	62
39. Chương 38	63
40. Chương 39	65
41. Chương 40	66

42. Chương 41	67
43. Chương 42	69
44. Chương 43	71
45. Chương 44	72
46. Chương 45	74
47. Chương 46	75
48. Chương 47	77
49. Chương 48	79
50. Chương 49	81
51. Chương 50	82
52. Chương 51	85
53. Chương 52	88
54. Chương 53	91
55. Chương 54	93
56. Chương 55	95
57. Chương 56	97
58. Chương 57	99
59. Chương 58	101
60. Chương 59	103
61. Chương 60	104
62. Chương 61	105
63. Chương 62	106
64. Chương 63	108
65. Chương 64	110
66. Chương 65	112
67. Chương 66	114
68. Chương 67	115
69. Chương 68	117
70. Chương 69	120
71. Chương 70	121
72. Chương 71	124
73. Chương 72	126
74. Chương 73	128
75. Chương 74	129
76. Chương 75	131
77. Chương 76	132
78. Chương 77	135
79. Chương 78	136
80. Chương 79	139
81. Chương 80	141
82. Chương 81	142
83. Chương 82	143
84. Chương 83	145
85. Chương 84	148
86. Chương 85	149
87. Chương 86	151
88. Chương 87 (end)	153
89. Ngoại Truyện	156

Này Gió, bao giờ anh mới trở về ?

Giới thiệu

- Mạc Thiên Giai: sống trong gia đình hạnh phúc, nhưng lại mất mẹ năm 10t, năm cô 15t đậu vào tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-gio-bao-gio-anh-moi-tro-ve>

1. Chương 1

Ở một ngôi nhà nhỏ trong vùng nông thôn cách khá xa thành phố, ai cũng nghe thấy tiếng cười đùa của một bé gái. Gia đình cô rất hạnh phúc. Cô lên 6, học ở một trường tiểu học trong làng. Vì cô rất lễ phép nên mọi người ai cũng quý mến cô. Nếu hàng xóm có hỏi cô:

- Cháu gái, cháu tên gì thế ? Mặc dù biết rất rõ nhưng họ vẫn hỏi, vì họ rất thích câu trả lời của cô
- Dạ, cháu tên Mạc Thiên Giai, con bố Mạc Khiêm và mẹ Quách Từ Nhiên ạ. Đúng vậy, cô có cái tên rất đẹp: Mạc Thiên Giai. Tuy đã 6 tuổi nhưng cô vẫn ngơ nghe hỏi mẹ:
- Mẹ, mẹ yêu ai nhất?

Thì mẹ cô lại cười hiền, xoa đầu cô mà trả lời:

- Mẹ yêu Thiên Giai nhất.

Hài lòng với câu trả lời đó, cô lại quay sang hỏi ba mình:

- Ba, ba yêu ai nhất?
- Ba yêu Thiên Giai nhất.
- Ba yêu Thiên Giai nhiều như thế nào?
- To như cánh đồng lúa nhé.

Bỗng cô bé xụ mặt xuống, Mạc Khiêm thấy thế liền hỏi:

- Sao thế con gái?
- Vì ba thương con ít hơn mẹ.

Mạc Khiêm ngạc nhiên, quay sang vợ, Từ Nhiên cũng ngạc nhiên không kém, liền hỏi lại con:

- Thiên Giai, đồng lúa to như vậy, sao ít được con?
- Vì ba không yêu con bằng tất cả cái này- Vừa nói cô vừa để bàn tay lên trái tim mình – Quả tim đó ba, con yêu ba mẹ bằng cả quả tim con mà.
- Vậy sao? Thế tại sao lại yêu bằng cả quả tim nhỉ?
- VÌ mẹ đã nói, chỉ ai yêu bằng quả tim mới là yêu nhiều nhất, vì quả tim là tất cả mà ba- Thiên Giai vui vẻ trả lời ba của mình.

- Đứng lăm con gái ngoan, con giỏi lắm- Mạc Khiêm hài lòng nhìn con, rồi quay sang nhìn vợ trù mếu. Ông biết mình không lăm khi theo đuổi bà, và lại còn hạnh phúc hơn khi Từ Nhiên chọn ông, bỏ qua những người có điều kiện hơn ông, khá giả hơn ông.

Thiên Giai có một người bạn học cùng lớp tên là Diệp Song Khuê. Nhà Song Khuê cũng hạnh phúc không kém nhà của Thiên Giai. Ngay ngày hôm sau đi học, Thiên Giai đã liên khoe với Song Khuê:

- Song Khuê này, hôm qua ba mình đã nói yêu mình bằng cả trái tim đấy.

- Aaa, cậu sướng quá, ba cậu yêu cậu nhiều ghê.

- Tất nhiên rồi, cậu về hỏi ba mình thử xem

- Nhất định phải hỏi, không biết ba mình yêu mình nhiều như thế nào nhỉ?

- Ngày mai ình biết nhé, nhớ đó Song Khuê.

Sau đó cả hai lại tiếp tục giờ ra chơi, chìm đắm trong những câu chuyện của nhau...

Đọc tiếp Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 2

2. Chương 2

4 năm trôi qua, ngày lễ Vu Lan năm nay ba mẹ đưa Thiên Giai lên nhà ông bà nội, vì năm ngoái đã được qua nhà ông bà ngoại. Nhà nội cô ở trong một góc nhỏ của một thành phố sầm uất. Nội cô không giàu, chỉ có một chút dư giả, lâu lâu lại cho con cháu. Mọi chuyện sẽ mãi luôn tốt đẹp nếu mẹ cô không đuổi theo cô, khi cô chạy theo một gánh hàng rong mà không nhận ra rằng mình đã chạy tới đường chính. Lúc đó, cô cảm thấy có một lực đẩy cô qua bên đường. Mọi người bắt đầu đổ xô xuống đường, nhìn người đàn ông tay đang nâng đầu người phụ nữ khuôn mặt lấm lem máu. Tay người phụ nữ nắm chặt lấy vạt áo ông, tay kia nắm lấy tay của cô bé. Đó chính là gia đình nhà họ Mạc. Thiên Giai khóc, những giọt nước mắt thi nhau rơi, rồi lại nấc lên từng hồi:

- Mẹ....mẹ ơi..hức..hức....đừng làm...Thiên Giai sợ...nha mẹ..hức hức

Người phụ nữ nhìn Thiên Giai, đưa bàn tay lên vuốt má con, in lại trên đó những vệt máu:

-Con ngoan ...đừng sợ...mẹ ở đây.

Gắng lấy chút sức lực còn lại, Từ Nhiên yếu ớt nói với Mạc Khiêm:

- Mạc Khiêm, em..giao Thiên Giai.. lại cho anh...Xin lỗi..vì em..thất hứa..... Anh giúp em....chăm sóc cho con.... nha anh...

- Không được Từ Nhiên, em phải cố lên, xe cấp cứu sắp đến rồi, vài phút nữa thôi, em phải cùng anh nuôi nấng Thiên Giai- Mạc Khiêm cũng khóc, những giọt nước mắt ấy rơi xuống khuôn mặt trắng bệch của Từ Nhiên, khuôn mặt hiền dịu

- Em không...chịu được nữa..Thiên Giai..mẹ yêu con....tha lỗi ẹ....Mạc Khiêm...em yêu...anh – Giọng Từ Nhiên nhỏ dần rồi tắt hẳn. Bàn tay ấy rời khỏi vạt áo của Mạc Khiêm, cứ vậy mà rơi xuống. Khuôn mặt cô vẫn mang nét cười, nụ cười hạnh phúc nhưng còn vương chút gì đó lo toan. Cô bé Thiên Giai lại càng khóc to hơn, Mạc Khiêm cũng khóc, mặc cho xe cứu thương đã tới. Với ông, điều này chẳng có ích gì cả, bởi ông đã mất đi người phụ nữ mà ông yêu thương, mãi mãi. Mạc Khiêm lo cho lễ tang của vợ thật chu đáo. Ông không muốn người mình yêu thương lại ra đi không thanh thản. Cô bé Thiên Giai đứng cạnh quan tài mẹ, đôi mắt cô ngập nước nhưng hình như cô không khóc được. Song Khuê đến bên cô, ôm lấy cô mà an ủi:

- Thiên Giai à, mẹ Từ Nhiên yêu cậu nhất, cậu mà khóc mẹ sẽ không vui. Mình sẽ chia mẹ cho cậu, cậu lại có mẹ rồi.

Thiên Giai ôm lấy Song Khuê, rồi cứ vậy mà khóc. Nhìn cảnh đó, làng xóm ai cũng nghẹn ngào, có cái gì đó nghẹn đắng ở cổ họng, nước mắt cứ chực trào ra. Ngày hôm sau, mọi người đưa linh cữu mẹ cô ra nghĩa trang. Bà ngoại Thiên Giai vừa đi vừa khóc, than trách cho số phận con gái mình ngắn ngủi. Ai ai cũng thấy xót xa cho người phụ nữ toàn vẹn, lại biết cách giữ gia đình. Tối hôm đó, Thiên Giai vừa khóc vừa hỏi ba của mình:

- Ba ơi, mẹ chết là vì con phải không ba.

Mạc Khiêm cố nén cơn đau, ôm lấy con mà trả lời:

- Không đâu Thiên Giai, nếu con nghĩ như vậy, thì mẹ con ở trên thiên đường sẽ buồn lắm đấy. Mà con thì không muốn thấy mẹ buồn đúng không?

- Dạ đúng. Ba ơi, con cũng muốn ở thiên đường.

Sau đám tang Từ Nhiên, Mạc Khiêm dành hết tình yêu của mình cho đứa con gái bé nhỏ. Chiều chiều hai bố con lại ra mộ, cắm hoa và thắp nhang cho Từ Nhiên. Thiên Giai vẫn tới trường, nhưng có lẽ không ai hiểu được nỗi đau của cô bé, họ an ủi cô để cô yên tâm hơn. Cũng may là bên cô còn có ba và Song Khuê.

.....

3 năm sau

Thiên Giai càng lớn càng xinh đẹp, càng giống mẹ. Đôi mắt to tròn long lanh như đáy nước nhưng ít ai biết ẩn sâu trong đó là cả một nét buồn phảng phất. Một buổi tối, trong bữa cơm Mạc Khiêm hỏi Thiên Giai:

- Thiên Giai à, con nghĩ sao nếu ba đi thêm bước nữa ??

-Ba còn yêu mẹ không?- Cô không trả lời mà hỏi ngược lại ba mình. Nghe được câu hỏi này quả là sét đánh ngang tai, thời gian qua yên ổn như vậy tại sao ba còn muốn lấy vợ mới.

-Đương nhiên là có. Nhưng con cũng lớn rồi, cũng cần một người mẹ chăm sóc cho con. Nếu con đồng ý, ngày mai ba sẽ dẫn cô ấy về gặp con.

- Tùy ba, nhưng con muốn chắc rằng ba vẫn yêu mẹ

Rồi cả hai chìm vào im lặng. Học cứ ăn rồi trôi theo những suy nghĩ riêng của bản thân mình. Sau bữa cơm, Thiên Giai qua nhà Song Khuê. Tối hôm đó, trên chiếc xích đu do ba Song Khuê tự làm có người tìm đến.

-Song Khuê, ba mình muốn đi thêm bước nữa.

-Vậy hả? Mình nghĩ như vậy cũng tốt.

- Cậu biết sợ chuyện mẹ ghẻ con chồng mà Song Khuê.

Đặt tay lên vai bạn, Song Khuê an ủi Thiên Giai:

- Thiên Giai, cậu phải đặt niềm tin vào ba của cậu, phải tin rằng ba cậu lựa chọn đúng.

Thiên Giai về nhà, thả mình lên giường trôi theo những dòng suy nghĩ. Sau đó cô cầm lấy tấm ảnh hai mẹ con chụp chung mà nước mắt:

-Mẹ à..ba..ba ..sắp lấy..vợ rồi..Con phải..làm sao đây?.....Cô ấy như....thế nào....có tốt nhưmẹ không.....mẹ ơi...

Rồi cô chìm vào giấc ngủ mặc cho những giọt nước mắt cứ chảy dài.

Đọc tiếp Này Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 3

3. Chương 3

Sáng hôm sau, khi thức dậy cô đã thấy ba mình chuẩn bị bữa sáng đầy đủ. Ông gọi cô tới rồi nói:

-Con ăn sáng đi, ăn xong ba sẽ đón cô ấy về nhà chào con.

-Vâng

Thiên Giai đáp, nhưng cô không muốn cuộc hôn nhân này diễn ra. Một lúc sau, ba cô về. Cô không muốn” mẹ kế” có thành kiến với mình nên cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên. Người phụ nữ ấy nhìn ba cô cười hạnh phúc. Thiên Giai bất giác nhớ đến mẹ, lòng thầm mong mẹ còn sống. Người phụ nữ theo ba cô bước vào nhà, nhìn thấy cô đã cười hiền hậu:

- Chào con, cô tên Triệu Tú Dung, còn con?

-Con tên Mạc Thiên Giai, mời cô vào nhà.

.....

Sau buổi trò chuyện, ba Thiên Giai hỏi cô:

- Thiên Giai, con thấy cô ấy như thế nào?

-Có vẻ là một người phụ nữ tốt ba ạ.

-Vậy tháng 8 này ba tổ chức hôn lễ nhé, chúng ta còn 4 tháng để chuẩn bị, được không con?

-Dạ

Chiều hôm đó, Thiên Giai tìm gặp Song Khuê. Cả hai lại tới chỗ cũ, nơi gắn liền những kỉ niệm tuổi thơ của họ.

- Cậu thấy cô ấy thế nào- Song Khuê mở lời

- Chắc là người tốt. Ba nói 4 tháng nữa cưới, nhưng không muốn dời nhà đi đâu cả vì nhà cũ có những kỉ niệm đẹp của ba và mẹ, ba không muốn chôn vùi nó vào quên lãng hay biến nó thành đồng hoang tàn đổ nát. Vì cô Tú Dung trân trọng ba nên đồng ý làm hôn lễ ở nhà cũ.

- Cậu có phước đấy, Thiên Giai à.

Thiên Giai không trả lời, lẳng lặng nhìn lên bầu trời xanh ngắt. Cô lại nhớ đến mẹ rồi. Cô cố nuốt nước mắt ngược vào trong để chế ngự những cơn nức và tiếng khóc đang chực trào nơi cuống họng.

.....

Sau hôn lễ, cô Tú Dung ở nhà làm nội trợ, thi thoảng lại làm đồ thủ công như mẹ Thiên Giai ngày xưa. Hàng xóm lo rằng Thiên Giai không được hạnh phúc, nhưng Thiên Giai lại không bận tâm vì điều đó. Di Dung rất yêu thương cô, chăm sóc cô như con đẻ của mình. Nếu Thiên Giai có sai sót cô chỉ nhẹ nhàng góp ý. Vì vậy mà Thiên Giai cảm thấy cởi mở, gần gũi hơn. Di cũng không sợ tai tiếng mẹ ghẻ con chồng, bởi ta sống sao mà không phụ lương tâm, thì có gì đáng trách. Rồi di mang thai. Sau khi siêu âm, biết tin là bé trai, ba Thiên Giai vui mừng khôn xiết. Từ đó, những công việc nhà Thiên Giai giúp di làm, để di thoải mái, khỏe mạnh.

Cả nhà quyết định đặt tên cho em là Mạc Thiên Doanh. Bà ngoại của Thiên Giai vẫn thường ghé thăm cô, đôi khi cũng mang cho di Tú Dung vài món đồ. Bà ngoại của Thiên Doanh cũng vậy. Thiên Doanh ra đời trong cái nắng oi bức của mùa hạ. Khi Thiên Doanh được hơn 1 tuổi cũng là lúc cô lên thành phố nhập học. Cô đậu vào một trường THPT nổi tiếng. Trường này có chính sách ưu đãi rất đặc biệt với học sinh nghèo vượt khó. Nếu hết học kì I của năm thứ nhất, học sinh đủ tiêu chuẩn sẽ được cung cấp đồ dùng học tập và sách vở cho học kì tới. Học kì II của năm thứ nhất vẫn giữ được tiêu chuẩn đó thì sẽ cung cấp SGK+vở học cho học kì của năm thứ 2 và cứ như vậy cho đến hết thời gian trung học. Thiên Giai và Song Khuê cùng đậu vào một trường, may mắn thay lại học chung một lớp. Cả hai cùng ở kí túc xá trong trường. Trường này quả thật là ưu đãi học sinh, kí túc xá rất mát mẻ và sạch sẽ. Nhập học được 2 tháng, Thiên Giai bắt đầu thi kiểm tra lại chất lượng. Khi ra khỏi phòng , tất cả như bấy ong vỡ tổ:

- Trời ơi, làm được hông mày??
- Tao chết quá mày ơi, đề nó khó quá luôn.
- Kiểu này chết tao mất.

Bỗng đằng kia có tiếng reo hò của cả một đám con gái, vừa la hét, vừa khen ngợi. ” Gì thế nhỉ”- Thiên Giai tự hỏi. Thấy Thiệu Lâm đi tới cô kéo tay Thiệu Lâm:

-Thiệu Lâm, có chuyện gì thế, sao mấy bạn bên kia la inh ỏi vậy??

-Hả, cậu học ở cái trường này 2 tháng rồi, không biết những lúc như vậy là Du Tĩnh Phong sẽ xuất hiện sao Thiên Giai ?

- Lâu lâu cũng nghe hò hét như vậy mà không biết có chuyện gì?

Vừa lúc Tĩnh Phong đi ngang qua thì nghe thấy Thiên Giai hỏi Thiệu Lâm:

-Này, rốt cuộc anh ta là ai mà cái trường này phải sốt lên thế?

Một dòng suy nghĩ chạy ngang qua đầu Tĩnh Phong: cô gái này là ai? Vào học lâu rồi điều này cũng không biết.Được

Tại Tĩnh Phong rất thính , hôm nay lại có chút chuyện vui nên quay lại mà hỏi đùa cô, mặc dù miệng không hề có chút ý cười:

- Thắc mắc tôi là ai sao? Hỏi bạn cô xem có ai như cô không?

Nhìn thẳng vào đôi mắt màu xám tro của Tĩnh Phong, không hề có chút sợ hãi Thiên Giai bình tĩnh:

- Tôi không quan tâm anh là ai.

Bỗng Thiên Giai thấy phía sau có người ra hiệu cho cô dừng nói nữa. Đó là Kỳ Dương, bạn của Tĩnh Phong. Bên cạnh anh ta còn có một người nữa rất điển trai. Tên gì nhỉ. hình như là.. La Quốc Vũ- đội trưởng bóng rổ trường này.Tĩnh Phong nhất thời bị cô gạt qua một bên. Sau đó, Tĩnh Phong, Thiên Giai, mỗi người một hướng, cứ vậy mà đi. Một số đứa con gái cứ bám theo Tĩnh Phong, nhưng mặt cậu ta lạnh như băng, không đoái hoài đến ai. Cả hai tên kia cũng vậy.

Lúc đó Thiệu Lâm và Song Khuê đi cạnh Thiên Giai, Thiệu Lâm vì sự ngạc nhiên lúc nãy mà lên tiếng:

-Thiên Giai, lúc nãy cậu dám làm như vậy với Tĩnh Phong, thì cậu chết chắc rồi.

-Anh ta là ai chứ. Đáng sợ đến vậy sao? Thiên Giai hỏi Thiệu Lâm

-Mình cũng chưa biết về anh ta. Lần này Song Khuê lên tiếng

-Trời ơi, 2 bạn của tôi ơi- Thiệu Lâm chán chường- Vậy thì làm ơn mà nghe này: anh ấy tên Du Tĩnh Phong, con trai thứ 2 của tập đoàn lớn nhất nhì châu Á,nổi tiếng ở Đông Á và một số nước châu Âu. Là học sinh đứng đầu toàn khối trong các kì kiểm tra. bla..bla..- học học-Được chưa..hai cô nương.? Thiệu Lâm với vẻ mặt mới hỏi Thiên Giai và Song Khuê.

-Được rồi, giờ thì về phòng nào. Song Khuê nói.

-Ừ đi thôi

Bỗng có tiếng gọi giật lại:

-Này cô? Cô đứng lại một chút được không.

Ai vậy nhỉ, cả ba cô gái nhìn nhau, rồi quay ra đằng sau thì thấy anh chàng khi nãy đi với Tĩnh Phong

-Cho tôi biết tên cô được không. Tôi là Âu Kỳ Dương- Vừa nói Kỳ Dương vừa đưa tay ra tỏ ý muốn bắt tay với Thiên Giai.

Ai kia đã bị cho anh chàng họ Âu này làm mê mẩn rồi, khi nãy nói về Tĩnh Phong nhiều lắm mà . (chị Thiệu Lâm đấy hehe)

- Chào anh, tôi là Mạc Thiên Giai- Thiên Giai bắt tay với Kỳ Dương.
- Thiên Giai, khi này tôi quả không ngờ cô có thể làm như vậy. Trước giờ chưa có ai như thế đâu.
- Theo anh thì tôi phải làm sao? Thiên Giai hỏi lại Kỳ Dương.
- Tôi không đoán được cậu ta sẽ làm gì, tốt nhất cô đừng làm như lúc này nữa.
- Cám ơn anh. Thôi giờ tôi phải về , chào anh.
- Cô ở kí túc xá ??
- Đúng vậy.

Thiên Giai huých nhẹ Thiệu Lâm, nhắc cô phải về. Thiệu Lâm còn luyến tiếc chưa muốn rời. Thật là...
 Đọc tiếp Này Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 4

4. Chương 4

Tại phòng của Thiên Giai, Song Khuê , Thiệu Lâm trong kí túc xá:

- Thiên Giai, không ngờ anh Kỳ Dương lại tìm cậu đây- Thiệu Lâm lên tiếng
- Vì bạn của anh ta có chuyện mà hehe- Thiên Giai không nhận được ý nghĩ mới diễn ra trong đầu mà bật cười.
- Cậu cười gian xảo quá Thiên Giai à- Song Khuê giọng có chút ý cười
- Vậy sao? – Thiên Giai hỏi lại, vẫn là giọng điệu có ý cười đó.
- Thiên Giai, chắc tớ phải dành ra một thời gian để đào tạo cậu quá.- Thiệu Lâm ôm đầu nhăn nhó.
- Này, không cần đâu.- Thiên Giai trở về là một con người nghiêm túc thực sự.

.....

Tại nhà riêng của Tĩnh Phong

- Này Tĩnh Phong, hôm nay mày bị sao vậy? Quốc Vũ không khỏi ngạc nhiên hỏi Tĩnh Phong, vì từ lúc gặp Thiên Giai đến giờ, lâu lâu lại thấy cậu ta cười nham hiểm.
- Thế sao? Lại là cái giọng điệu muốn giễu cợt đó
- (Hai anh chị này có thần giao cách cảm hả ta, sao lại cùng chung ý cười như vậy nhỉ??)
- Tĩnh Phong, bị người ta mê hoặc rồi hả. Tao thấy nhỏ đó cũng dễ thương, rất khác biệt – Lần này là Kỳ Dương nhà mình nhận xét. Anh này chắc có ý đồ gì với chị Thiên Giai rồi. Chị ơi cẩn thận ghen
- Rất khác...- Giọng Tĩnh Phong nhỏ dần.-
- Đó, chắc mày thích người ta rồi chứ gì- Quốc Vũ lại cười
- Không- Tĩnh Phong trở về con người lạnh lùng từ trước đến giờ.
- Còn chối nữa mày.- Vừa nói Kỳ Dương vừa đập tay lên vai Tĩnh Phong.
- Được rồi- Tĩnh Phong quát- Không thấy mình nói nhiều quá sao.
- Tụi tao làm bạn với mày gần chục năm rồi, sao vẫn không hiểu mày muốn làm gì nhỉ, phải không Quốc Vũ- Kỳ Dương nhìn sang Quốc Vũ.
- Đúng đấy, vậy chắc hai bác Du cũng giống tụi tao phải không??

-Ừ- Tĩnh Phong đáp gọn, đôi mắt đăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ. Có người đến. là Tích Ngọc, em của Tĩnh Phong.

- Chào anh. Ừa, hai anh cũng ở đây à, sao đông đủ vậy?? Tích Ngọc vừa đi học về đã làm ột tràng rồi đi vào nhà bếp lấy nước uống. Trở ra thì ngồi xuống bên Tĩnh Phong. Quốc Vũ nhân cơ hội này mà nói:

- Tích Ngọc, sáng nay vừa có người công bố không quan tâm anh của em là ai kia.

Đang nhìn sang ông anh trai yêu quý, lại cùng với sự ngạc nhiên ban nãy. PHỤT. Tĩnh Phong ơi, cái áo vô tội của anh hứng trọn rồi.

-Tích Ngọc..- Tĩnh Phong giận dữ.

-Anh, em biết rồi, anh lên phòng thay áo đi, hay để em lấy xuống cho- Tích Ngọc tỏ vẻ hối lỗi

-Không cần- Tĩnh Phong vẫn còn rất bực. Trước khi lên lầu, anh còn để lại cho 2 người bạn chí cốt cái nhìn sắc lẹm, ý muốn nói không được nói thêm gì trước khi anh chưa xuống.

-Xí, đồ làm phách . – Tích Ngọc phụng phịu

- Em nói lại coi.- Tĩnh Phong bất ngờ quay lại

- O..ơ..anh mau thay đồ đi, dơ quá.

Tĩnh Phong thay nhanh gọn rồi xuống lầu, ngồi ở vị trí cũ.

-Anh Quốc Vũ, anh kể tiếp đi- Tích Ngọc hào hứng

- Ừm. Chắc cô ấy đang học lớp 10.Sáng nay thi xong tụi anh vô tình đi qua, không biết Tĩnh Phong nghe cô ấy nói gì mà quay lại hỏi. Nói được vài câu thì cô ấy tuyên bố không quan tâm anh của em là ai.

- Ai mà xấu số vậy, tội nghiệp quá. Anh, anh biết chị ấy không? Tích Ngọc hào hứng nhìn anh

-Không- Tĩnh Phong đáp gọn

- Anh cũng không biết tên. Gặp nhanh quá – Quốc Vũ nói, có chút gì đó hối tiếc

-Mạc Thiên Giai, cô ấy tên Mạc Thiên Giai- Kỳ Dương tiếp lời

-Tên hay đấy anh- Vừa nói Tích Ngọc vừa nhìn sang Tĩnh Phong, nhưng mặt cậu chẳng có gì là đáng ngạc nhiên. Cậu cứ đứng đưng như không, chỉ nói

- Nhanh, anh đưa em về mẹ. Hai người cũng về đi, tối rồi.

- Sao hôm nay mà ngoan vậy- Hai người bạn tròn mắt nhìn Tĩnh Phong.

-Bộ anh của em hư lắm sao, thôi hai anh mau về đi.- Tích Ngọc vừa ra về bên anh vừa làm hành động như muốn đuổi hai người kia đi, đúng là. Nói vậy thôi chứ Tích Ngọc thừa biết anh cô làm gì. Với chỉ số IQ cao ngất của anh, anh đã học xong chương trình cấp III từ năm lớp 10 rồi. Mà anh lại còn biết uống rượu, tụ tập băng nhóm, bla..bla. nhưng chưa bao giờ để chúng đi quá giới hạn. Cô hiểu quá rõ anh mình.

-Lên xe- Tĩnh Phong ra lệnh. Lên thì lên, cứ phải lạnh giọng làm gì.

- Anh, sao anh không nói gì hết vậy, bị chị Thiên Giai gì đó làm mê mẩn rồi à- Tích Ngọc hỏi.

-...

- Anh, sao anh không trả lời vậy?

-...

-Anh nói thử xem nào? Tích Ngọc hỏi dồn. Ngay cả người bình tĩnh như Tĩnh Phong cũng phải cáu:

- Em nói đủ chưa? Anh gần từng chữ, người như anh không thích nói nhiều, nên Tích Ngọc như vậy làm anh rất bực mình

-Anh.., đồ đáng ghét

-Muốn xuống xe? Tình Phong hỏi mà mặt vẫn lạnh băng.

-Không, muốn về méc mẹ. Tích Ngọc thấy nãy giờ mình nói hơi nhiều làm anh bức nên cũng muốn tạo chút ít không khí vui vẻ. Tình Phong nghe vậy, môi bắt giắc tạo thành một đường cong nhỏ, vậy ra anh chỉ nhếch môi thôi, nhưng cái nhếch môi này lại có hàng ngàn nữ sinh mong muốn được nhìn thấy. Thế nhưng ngoài hai cậu bạn thân là Kỳ Dương và Quốc Vũ thì người ngoài không có ai có thể nhìn thấy điều đó

Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 5

5. Chương 5

Sáng sớm,nhân khi hai cô bạn thân còn đang ngủ, Thiên Giai ra ngoài hóng gió, tiện thể mua chút gì đó về làm đồ ăn. Buổi sáng, không khí ở khuôn viên trường thật là trong lành quá. Cô định bụng sau khi mua đồ ăn xong sẽ ra sân sau ngồi ngắm trời đất. Chợ cũng gần, đi bộ khoảng 10 phút là tới nơi. Về đến kí túc xá, chuẩn bị sơ lược qua, cô chạy ra sân sau. Sao trước giờ cô không nhận ra nơi này đẹp như vậy nhỉ? Từng tia nắng vừa mạnh mẽ, vừa đầy sức sống phản chiếu xuống nền cỏ xanh ngát, Sương còn đọng lại trên ngọn cỏ, tạo ra cảnh sắc hữu tình. Nếu không lỡ yêu môn tự nhiên thì cô đã theo sự nghiệp văn chương rồi.

A, có người, ai vậy nhỉ? Sao nhìn có chút quen thuộc.? Tình..Tình Phong, sao lại là anh ta? Định bụng tới xin lỗi anh ta chuyện lần trước, ai ngờ anh quay lại thấy cô, ánh mắt có chút giễu cợt mà hỏi:

- Là cô.

- Anh, sáng sớm tới đây làm gì, bảo vệ đã mở cửa chưa mà vào.(chị ơi, sao chị lại quên bảo vệ không mở cửa thì chị có thể ra ngoài mua đồ ăn chứ, thật là)

-Không liên quan đến cô.

-Thấy anh ở đây, thuận miệng hỏi cũng không được sao?

- Cô thật phiền phức, nhiều sự.

Cô tức muốn trào máu, hận không thể làm gì anh, bắt đầu quay bước đi. Được một khúc, cô quay lại nhìn anh. Anh vẫn nhìn đắm cổ dưới chân. Ánh nhìn của anh như muốn làm đông băng các ngọn cỏ nơi đó. Nhìn anh, cô thấy anh quá đơn độc, nhưng cô không thiết nghĩ nhiều. Tâm tình của cô hôm nay đã bị anh phá bỏ, có gì cô lại nghĩ cho anh cơ chứ. Nghĩ vậy, cô bước về kí túc xá thật nhanh.

.....

Tình Phong cảm thấy lúc nãy mình hơi có chút quá, đắc tội với cô. Nhưng anh không kiềm chế được cảm xúc khi thấy cô. Anh để ý cô từ hôm đó. Anh không biết mình sẽ làm gì với cô nữa. Cô quả thật rất khác với những người con gái cứ vậy lấy anh. Trong mắt cô,anh không là gì cả sao? Anh khi nãy thấy cô, đoán biết cô ở đây. Lại thấy bóng cô đi về kí túc xá. Xem ra anh phải tìm hiểu xem sao.

.....

Kí túc xá

- Thiên Giai à, mới sáng sớm cậu đã chạy đi đâu vậy.- Song Khuê có vẻ còn muốn ngủ, mơ màng hỏi cô.

-Mình đi mua chút đồ, tiện thể ra sân sau ngắm cảnh. Ai dè bị tên kia phá mất.- Thiên Giai nghĩ lại, vẫn còn thấy có chút bức mình.

- Ai dám làm phiền Thiên Giai, bần cô nương đây sẽ không tha- Thiệu Lâm còn vui mình trong chiếc mền to sụ, vừa đưa tay là biểu tượng thách thức.

-Thật chứ- Thiên Giai cười , hỏi lại Thiệu Lâm.

-Ừm- Vẫn còn ngái ngủ

- Tĩnh Phong, là Du Tĩnh Phong đó, có dám không nào? – Thiên Giai vừa cười, vừa ngồi xuống cạnh cô bạn. Nghe tới ba chữ đó, Thiệu Lâm như bừng tỉnh, ngồi dậy lay cô mà hỏi:
- Rồi hai người thế nào? – Thiệu Lâm xem ra rất hào hứng.
- Tên đáng ghét, phá cả tâm tình của mình, lại còn mạnh miệng nói mình nhiều sự nữa chứ..
- Giai Giai ơi là Giai Giai. Cả cái trường này muốn nói chuyện với anh ta rất khó khăn không hả. Sao cậu không biết nắm cơ hội vậy- Thiệu Lâm tỏ vẻ luyến tiếc.
- Không thèm. Có muốn cậu đi nói chuyện với anh ta đi.- Thiên Giai đã có chút bực bội hơn lúc nãy.
- Cậu không nhớ Kỳ Dương đã cảnh báo cậu phải thận trọng sao. Ai mà biết được anh ấy sẽ làm gì cậu chứ?
- Đương nhiên là nhớ, nhưng gặp anh ta là việc ngoài ý muốn. Vả lại tớ cũng đâu có ý xấu gì.
- Thôi thì tùy cậu tớ chuẩn bị đi học đây.
- Song Khuê à, dậy chưa- Thiên Giai hỏi.
- Ừm, dậy rồi.- Song Khuê hình như vẫn muốn ngủ thêm thì phải.
- Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 6.1

6. Chương 6.1

- Phong, mày làm gì ở đây vậy. Sớm quá không chờ bọn tao. – Kỳ Dương ghé ngang nhà không thấy Tĩnh Phong, đoán biết được anh ở đây mà ra tìm.
- Đừng nói mày ra đây tìm cô Thiên Giai gì đó nghe mày.- Quốc Vũ hòa theo Kỳ Dương để trêu chọc Tĩnh Phong
- Không có, tao tùy hứng thích đi sớm.-
- Vào lớp mày, đi thôi hai thằng kia. – Kỳ Dương lớn tiếng
- Trước khi đi, Tĩnh Phong có ngoảnh đầu lại nhìn về khu kí túc xá nữ.
-
- Thiệu Lâm à, xong chưa vậy.? Mình với Thiên Giai chờ cậu nãy giờ nha.- Song Khuê gọi Thiệu Lâm
- Ra ngay, ra ngay. – Thiệu Lâm có chút vội vàng.
- Đi nào.- Thiên Giai hào hứng.
- Vừa đi vừa nói chuyện, Thiên Giai không để ý nên va phải một đàn anh lớp 12 ” Bộp”
- Ui da... xin .. xin lỗi ạ. Thiên Giai vừa thu nhặt xấp tài liệu, xong ngẩng lên để trả lại cho người vừa bị mình đụng trúng. A, người này sao nhìn có chút quen thuộc. Đôi mắt màu đen linh hoạt.
- A, xin lỗi, thật sự tôi không cố ý đâu, xin anh bỏ qua cho.
- Không có gì, tôi đi trước đây- Người này đi trước, bỏ lại cho ba cô gái một dấu chấm hỏi to đùng.
- Không phải bảo là học sinh trường này dễ nổi cáu sao, họ có tiền và địa vị mà. Anh ta tên gì nhỉ.
- Thiệu Lâm, cậu biết anh ta tên gì không? – Thiên Giai hỏi
- Ừm,, hình như là Hoắc Dũng Nhân thì phải.
- Cậu biết anh ta?

- Không có, trên mạng anh ta thật sự rất nổi tiếng, mình chỉ biết như vậy thôi.- Thiệu Lâm trầm ngâm nghĩ ngợi.

Về phía Dũng Nhân,, anh cũng có đôi chút ngạc nhiên. Con gái trong trường toàn cố ý đụng trúng người anh mong anh để ý. Cô gái này là ai mà không giống họ. Khi này có liếc qua bảng tên của cô thấy được chữ Thiên Giai. ” Người đẹp của bầu trời sao? ” Dũng Nhân thầm nghĩ.

(Lại thêm một người để ý chị Thiên Giai nữa rồi)

.....

- (mừng bảy tháng bảy trời trong, đột nhiên có tuyết rơi – Thất tịch không mưa) – Thiên Giai như thường lệ vẫn đi làm thêm vào buổi tối, ca khúc này cô vẫn thường hát, không hiểu vì sao cô lại thích nó đến thế. Hầu như ngày nào cô cũng nghe nó, nghe xong rồi lại tiếc thương cho Thiên Tình và Hàn Vũ, yêu nhau mà vẫn phải lìa xa. 9h tan ca, cô bước ra ngoài, rút cổ vào trong áo ấm, tay đút vào túi áo tìm kiếm chút hơi ấm. Ở cái thành phố này thật lạnh quá, nhìn dòng người qua lại , với tốc độ của họ cũng biết họ là những người cuồng làm việc. Chợt cảm thấy mình thật lẻ loi. Cô nhớ đến ba, dì và em ở quê. Em cũng được hơn một tuổi rồi. Hết học kì này cô sẽ về thăm nhà, cô nhớ nhà quá.

Bỗng thấy đám đông đằng kia ồn ào huyên náo, nhìn thấy họ đoán biết là tay anh chị, cô không thể qua đó. Nhưng đó là con đường về nhanh nhất của cô, đi qua những con đường khác phải rất lâu mới có thể trở lại trường. Thôi đành đợi vậy. Ngồi trên ghế đá của vỉa hè, cô nghe loáng thoáng mấy câu văng vác của đám giang hồ đó, cô chỉ cầu cho họ bỏ tật xấu của mình. Mẹ cô khi xưa đã dặn nếu gặp họ thì đừng khinh thường mà hãy cầu nguyện để linh hồn họ sau này được siêu thoát, cô làm theo lời mẹ. Thấy đám đông đó bỏ đi, để lại những câu thách thức, chửi bới, cô mới dám đứng lên để ra về. 9h30 , cũng đã trễ với một cô gái như cô. Ngang qua đó, cô thấy một người ngồi dựa vào tường thở một cách khó nhọc. Cô lại gần xem có giúp gì được anh ta không?

- Này anh, anh cần tôi giúp gì không? – Thiên Giai hỏi đồng thời quan sát khuôn mặt anh, nhận ra ngay đó là Tĩnh Phong

- Đi đi- Tĩnh Phong không nhìn lên, giọng lạnh băng như ra lệnh cho cô

- Tôi là Thiên Giai đây, để tôi đưa anh đến bệnh viện.- Thiên Giai vẫn cần.

- Là cô, giúp tôi gọi Dương, Vũ- Lúc này Tĩnh Phong mới nhìn lên, gặp được cô trong tình huống này anh thực không muốn. Đưa chiếc điện thoại cho cô để cô gọi cho hai người bạn của anh.

- Chuyện này, cô đừng để lộ ra ngoài

- Tôi biết rồi. Để tôi gọi điện

10p sau đã thấy Dương, Vũ đến nơi Tĩnh Phong đang ngồi cùng Thiên Giai. Quốc Vũ lo lắng hỏi:

- Phong, mày bị đánh lén?

Gật đầu, đồng ý là bị đánh lén

- Nó đông, có dao, tao không lại – Tĩnh Phong gượng sức

- Hai anh mau đưa anh ấy về đi, mất máu nhiều thì không tốt đâu. Tôi xin phép về trước. – Thiên Giai không muốn ở lại quá trễ, vì như vậy cô sẽ không vào được trường

- Cám ơn cô nhiều lắm. Sẽ có ngày hậu tạ – Kỳ Dương lên tiếng

Đọc tiếp Này Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 6.2

7. Chương 6.2

Thiên Giai không nghĩ đến việc được trả ơn mà Kỳ Dương đã nói nên chỉ gật đầu chào. Sau khi băng bó cho Tĩnh Phong, Kỳ Dương mới hỏi rõ ngọn ngành. (Nếu trong đoạn hội thoại có chuyển biến về lời của nhân vật mình sẽ ghi đằng sau lượt lời ấy)

- Phong, nói rõ từ đầu nghe coi mày? Sao để đến mức này hả? – Dương
- Hóng gió, tụi bên phố Z nó đánh lén, có mã tấu tao không lại
- Khoảng bao nhiêu đứa?- Vũ
- Gần 40
- Thôi mày nghỉ ngơi cho khỏe tụi tao về- Dương
- Ừ, biết rồi. Tao tiễn bọn mày.

Đưa hai người ra cửa, khóa chốt cẩn thận rồi Tĩnh Phong quay vào trong. Chợt lại nhớ tới Thiên Giai, lòng tự hỏi giờ này cô đã tới trường chưa? Nhắc máy gọi cho trưởng kí túc xá xác nhận cô đã về mới thấy yên tâm phần nào.

.....

Sáng hôm sau , giờ ra chơi trong lớp của Thiên Giai bỗng có một âm lượng la hét cực kì lớn. Quá quen với cảnh này, đoán biết là Tĩnh Phong sắp đến. Nghe thấy tiếng ồn gần mình, Thiên Giai ngược lên thì thấy Tĩnh Phong đang đứng ở bàn cô, nói:

- Phiên cô ra ngoài một chút- rồi đi thẳng ra phía sân sau

Ra tới sân sau, thấy Tĩnh Phong đang đứng chờ, Thiên Giai liền hỏi:

- Anh gọi tôi có việc gì không?
- Chuyện hôm qua cảm ơn cô, mong cô đừng để lộ ra ngoài.
- Tôi biết rồi, anh yên tâm.
- Chào cô.

Sau khi Thiên Giai về lớp thì y như rằng đó là một bầy ong vỡ tổ, nhao nhao xúm xít hỏi cô :” Nè , bạn có quen anh ấy sao’ ; ” Hai người nói cái gì vậy?” .v..v

Thiên Giai chỉ cười không đáp, làm cho họ càng hồ nghi hơn.

.....

Kí túc xá

- Oaa, thật là một ngày mệt mỏi mà- Thiệu Lâm nằm xuống giường than vãn. Hình như còn nhớ ra một điều gì đó mà bật dậy hỏi- Thiên Giai, cậu quen anh Tĩnh Phong từ khi nào thế?
- Cũng mới mấy ngày thôi
- Giấu bạn bè là không tốt, quen nhau trong hoàn cảnh nào hả? – Thiệu Lâm vẫn cố gắng chất vấn
- Thiệu Lâm, điều này tớ không thể nói
- Không chịu đâu- Thiệu Lâm bật dậy, làm vẻ mặt hờn dỗi.
- Thiệu Lâm à, đừng để Thiên Giai khó xử, cậu ấy không thể nói ắt có lí do. – Song Khuê có ý muốn ngăn không cho Thiệu Lâm hỏi dồn Thiên Giai, cô hiểu Thiên Giai quá rõ.
- Chuẩn bị nấu cơm nào- Thiên Giai vui vẻ.

Chiều nay lớp cô có tiết thể dục nên phải ăn trưa sớm hơn mọi ngày.

.....

- Song Khuê, Thiệu Lâm, mình đi trước nhé, chút nữa hai bạn đi sau nhớ khóa cửa phòng cẩn thận- Thiên Giai chào hai cô bạn để đi đến tiệm làm thêm

- Đi cẩn thận nhé – Song Khuê dặn dò.

Thiên Giai làm ở một quán cà phê trong trung tâm thành phố. Hôm nay hơi đông khách nên chủ quán giữ cô lại. Tới tận 10h cô mới bước ra khỏi nơi đó. Vừa đi được một đoạn thì cô nghe thấy tiếng cười cười nói nói của một nhóm đàn ông. Linh cảm không hay, cô cố bước thật nhanh, nhưng một cánh tay đã túm lấy tay cô mà giằng cợt:

-Nhanh vậy cô em, đêm nay đi với bọn anh

- Làm ơn bỏ tôi ra- Thiên Giai đã có chút sợ hãi

- Hy vọng đêm nay chúng ta có cuộc vui – người đàn ông đó vẫn chưa từ bỏ

- Làm ơn bỏ tôi ra, tôi không muốn đi với ông- Thiên Giai gắng sức vùng vẫy

Trên một chiếc xe sang trọng đang chạy qua, người trong xe nhìn thấy cảnh đó. Bất chợt hỏi người bên cạnh:

- Phong, hình như kia là Thiên Giai – Kỳ Dương hỏi anh

- Vũ, dừng xe. Tình Phong có chút gấp gáp

Quốc Vũ nhanh chóng cho xe dừng lại, tấp vào lề đường. Mở cửa chạy ra, tới nơi Tình Phong đã thấy trên má Thiên Giai là những giọt nước mắt.

-Bỏ cô ấy ra – Tình Phong ra lệnh

- Thằng ôn con. Dừng dính vào chuyện của tao.- Người đàn ông không vui khi có kẻ khác tham dự vào chuyện của mình

- Tôi đưa ông tiền, để cô ấy đi.- Tình Phong vừa nói vừa lấy tiền ra – Số này là của ông, để cô ấy đi được chứ

- Được – Vừa đếm tiền, người đàn ông gật đầu. Có trong tay số tiền như vậy ai mà không ham. Sau đó cả tốp người bỏ đi

Nhìn thấy Thiên Giai vẫn còn sợ, Tình Phong bước tới :

- Không sao rồi, cô về trường đi

- Thực sự, cảm ơn anh. – Thiên Giai nói, trong lòng còn chút hoảng sợ

- Hay để tôi đưa cô về, giờ này khó bắt xe lắm.

-A, không cần phiền anh như vậy đâu.

-Không có gì, ra xe tôi đưa cô về.

Chiếc xe của Tình Phong thuộc loại cao cấp, nhìn sơ qua cũng đoán được. Ngồi trong xe, khó khăn lắm Thiên Giai mới có thể hoàn hồn, nói ra được mấy chữ:

-Cảm ơn anh.

- Coi như tôi trả ơn cho cô- Tình Phong không nhìn Thiên Giai , chỉ nhìn về phía trước.

-Nè, hay cô đến ở chỗ của thằng Phong đi, an toàn, tiện lợi vô đối- Kỳ Dương đề nghị nhưng lại không chú ý đến điều mình nói có ảnh hưởng thế nào đến hai người kia

-Dương..

-Tôi..

Thiên Giai và Tình Phong đồng thanh nhưng khi nghe người kia nói thì lại dừng. Bốn con mắt nhìn nhau rồi quay vội đi

Kỳ Dương liền lên tiếng:

- Thiên Giai, coi như tôi chưa nói gì, Phong coi như mày chưa nghe gì đi ha.

-Dương, mày ngồi yên cho tao lái xe – Quốc Vũ bây giờ mới lên tiếng.

Cả xe lại chìm vào một không khí im lặng.

Đọc tiếp *Này Gió*, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 7

8. Chương 7

Ở kí túc xá, Thiệu Lâm và Song Khuê đang rất lo lắng

-Song Khuê này, cậu nói xem sao giờ này rồi mà Thiên Giai chưa về?

-Mình không biết nữa, hay chúng ta ra ngoài tìm đi.

Vừa chạy ra đến cổng trường, hai người bị ánh đèn xe ô tô làm cho chói mắt mà đứng lại. Chiếc xe dừng hẳn, một dáng người quen thuộc bước xuống.

- Thiên Giai, sao cậu về trễ vậy, bọn mình lo cho cậu quá.- Thiệu Lâm lo lắng

-Không có gì, chỉ là gặp chút sự cố.

Vừa lúc đó Tĩnh Phong bước xuống xe, đến gần mà dặn Thiên Giai rằng:

-Khuya rồi, cô vào trường đi, tôi về.

- Thực sự cảm ơn anh.

Tĩnh Phong chỉ gật, rồi ra về. Ai nói anh lạnh như băng chứ, anh đâu phải mở lời ra là luôn chọc tức cô đâu. Chuyện ngày hôm nay mà không có anh thì giờ cô cũng không biết mình sẽ ra sao nữa.

- Vào trường thôi.- Song Khuê nhắc nhở.

Kí túc xá...

- Thiên Giai à, cậu làm sao mà về trễ vậy, bọn mình lo cho cậu muốn chết luôn.- Thiệu Lâm

-À, có chút sự cố trên đường về, gặp Tĩnh Phong nên anh ta giúp thôi. Hại các cậu một phen lo lắng rồi. – Thiên Giai tỏ vẻ hối lỗi.

-Hai cậu ngủ sớm đi, mai còn đi học đó nha- Song Khuê lên tiếng

.....

-Phong,anh hùng cứu mỹ nhân nha mày, rồi mày sẽ có được Thiên Giai thôi – Quốc Vũ mở lời

- Nếu là mày, mày cũng làm như vậy- Tĩnh Phong trả lời

-Không dễ như vậy đâu. Hôm trước tao còn thấy Dũng Nhân nói chuyện với Thiên Giai, hình như cô ấy rất vui vẻ. Dũng Nhân thật sự dễ để Thiên Giai theo hẳn hơn là mày, Phong.- Kỳ Dương nhắc nhở, trong đó có chút lo lắng.

-Tao không quan tâm.- Tĩnh Phong ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác gì đó gọi là bức bối. Ghen với Dũng Nhân sao?

-Có chuyện đó à Dương? – Quốc Vũ hỏi

- Không tin thì ngày mai mày ghé qua lớp Thiên Giai xem thử, hôm bữa tao tình cờ đi ngang qua nên mới biết được chuyện này. -Kỳ Dương trả lời

- Mày lo lái xe đi Vũ, về nhanh lên, tao mệt. – Tĩnh Phong không vui, quả thực sau khi nghe mấy lời đó của Kỳ Dương, anh có chút bực bội.

.....

Hôm sau, giờ ra chơi, Tĩnh Phong đi ngang qua lớp Thiên Giai, thấy quả đúng như Kỳ Dương đã nói. Thiên Giai đang cười với Dũng Nhân. Lần đầu tiên anh thấy cô cười, nụ cười này tim anh có chút loạn nhịp. Về phía Dũng Nhân, anh quen biết anh ta vì các cuộc thi cấp thành phố và quốc gia, phải công nhận anh ta giỏi. Thiên Giai nhìn thấy Tĩnh Phong thì ngừng nói chuyện với Dũng Nhân mà nhìn anh. Lúc đó Tĩnh Phong như chỉ liếc qua cô rồi đi ngay. Anh thực sự phải nói lạnh như băng -_- .

Hôm nay lớp Tĩnh Phong có chút chuyện nên ở lại. Trước đó, anh ra sân sau ngắm nắng chiều, thấy trong người có linh cảm không tốt nên mới ra đây. Không ngờ lại gặp Thiên Giai đang từ sân sau chuẩn bị đi lên. Định bụng đi chậm thôi ai ngờ nơi Thiên Giai đang đứng lại có một chậu hoa từ tầng ba rơi xuống. Anh vừa chạy vừa nói

-Nguy hiểm

Nhưng Thiên Giai không hiểu ý anh chỉ đứng nhìn anh. Khi chậu hoa chạm đất, vỡ nát thì Thiên Giai mới biết chuyện gì xảy ra. Nhưng tình huống bây giờ cô thật không biết phải nói làm sao. Cô nằm dưới đất, tay nắm vạt áo Tĩnh Phong, còn anh một tay ôm cô, một tay đỡ dưới cổ. Cô ngượng chết mất. Chưa bao giờ cô tiếp xúc anh gần đến thế. Phải nói anh rất điển trai, đôi mắt màu xám tro linh hoạt. Bỗng nhớ lại mình đang ở trong trường, Thiên Giai vội đỏ mặt, buông Tĩnh Phong ra mà nói:

-Anh...có sao không? Đứng dậy đi

Tĩnh Phong nhất thời quên mất chuyện này, nên buông Thiên Giai ra mà đứng dậy. Bỗng thấy tay đau rát, nhìn xuống thì đã thấy máu chảy ra rất nhiều. Mảnh thủy tinh sắc nhọn cắm vào tay anh. Rõ ràng anh đã dặn phải làm kĩ sân sau, sao lại có sự sơ suất như vậy chứ?

-Anh, tay anh..- Thiên Giai lo lắng, nhìn Tĩnh Phong

-Không có gì, cô về kí túc xá đi. – Tĩnh Phong lấy lại phong độ, vẫn lạnh nhạt với người ngoài.

- Không được, anh chờ tôi lấy khăn băng cho anh, sẽ nhanh thôi, đừng đi đâu cả.

Cổ chạy thật nhanh, cô lấy thuốc để rửa vết thương cho Tĩnh Phong, lần này anh lại cứu cô. Tĩnh Phong nhìn theo dáng Thiên Giai, khóe miệng khẽ cười, từ bao giờ anh lại để ý đến cô gái này như vậy chứ? Thiên Giai trở lại với một túi đồ y tế trên tay. Đi tới góc sân, vội lấy một chậu nước nhỏ rồi rửa tay cho anh. Bỗng Thiên Giai ngược mặt lên, chạm phải ánh nhìn của Tĩnh Phong thì lại cúi đầu xuống mà hỏi:

- Anh thường ra sau này phải không

-Ừm. Mà tôi còn chưa biết tên cô (sao lại hỏi câu này, anh biết rồi mà :3)

-À, tôi tên Mạc Thiên Giai. Thế nào, tên đẹp mà phải không? – Vừa nói Thiên Giai vừa cười, nụ cười tỏa nắng làm tim Tĩnh Phong trật mất một nhịp. Cô cơ bản là không sợ anh, sao lại có điều kì lạ như thế?

- Hẳn cô đã từng băng bó rất nhiều lần?

-Đúng vậy, khi còn nhỏ tôi và Song Khuê rất hiếu kì, luôn bị vấp ngã khi cố chạy nhanh, mẹ tôi mất sớm nên tôi phải tự làm những việc này.- Nói tới đây giọng Thiên Giai nhỏ dần, có chút gì đó nghẹn trong cổ họng

-Xin lỗi, tôi không cố ý. – Tĩnh Phong nói ra từ xin lỗi, từ mà hiếm khi anh nói với người khác

-Không có gì, tôi làm xong rồi, tôi đi trước đây.

Nói xong Thiên Giai thu dọn đồ rồi đi về, cô cố bước thật nhanh để không bị anh nhìn thấy cảm xúc của mình lúc này.

Về phía Tĩnh Phong, anh thấy cô như vậy không khỏi bực mình. Anh làm gì cô sao, cứ gì mỗi khi gặp anh cô lại càng muốn rời anh càng nhanh càng tốt. Anh đâu biết tuần trước đã có một chị trên lớp 11B xuống dần mặt cô, nói cô không được phép đụng đến Tĩnh Phong. Cô vì không muốn rước họa vào thân, nhưng

cũng không thể để mặc ân nhân của mình như vậy. Cô thật sự rất muốn nói cho Tĩnh Phong biết, nhưng lại sợ.

Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 8

9. Chương 8

Hôm sau, giờ ra chơi, Tĩnh Phong lên sân thượng hóng gió. Lấy điện thoại ra, nhanh chóng soạn một tin nhắn và chờ đợi. Bỗng một nữ sinh bước đến bên anh, cố dùng cung giọng nhẹ nhàng nhất mà hỏi anh:

-Anh Tĩnh Phong, sao anh lại lên đây? Nghe nói hôm qua anh bị thương, có thể để em giúp anh băng lại không?

Người này chính là Kiều Nguyệt Nhã, con gái của một chủ nhà hàng nổi tiếng trong thành phố. Cô ta vào trường này không biết là nhờ tiền hay nhờ tài nữa. Anh rất ghét loại con gái cứ bám lấy anh, ra vẻ nũng nịu, quan tâm anh. Anh chỉ lạnh lùng:

- Không cần.

-Nhưng để vậy sẽ rất nguy hiểm đó. Em hoàn toàn có thể giúp anh.- Nguyệt Nhã vẫn không từ bỏ ý định

-Người anh cần đã đưa đến.- Giọng của một nam sinh vang lên

Nguyệt Nhã quay lại, là Thiên Giai. Sao cô ta lại đến đây? Không phải vài ngày trước đã cảnh cáo cô ta không được đụng đến Tĩnh Phong rồi sao?

-Lại đây- Tĩnh Phong ra lệnh

Thiên Giai có chút lo sợ. Tĩnh Phong ở một mình đã đáng sợ rồi, giờ lại có thêm chị của lớp 11B hôm trước, cô thật không biết mình phải làm thế nào?

-Anh.. gọi tôi có gì không? Thiên Giai mở lời

-Giúp tôi rửa vết thương – Tĩnh Phong nhìn cô

-Tĩnh Phong, việc này em có thể giúp anh, không cần đến cô ta đâu- Nguyệt Nhã cố kìm nén cơn tức giận

-Không phải việc của cô – Tĩnh Phong chán ghét thể loại như cô lắm rồi

-Không được, việc này phải để em. – Nói rồi Nguyệt Nhã hùng hổ tiến tới chỗ Thiên Giai, giật lấy túi y tế mà nam sinh lúc nãy đưa cho cô, thuận tay xô cô ngã, lưng đập vào tường đau điếng.

Tĩnh Phong thấy cảnh đó thì không khỏi tức giận, chạy tới đỡ Thiên Giai, nhìn Nguyệt Nhã với đôi mắt đầy sự ghét bỏ mà nói:

-Đưa cô ta đi ngay, nếu Thiên Giai có chuyện gì thì cô gánh không nổi đâu.

Nguyệt Nhã tức lắm, nhưng đành đi xuống theo nam sinh kia, không quên bỏ lại cho Thiên Giai ánh mắt căm thù. Lúc này Tĩnh Phong mới buông Thiên Giai ra, nhẹ nhàng hỏi:

-Không sao chứ?

-Không sao, để tôi giúp anh rửa vết thương. Sắp hết giờ ra chơi rồi.

-Cô nghỉ tiết này đi.

Suy nghĩ một chút, thấy tiết sau là của lịch sử, cũng không có gì quan trọng lắm nên gật đầu đồng ý.

Cô làm rất cẩn thận, sợ bị nhiễm trùng vết thương. Băng lại kĩ, rồi dặn anh

- Chắc vài ngày nữa là khỏi thôi, anh chú ý một chút

-Vậy cô giúp tôi rửa mỗi ngày được không?

-Việc này...tôi...

-Sao? sợ tôi lắm sao? Tôi ăn được em sao? (đổi cách xưng hô rồi bà con)

-A, không phải..chị ấy..lúc này – Thiên Giai không biết nói sao nữa, nên những lời ra khỏi miệng không hề ăn khớp với nhau.

-Nguyệt Nhã? cô ta làm gì sao?

-Thực ra, vài ngày trước chị ấy đến tìm tôi, nói tôi đừng đụng đến anh nữa, nếu không chị ấy sẽ không biết kết quả thế nào đâu. Chị ấy chỉ nói thế thôi, không hề nói gì thêm.

-Thực có chuyện đó- Anh lo lắng nhìn cô

-Ừm- cô gật đầu. Chợt nhớ ra điều quan trọng lại nói thêm- Anh đừng làm gì chị ấy, tôi nghĩ chị ấy không có ác ý đâu.

- Tôi biết. – anh biết rõ con người của Nguyệt Nhã, điều gì cô ta muốn là sẽ làm. Phải canh chừng hơn- Em.. không sống cùng gia đình sao?

-Ba và dì ở quê, tôi lên đây học vì muốn thực hiện ước mơ ngày trước của mẹ. Ba và dì thương tôi lắm nhưng tôi cũng thương mẹ, vì vậy tôi chọn lên đây. Còn anh?

-Tôi sống với em gái. Anh cả đã đi du học rồi. Ba mẹ đều là doanh nhân nên ít khi tôi gặp mặt họ trước 11h đêm. Càng lớn thời gian tôi ở cạnh họ càng ít. Em tôi đáng thương hơn. - Nói tới Tĩnh Phong ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh thẳm. Sinh nhật mình anh đều cùng em gái cô độc trong ngôi nhà to lớn với vài người giúp việc. Sáng hôm sau thì đã thấy gói quà to ở góc phòng. Nhưng anh đâu cần điều ấy, anh cần tình cảm gia đình hơn. Anh thông cảm với họ nhưng đôi khi thấy rất tủi thân.

-Anh thật sự rất cô độc. Vậy nên anh mới lạnh lùng như vậy sao?

-Đúng vậy, tôi còn không hiểu chính mình.

-Nói ra anh sẽ thấy lòng nhẹ nhõm hơn.- Thiên Giai không còn thấy anh đáng sợ nữa, cảm thấy mình còn may mắn hơn anh về mặt tình cảm gia đình.Trống đánh, hết một tiết nữa rồi, nhanh quá.

- Tôi xuống trước đây. – Thiên Giai

-Ừm. Tĩnh Phong gật đầu

Cô khuất bóng, anh vẫn chìm trong suy nghĩ của mình. Sao anh lại mở lòng với cô như vậy? Anh gọi là tâm sự với cô sao? Nhưng thật sự điều đó khiến anh rất thoải mái.Không nhịn được mà cười, chỉ là một chút cong nơi khóe miệng nhưng cũng đủ làm nổi bật vẻ điển trai của anh . Đúng như cô nói, những tâm tình trong lòng được bộc lộ ra thì sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Anh hình như càng ngày càng quan tâm đến cô, nếu không thì việc Nguyệt Nhã ức hiếp cô anh đã không thêm để ý đến.

Độc tiếp Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 9

10. Chương 9

Về phần Nguyệt Nhã, cô không vui khi thấy Tĩnh Phong đối xử với mình như vậy. Không lẽ cô không bằng một con con nhỏ ở làng nghèo lên tỉnh học, quê mùa, không am hiểu thời trang sao? Được, anh cứ đối với cô như vậy đi, rồi xem Thiên Giai sẽ ra sao, anh đừng vội đắc ý.

Còn Thiên Giai, nghĩ lại chuyện lúc sáng , thấy Tĩnh Phong cũng có hơi quá đáng với Nguyệt Nhã thì có chút lo sợ. Sợ anh sẽ làm gì đó quá lên. Nhưng, anh có là gì của cô đâu? hà cớ gì cô lại suy nghĩ như vậy? Rồi lại tiếp tục vào công việc làm thêm ở quán cà phê trong thành phố.

.....

Vài ngày sau, trùng hợp lớp Nguyệt Nhã và Thiên Giai học chung buổi thể dục, có lẽ Nguyệt Nhã chờ ngày này lâu lắm rồi. Cô bàn tính trước với nhóm bạn của mình, lần này phải hạ được Thiên Giai, thử xem Tinh Phong còn xem trọng cô ta không. Cười nham hiểm, Nguyệt Nhã gật đầu, liền có một người trong lớp 11B chạy đến nói với Thiên Giai:

- Phiên em đi với chị ra sân sau lấy đồ được không? Chị mới đến, lại bị mấy bạn cũ nhờ ra lấy đồ giúp. Chị không tiện từ chối nên đành nhờ em đi với chị. Được không em?

- Thế chị không đi cùng bạn chị sao?

-Chị chưa có bạn, nên mới nhờ em. Giúp chị được không

-Dạ được.

Nói rồi Thiên Giai đi cùng với chị đó, cô đâu ngờ rằng người này đang có nụ cười nham hiểm, cố tình dẫn cô đi vào con đường đầy mảnh chấu và thủy tinh vỡ đã được Nguyệt Nhã sắp xếp trước. Thiên Giai cẩn thận né những mảnh vỡ ấy, vì nếu vô ý dẫm phải thì sẽ nguy hiểm. Nào ngờ phía sau lại có một người chạy lên, cố tình đụng vào Thiên Giai làm cô vấp ngã, tay trượt dài trên những mảnh thủy tinh vỡ ấy. Đau rát, máu đã chảy ra rất nhiều. Vừa lúc ấy Nguyệt Nhã đi đến, cười khẩy với cô. Thiên Giai đứng dậy nhưng liền bị Nguyệt Nhã xô cho té xuống. Lại từ từ rút vật sắc nhọn ra mà lượn hai đường trên tay cô. Máu đã ướm một miếng áo. Nguyệt Nhã có vẻ mãn nguyện, ngồi xuống mà nói với cô:

-Tôi đã nói rồi, đừng hòng đụng vào Tinh Phong. Lần này là tay, lần sau sẽ là mặt của cô đấy. Hahaha

Nguyệt Nhã đứng lên, liếc nhìn cô lần nữa rồi bỏ đi. Thì ra tất cả đều là kế hoạch của Nguyệt Nhã, vậy mà cô lại tưởng người chị kia đáng thương, bị bạn bè lợi dụng. Đứng dậy, đi nhanh về phía phòng y tế, nhờ cô giáo ở đó băng bó giúp. Lúc đó, một cậu bạn cùng lớp chạy đến gọi cô:

-Thiên Giai, anh Tinh Phong tìm cậu.

Thiên Giai nghe tới tên này bỗng có chút lo lắng, điều đó thể hiện qua ánh nhìn của cô. Rất nhanh, cậu bạn đã nhìn thấy cánh tay bị thương của Thiên Giai thì vội hỏi:

-Cậu, làm sao vậy?

- Không có gì, phiên cậu nói với Tinh Phong tôi không thể đến, nhưng xin đừng nói việc này ra- Thiên Giai vẻ cầu khẩn

- À, được, vậy tôi đi. Cậu băng bó cẩn thận

-Cảm ơn

Thiên Giai suy nghĩ tại sao hôm nay Tinh Phong lại tìm mình. Một lúc sau cô mới nhớ ra, cô đã hứa với anh sẽ giúp anh rửa vết thương đến khi nó lành hẳn, Thôi rồi, sao lại quên cơ chứ. Thấy Tinh Phong không đến, cô rất mừng. Nhưng khi về đến kí túc xá, đã thấy Tinh Phong đứng trước cửa. Chết rồi, chạy đi đâu giờ đây.

- Sao lại phải vào phòng y tế? – Tinh Phong lạnh lùng, nhưng có chút lo lắng

-Anh vào trong đi, ngoài này lạnh lắm.- Nói rồi Thiên Giai mở cửa để Tinh Phong vào.

Nắm lấy cánh tay bị thương của cô, Tinh Phong hỏi lại lần nữa:

-Sao phải vào phòng y tế?

Tuy cách một lớp áo khoác dày nhưng Thiên Giai vẫn thấy ê buốt, cố nhịn đau mà nói:

-Không có gì, là tôi sơ ý. A..đau

Tinh Phong nắm chặt hơn khiến cô bị đau điếng, điều này lại càng làm cho Tinh Phong khó chịu hơn. Lôi cô vào phòng, mở vết thương ra xem thì không khỏi xót xa.

- Vì sao bị đến mức này?

-Tôi bị ngã gần sân sau.
-Không phải bên đó đã sạch lắm rồi sao?
-Tôi cũng không biết nữa, hôm nay không biết tại sao lại có nhiều thủy tinh đến thế
Tĩnh Phong đoán ngay được người đó là ai . Dám lộng quyền như vậy. Để xem anh xử cô ta thế nào.
Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 10

11. Chương 10

Gió bên ngoài thổi vào, làm vết thương của Thiên Giai nhức lên, không kìm được mà rên rỉ:

-A..đau quá. Anh để tôi cuốn băng lại

-Để tôi giúp cho

Nói rồi Tĩnh Phong nhanh chóng cuốn lại giúp Thiên Giai, tránh tiếp xúc với khí ẩm làm đau tay cô, không quên dặn dò:

-Tôi biết chuyện này là do Nguyệt Nha làm, lần sau nếu có chuyện gì nhớ báo cho tôi.

Thiên Giai gật nhẹ. Sau đó tiễn Tĩnh Phong ra ngoài. Rất nhanh sau đó, Thiệu Lâm và Song Khuê cũng về tới.

-Thiên Giai, sao cậu về sớm vậy? – Song Khuê hỏi

-Lúc này còn thấy Tĩnh Phong đi từ trên này xuống nữa, gặp cậu sao?- Thiệu Lâm

- Không có gì, mình chỉ là hơi mệt nên mới về trước.

-Vậy cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi tối còn đi làm.- Song Khuê nhắc nhở.

-Cám ơn cậu

.....

-Choang – âm thanh của chiếc cốc thủy tinh khi chạm phải nền nhà.

- Thiên Giai, hôm nay sao vậy? Em làm bể cốc rồi- chị quản lý hỏi Thiên Giai

Hôm nay tay đau, cố nhịn mà đi làm , không ngờ lại vướng phải tình huống này. Lúc này tay cô mất lực, không khống chế được nên mới để chiếc cốc bị rơi.

-Em..em xin lỗi, em sẽ đền cho chị- Thiên Giai cúi đầu – Chị cứ trừ vào tiền lương cuối tháng cho em

-Cũng được- chị quản lý đồng ý.

Bỗng đằng sau có một tiếng nói truyền đến:

- Tôi sẽ trả cho cô ấy

Thiên Giai quay lại, là Dũng Nhân, sao anh ấy lại đến đây.

-A, không cần đâu anh, em tự trả được mà- Thiên Giai nhanh chóng cản Dũng Nhân

-Để anh trả giúp cho.- Nói rồi Dũng Nhân quay sang hỏi người quản lí- Cô ấy nợ chị bao nhiêu?

-À, 40 tệ. -Chị chủ quán còn đang bận ngắm nhìn Dũng Nhân

- Đây là 50 tệ, không cần gửi lại. Phiền chị cho Thiên Giai về bây giờ

-Được.. được – Chị chủ quán nhanh chóng đồng ý

tim của Tĩnh Phong. Vội buông cô ra, kéo cô ngồi xuống giường, mở vết thương đã băng ra rồi bôi thuốc lên.

-Tối nay bôi lại lần nữa. Mỗi ngày bôi khoảng ba, bốn lần là sẽ khỏi thôi – Tĩnh Phong dặn

-Ừm- Thiên Giai gật khế

Bỗng ở ngoài vọng vào tiếng nói

- Thiên Giai à anh mang thuốc đến cho em

Ra là Dũng Nhân

-Chào cậu- Dũng Nhân không còn cười nữa

-Chào anh- Tĩnh Phong đứng dậy

Thấy không khí ngột ngạt quá mức, Thiên Giai đứng lên , đánh lảng qua vấn đề khác

-Hai, người ngồi chơi, em đi lấy nước

Ở nhà bếp Thiên Giai rất lo lắng, không biết phải làm sao. hai người con trai ở chung một phòng với một nữ sinh thế này, thật không thể chấp nhận. Trở ra với hai ly nước, Thiên Giai nói :

-Hai anh uống đi.

-Ừm, à mà tay em sao rồi, đỡ chưa? – Dũng Nhân ân cần

-À, cũng bớt rồi anh, vài ngày sau là có thể lành lặn như cũ

Tĩnh Phong nghĩ ” Cái tên Dũng Nhân này lợi hại thật, Thiên Giai chuyển cách xưng hô với hấn thân mật thế, còn với anh...”

-Cô nghỉ ngơi đi, tôi về- Tĩnh Phong đi ra phía cửa

-Để tôi tiễn anh. Cám ơn về lọ thuốc của anh- Thiên Giai đứng dậy

Tĩnh Phong vừa khuất thì Dũng Nhân cũng ra về, trước đó còn dặn

-Tối anh sẽ đón em

-A, không cần phiền anh vậy đâu, em tự về được mà

-Không có gì, anh chỉ là tiện đường đi học về thôi

-À, vâng. Vậy tối gặp anh. Chào anh – Thiên Giai cười

-Chào em- Dũng Nhân ra về

.....

Ra khỏi cổng trường thì thấy Tĩnh Phong đã đợi sẵn.

-Cậu chưa về sao ? – Dũng Nhân hỏi

-Anh với Thiên Giai có quan hệ gì? -Tĩnh Phong

-Chẳng có gì cả, bạn bè bình thường.

- Đùng hòng đụng vào cô ấy- Tĩnh Phong không dựa vào tường nữa, đứng bật ra

-Hoàng tử băng giá rung động rồi sao? Vậy chúng ta cạnh tranh công bằng. Tôi không giành cô ấy của cậu.

– Dũng Nhân bình tĩnh

-Được thôi.

-Nhưng tôi nói trước, nếu cậu có được cô ấy, nhưng lại làm tổn thương cô ấy, bằng mọi giá tôi sẽ cướp cô ấy về.

Nói rồi Dũng Nhân đi trước. ” Làm thế nào để có được Thiên Giai?” Tình Phong nghĩ thầm, tình hình bây giờ lợi thế hơn cho Dũng Nhân rất nhiều.

Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 12

13. Chương 12

-Hu hu, chị Nguyệt Nhã ơi, con nhỏ đó cướp anh Dũng Nhân của em rồi. Một cô gái chạy đến bên Nguyệt Nhã làm vẻ khóc lóc, trông thật tội.

-Hừ, là Thiên Giai sao? Nguyệt Nhã tức giận

-Vâng, nó cướp anh Phong của chị, giờ cướp luôn anh Nhân của em rồi.- Cô gái này ra sức dùng nước mắt của mình.

-Không thể tha thứ được, ngày mai, chị sẽ khiến nó không toàn thân trong phòng thí nghiệm. – Nguyệt Nhã cười gian xảo.

-Cám ơn chị. – Cô gái này mãn nguyện lắm rồi. Đúng là một lũ rắn độc, hại người không chớp mắt , sau này sẽ bị quả báo.

.....

Hôm sau, lớp Thiên Giai học hóa ở phòng thí nghiệm, đương nhiên là có người của Nguyệt Nhã đã được gài vào. Làm theo mọi sự Nguyệt Nhã dặn, cô ta ngồi chờ đợi. ” haha, cô đừng vào nó đi Thiên Giai” – Cô gái này cười độc ác, đương nhiên không ai có thể thấy nụ cười đó.

Lớp Tình Phong

-Tình Phong, anh nói đi, tại sao em không bằng con nhỏ nhà quê Thiên Giai đó – Nguyệt Nhã chơi trò nước mắt cá sấu.

-Tên tôi không để cô tùy tiện gọi. Cô không được gọi cô ấy là đồ nhà quê. Tình Phong trừng mắt nhìn Nguyệt Nhã.

-Nhưng em đâu có kém nó,tại sao anh lại chọn nó mà không chọn em? -Nguyệt Nhã nhìn Tình Phong

-Cô thật không biết xấu hổ. Cút ngay.- Tình Phong ra lệnh

Nguyệt Nhã đứng lên, miệng cười gian xảo, lại gần Tình Phong hơn mà nói:

-Haha, bảo em cút sao, là Thiên Giai mới đúng. Anh nghĩ cô ta thích anh sao? Nực cười, nếu vậy cô ta lên lên lút lút tối nào cũng đi với Dũng Nhân làm gì. Anh thật còn là Tình Phong không?

-Cô – Tình Phong đã rất tức giận khi nghe những lời này. Gắt gao nắm lấy cằm Nguyệt Nhã mà bóp mạnh, làm cho cô ta đau điếng mà gần từng chữ:

-Cô tưởng tôi tin cô sao? Việc cô làm Thiên Giai bị thương tôi còn chưa truy cứu, năm lần bảy lượt hại cô ấy. Cô nghĩ mình xứng đáng sống nữa sao?

-Em.. Em chỉ nói sự thật thôi – Nguyệt Nhã cố vớt vát, ai ngờ Tình Phong lại tin tưởng Thiên Giai thế này, cô chết chắc rồi. Bỗng có một cậu học sinh lớp 10 chạy đến nói với Tình Phong:

-Anh Phong, không hay rồi. Không biết vì sao Thiên Giai lại cầm phải lọ siêu axit, bây giờ đang bị bỏng ở phòng thí nghiệm.

-Có sao? – Tình Phong quay qua Nguyệt Nhã – Cô, theo tôi, xem hậu quả mà cô gây ra kìa. Nếu cô ấy có chuyện gì, cô đừng mong ở lại cái trường này một ngày nào nữa. Nói rồi Tình Phong nhanh chóng đi lên phòng thí nghiệm, lòng như lửa đốt. Chết thật, kiểm đầu ra lọ siêu axit đấy chứ.

Tĩnh Phong tới nơi đã thấy tay Thiên Giai được băng lại, lửa giận nổi lên, quát với Nguyệt Nhã rằng:

- Xin lỗi cô ấy mau.

-Phong à, em – Nguyệt Nhã van Tĩnh Phong – Em không thể, em có làm gì đâu.

-Còn nói không à, hay là muốn quỳ xuống ?

- Không có gì đâu, chị không cần phải xin lỗi tôi – Thiên Giai ngăn- Chỉ là tôi vô ý làm bể lọ hóa chất thôi.

-Tôi ... xin lỗi – Nguyệt Nhã rất ảm ức, tuy nhiên khi thấy Tĩnh Phong trừng mắt nhìn mình, cô đành phải xin lỗi.

- Nếu có lần sau, cô chết luôn đi – Nói xong Tĩnh Phong bỏ ra ngoài.

.....

Nhà Tĩnh Phong

-Phong này , sao dạo này mày để ý Thiên Giai quá vậy? – Kỳ Dương hỏi

-Có sao? Tao không biết- Tĩnh Phong

-Trời đất, cái trường nó đồn ầm lên kìa. Rồi ngày nào Nguyệt Nhã cũng tới lớp Thiên Giai gây sự. Mày không biết sao? -Quốc Vũ hỏi lại Tĩnh Phong

-Thật có chuyện đó ? Tao không ngờ Nguyệt Nhã lại dám làm chuyện này, tao đã cảnh cáo cô ta trước đó

-Anh ba, a có cả anh Dương và anh Vũ nữa, sao đông quá vậy – Tích Ngọc vừa đi học về thì làm ột tràng

-Ngọc, lại đây anh Dương kể em nghe – Kỳ Dương nháy mắt.

-Vâng – Tích Ngọc chạy thật nhanh đến chỗ Kỳ Dương và ngồi xuống.- Anh nói đi

-Em canh chừng anh ba của em cho kĩ nhé, hình như anh ấy đang yêu

-Hảaaa . Có nữa sao?? Anh ba à, anh thích ai vậy ? Tích Ngọc nhanh chóng chuyển qua nhìn Tĩnh Phong

- Em đừng nghe Dương nói bậy.- Tĩnh Phong giải thích.

-Haha, trúng tim đen mày rồi Phong à – Quốc Vũ giờ này mới lên tiếng- Ngọc, điều anh Dương nói là có thật. Bật mí luôn nhé, là Thiên Giai đấy

-A, thì ra là chị ấy, em sẽ tự điều tra. Anh không cần được em đâu anh ba à – Tích Ngọc cười lém lỉnh nhìn Tĩnh Phong, nhưng anh chỉ ném cho cô một cái nhìn lạnh băng rồi quay đi.

- Đi ăn cơm. – Tĩnh Phong đứng dậy

-Yes sir , đi nào anh ba, anh Dương , anh Vũ đi luôn chứ? -Tích Ngọc hỏi

-Không lẽ em để hai người này chết đói sao? Kỳ Dương làm bộ mặt tội nghiệp nhìn Tích Ngọc

-Như vậy tốt hơn cho hai người đấy – Tĩnh Phong nói

Độc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 13

14. Chương 13

Thiên Giai sau việc ở phòng thí nghiệm thấy Tĩnh Phong giúp mình nhiều quá nên quyết định sẽ làm món gì ngon cho anh. Cô đi chợ sáng sớm, cắt công nấu thật công phu, thật ngon để cảm ơn anh. Giờ ra chơi, biết anh luôn ở trên sân thượng, cô liền mang cơm lên. Đến nơi, cô thấy Tĩnh Phong đang quay lưng lại với mình, tấm lưng có vẻ rất vững chắc. Nhìn anh từ phía sau cũng không giảm bớt được vẻ đẹp thiên bẩm của anh. Có thể nói đẹp như một bức tượng khắc, là một tuyệt phẩm.

Sau nhiều việc như vậy, cô thấy anh không quá xa cách, chỉ là do không hiểu con người anh mà thôi.

-Lên đây đi. Không cần phải đứng đó đâu. – Tĩnh Phong bất ngờ lên tiếng, anh biết cô ở đằng sau sao?

-À, vâng- Thiên Giai liền đi lên- Tôi có nấu chút đồ cho anh đây, gọi là cảm ơn, anh giúp tôi nhiều quá mà tôi chưa làm gì cho anh hết- Thiên Giai đưa hộp cơm cho Tĩnh Phong.

-Cô tự làm? Cho tôi? – Tĩnh Phong ngạc nhiên hỏi

-Đương nhiên rồi, anh ăn thử đi, hay để trưa rồi ăn?

-Ăn giờ luôn đi- Tĩnh Phong lại gần.

-Vậy để tôi lấy ra giúp anh.- Thiên Giai nhanh chóng để thức ăn ra , đẩy đến chỗ Tĩnh Phong- Anh ăn đi.

Tĩnh Phong điềm đạm gắp từng chút. Phải nói những món cô nấu không phải sơn hào mỹ vị nhưng lại rất ngon.

-Ai chỉ cô nấu ăn vậy? Tĩnh Phong dừng ăn , hỏi cô – Mà cô không ăn sao?

-À, hồi ở quê, dì tôi có chỉ một chút, lên đây thì tự học tiếp . Tôi không ăn đâu, cái này là nấu riêng cho anh để cảm ơn, tôi mà ăn thì đâu còn gọi là cảm ơn nữa. – Nói rồi Thiên Giai nở nụ cười.

- Vậy à? Thế tôi không khách sáo đâu. Cô nấu cũng ngon đấy.

- Thật sao? – Thiên Giai vui vẻ

Tĩnh Phong gật đầu. Khi ăn gần hết, anh nói:

- Cô, từ nay mỗi ngày mỗi buổi trưa nấu rồi đem lên đây cho tôi ăn. Tôi sẽ đưa tiền cho cô.

-Hả, anh bắt ép người sao? – Thiên Giai nhăn mặt – Biết vậy tôi bỏ thêm ít muối ẶN chết anh luôn đi.

-Cô cứ việc thử, tôi không phiền đâu – Tĩnh Phong thản nhiên

- Ngộ nhỡ tôi nấu không hợp mùi vị anh thì sao?

-Cứ như thế này là được.

-Được thôi, tôi nấu dở thì không được chê à nha. Nếu không anh tự nấu ăn đi.

-Cô được nước làm tới khi nào vậy? Tôi đuổi học cô bây giờ- Tĩnh Phong có chút đùa

-A, nào dám, thôi anh ăn cho xong đi, tôi dọn dẹp rồi còn xuống học.

-Cô nghỉ tiết này đi.

-Không được, giờ tới tiết Hóa yêu thích của tôi, không thể nghỉ được.

-Vậy cô xuống trước đi, hết giờ lên lấy những thứ này về.

-Tôi đi trước đây – Thiên Giai đứng dậy, bước nhanh kéo thầy vào lớp thì trước thì sẽ có chuyện không hay. Thầy nghiêm khắc lắm nhưng ai cũng thương thầy

Chỉ còn lại Tĩnh Phong trên sân thượng, anh không ngờ Thiên Giai cũng thích môn Hóa, đó là môn thứ hai mà anh thích sau Toán. Nói vậy nhưng anh giỏi cả ba môn tự nhiên. Ngoại ngữ đã có bằng tiếng Anh và tiếng Pháp. Một con người quả thực hoàn hảo. Anh trai của anh đang du học cũng đã lấy được bằng xuất sắc. Con người nhà họ Du thật đáng để mọi người ngưỡng mộ. Cộng với vẻ đẹp trai đến mê người thì không cô gái nào không muốn được làm dâu nhà họ Du.

Đọc tiếp Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 14

15. Chương 14

Tối hôm đó, Thiên Giai vừa ra khỏi quán làm thêm, đang chuẩn bị bước về trường thì có một bàn tay kéo cô đi về hướng ngược lại. Khi định thần, cô nhận ra đó là Tĩnh Phong.

-Tĩnh Phong, anh đến đây làm gì? Anh đưa tôi đi đâu vậy?

-Mua đồ. – Tĩnh Phong nói ngắn gọn

Tối trung tâm thành phố, anh dẫn cô vào một cửa hàng điện thoại có uy tín

-Cô chọn đi

-Hả, chọn? Cho ai vậy? -Thiên Giai vẫn chưa hiểu chuyện gì, mở to mắt nhìn Tĩnh Phong.

-Chọn cho cô một chiếc.

-Nhưng tôi thật sự không cần dùng mà.

- Tôi nói cô cứ chọn đi, tôi trả tiền, chọn sim luôn đi.

-Nhưng tôi không có tiền trả lại anh đâu

Không có điện thoại ngộ nhờ tôi cần đồ ăn lại không biết làm cách nào?

-Ồ, ..anh.. đúng là đồ tham ăn. – Thiên Giai bĩu môi, nhìn vào tủ kính trưng bày các loại điện thoại. Chị bán hàng ở đó nhìn trộm Tĩnh Phong không chớp, thầm cảm thán sao lại có người đẹp đến như vậy. Anh đứng một bên chờ Thiên Giai, không nói, im lặng lại càng toát ra vẻ đẹp của một thiên sứ.

-Chị ơi, cho em xem thử cái này. – Thiên Giai chỉ vào chiếc điện thoại nhưng chưa thấy chị bán hàng lấy giúp mình. – Ngẩng lên thì thấy chị ấy đang đăm đăm nhìn Tĩnh Phong , lại gọi lần nữa- Chị, chị lấy giúp em chiếc kia.

Chị ta giờ mới hoảng hồn, giật mình mà mau chóng gạt đầu:

-À , được được.

-Tôi lấy chiếc này. – Thiên Giai đưa chiếc điện thoại đến gần Tĩnh Phong.

Sau khi thanh toán xong, cả hai ra khỏi cửa hàng, mấy người bán hàng ở đó cứ trầm trồ khen Tĩnh Phong mãi. Thiên Giai thầm nghĩ: ‘ có cần đến mức đó không, haizz”

- Cô thử dài gì vậy – Tĩnh Phong lên tiếng, giờ cô mới nhớ là anh còn đi cùng cô

- À không. Tôi sẽ cố gắng trả lại anh.

-Không cần. Cô nấu cho tôi ăn mỗi ngày là được rồi.

- Nhưng đó đều là tiền của anh. Tôi chỉ bỏ công nấu thôi.

-Tôi nói không cần. Coi như tôi mua cho cô, đừng nghĩ là cô mượn tiền tôi mua. Tôi không thích nợ nần

-Mà này, anh muốn ăn khuya không , tôi biết một tiệm gần đây cũng ngon lắm

- Cũng được.

Hai người vào một quán nhỏ, gọi ra hai tô mì.

-Anh ăn đi, ngon lắm đấy. – Thiên Giai so đĩa giúp Tĩnh Phong

-Cô cũng ăn đi

” ” ” ” ” ” ” ”

Khi ăn xong, hai người đi bộ về trường.

-Anh thấy mì ở đó thế nào? Thiên Giai quay qua hỏi Tĩnh Phong.

-Cũng không tồi.

- Tôi nói nó rất ngon mà. Không ăn là uống đấy.

-Tối trường rồi, cô vào đi

-Hả tối rồi sao? Mãi suy nghĩ, chân chỉ bước theo dáng Tĩnh Phong mà cô quên mất.

- Nhớ làm đồ ăn cho tôi. – Tĩnh Phong dặn rồi quay đi

-Nhớ rồi, chúc ngủ ngon

Tĩnh Phong không quay lại nhưng môi anh nở nụ cười, cô chúc anh ngủ ngon sao? Càng ngày cô càng giống trẻ con.

Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 15

16. Chương 15

Vậy là mỗi ngày đều có người đưa tiền cho cô, nói cô để lại một khoảng trả tiền điện nước. Nhưng Tĩnh Phong đưa nhiều quá, mua đồ không hết. Nếu mua hết thì sẽ dư thừa đồ ăn rất uống phí, thế nên cô luôn cất lại để trả anh sau.

-Thiên Giai, Tĩnh Phong chắc anh ấy kết cậu rồi. Chưa gì cậu đã giống người vợ đảm đang. Cậu đang làm cho biết bao nữ sinh trong trường này ghen tị đó. – Thiệu Lâm nháy mắt với Thiên Giai

- Mình cũng không hiểu sao anh ta cứ bắt mình nấu ăn nữa. Trong căn-tin có đồ ăn mà. – Thiên Giai vừa lật rau vừa trả lời

-Vậy mới nói là Tĩnh Phong thích cậu. Ôi, lãng mạn quá đi- Thiệu Lâm bật cười

- Đùng trêu Thiên Giai như vậy chứ Thiệu Lâm – Song Khuê bước vào nhà bếp – Cần mình giúp gì không Thiên Giai? – Song Khuê hỏi.

-À, cậu cắt giúp mình cà rốt nhé. – Thiên Giai nhìn sang rửa cà rốt đã được rửa sạch.

.....

Tối giờ ăn trưa, Thiên Giai đưa cơm lên cho Tĩnh Phong như mọi ngày nhưng hôm nay lại nghe tiếng Nguyệt Nhã ở trên đó. Cô thầm lắc đầu, tại sao lại có những người si tình như vậy nhỉ? Càng đeo bám càng làm Tĩnh Phong chán ghét mà thôi. Nhưng nếu bây giờ cô đi lên thì sẽ làm cho Nguyệt Nhã tức giận. Đang suy nghĩ thì cậu bạn cùng lớp từ trên đó chạy xuống nói to:

-Thiên Giai, anh Phong đang đợi cậu. Chưa thấy cậu lên nên mình đang tính đi tìm cậu.

-À, hôm nay mình hơi trễ chút. Cậu có muốn ăn chút gì không?

-Mình xuống căn-tin ăn, thôi cậu lên đi.

-À mà này, có phải chị Nhã trên đó không?

-Ừ, người gì mà bám như sam, anh Phong ghét lắm rồi, đuổi hoài mà không chịu đi.

-Ra là vậy. Mà cậu đi ăn trưa đi kéo lại đói bụng, mình lên đây

-Ừm, chào cậu nhé. – Anh bạn kia thân thiện vẫy tay Thiên Giai

Thiên Giai bước lên thì thấy Nguyệt Nhã cứ đứng bên cạnh Tĩnh Phong nói suốt, quá bá phúc. Cô đưa hộp cơm đến cho anh:

-Cơm trưa của anh đây.

Tĩnh Phong nhìn Thiên Giai, nhận lấy hộp cơm. Nguyệt Nhã không ngờ Tĩnh Phong lại nhận cơm từ con nhỏ quê mùa này, liền tức giận hỏi:

-Anh Phong, nếu anh muốn ăn cơm, em có thể nấu cho anh. Anh làm sao quen được với thứ đồ ăn này chứ.

-Cô im đi. Không thấy mình nói nhiều quá sao? Tĩnh Phong đặt hộp cơm xuống, không thèm liếc Nguyệt Nhã lấy một cái.

-Thứ đồ đó sao anh ăn được? Lại do một con nhỏ nhà quê nấu nữa.

-Tôi đã nói cô không được gọi cô ấy là đồ nhà quê.

-Nhà quê vẫn là nhà quê, vệt mà đòi sánh với thiên nga. Cô không thấy mình hoang tưởng quá sao Thiên Giai. Cô đúng là một con cáo, cố tình tiếp cận anh Tĩnh Phong. Nói đi, cần bao nhiêu tiền, tôi sẽ đưa. Đừng có ngày nào cũng bám anh ấy như vậy.

-Cô quá lắm rồi- Tĩnh Phong lúc này đã rất tức giận, ném ánh mắt lạnh lùng về phía Nguyệt Nhã làm cho cô ta sợ hãi lùi lại vài bước.

-Tôi không hề tiếp cận anh ấy vì tiền, chị nên biết là như vậy. Tôi cũng không đeo bám anh ấy. Còn về chuyện bữa cơm chị thích nghĩ sao cũng được – Thiên Giai lúc này mới lên tiếng.

- Haha, cô nghĩ tôi là con cóc sao? để cho cô nói vậy rồi liền tin sao? – Nói rồi cô ta thẳng tay hất đổ hộp cơm của Tĩnh Phong.

-Cô...

-Chị...

Cả hai đồng thanh, nhìn hộp cơm mà Nguyệt Nhã vừa làm đổ.

-Sao nào? Nếu là đồ cô tự nấu thì nhặt lên đi. Hay là đi mua ở mấy nơi xó xỉnh nào đó rồi đem về cho Tĩnh Phong ăn? Cô lớn gan quá nhỉ?

-Cô cút ngay. Ngày mai chuyển trường. Nếu tôi còn thấy cô ở đây, cô về nói với cha mình dẹp cái nhà hàng đi

-Không, Phong à, em làm vậy là muốn tốt cho anh thôi. Cho anh thấy được bộ mặt cáo của cô ta. Anh cho em ở lại trường này đi.

-Tôi thấy cô giống cáo hơn. Cút ngay. Không xuống? Được thôi. Từ nay đừng hòng gặp lại cha mẹ mình nữa. – Nói rồi Tĩnh Phong rút điện thoại ra bấm một dãy số. Người thấy mùi nguy hiểm, Nguyệt Nhã mặt mất cả máu, sợ sệt mà nói:

-Đừng..xin anh....em xuống...để ba mẹ em yên

-Đi ngay

Nguyệt Nhã quay người, nhưng vẫn ngậm cục tức, thù này chưa trả , cô không phải là người. Muốn cô chuyển trường, đâu có dễ.

Đọc tiếp *Này Gió*, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 16

17. Chương 16

-Này, cô không cần phải nhặt đâu- Tĩnh Phong nói

- Không được, phải dọn sạch sẽ chỗ này đã – Thiên Giai vẫn cố gắng hốt hết những thứ mà Nguyệt Nhã làm đổ

-Để đó chút lao công làm, cô xuống căn-tin ăn trưa với tôi.

-Hả.., à anh đi trước đi, tôi làm xong sẽ xuống.

-Nhanh lên. Tôi chờ không lâu được đâu.

Nói rồi Tĩnh Phong quay người bước đi trước, anh nhanh chóng đến căn-tin, chọn một chỗ ngồi thoáng đãng. Không ít cô gái bu tới mà chụp hình, làm quen nhưng đều bị anh nạt ọt tiếng liền im ngay.

-Ê, mày không ăn cơm Thiên Giai đưa à? – Kỳ Dương từ đâu nhào đến, ngồi bên cạnh Tĩnh Phong.

-Hay mày chê vậy? Không hợp miệng mày à? – Quốc Vũ từ tốn

- Bị người ta làm đổ hết rồi – Tĩnh Phong lạnh lùng, nhìn đồng hồ giờ này cô còn chưa xuống.

-Ai to gan vậy? – Kỳ Dương hỏi.

-Nguyệt Nhã

-Thế mày làm gì – Quốc Vũ

-Đuổi học

-Tao cũng chẳng ưa gì thứ con gái đó. – Kỳ Dương lắc đầu ngao ngán.

Lần thứ ba anh liếc nhìn đồng hồ. Quá năm phút rồi cô còn chưa đến. Nhớ tới điện thoại, anh lấy ra nhắn tin cho cô:

” lâu xuống vậy?”

“Hả, tôi đang tìm anh đây, anh ngồi ở đâu?”

” Gần cửa sổ, góc trái”

“Tôi thấy anh rồi”

- Thiên Giai nhanh chóng bước tới, thấy Kỳ Dương và Quốc Vũ liền lịch sự chào:

-Chào hai anh

-Chào cô.- Hai người đồng thanh.

-Các anh ăn gì, tôi lấy luôn một thể cho. – Thiên Giai cười.

-Cho tôi một đĩa cơm sườn, thêm một đĩa rau trộn, một lon coca, một hũ sữa chua- Kỳ Dương

-Cô lấy giúp tôi đĩa cơm gà là được rồi. À thêm ly nước nữa nhé – Quốc Vũ

-Được rồi. Tĩnh Phong, anh ăn gì tôi lấy cho.

-Cô ăn gì lấy tôi như vậy. Còn hai người, tự đi mà lấy của mình. Cô ấy là osin của mấy người à? – Tĩnh Phong nhìn hai người với ánh mắt hình viên đạn.

-Tôi tiện mà- Thiên Giai có ý định rời đi.

-Cô đứng đó.Ăn gì để hai tên này đi lấy- Tĩnh Phong ra lệnh.

-Tôi không muốn phiền họ đâu – Thiên Giai cố vớt vát.

-Nhanh đi. Không còn nhiều thời gian đâu.

-Một tô mì và ly lục trà.

-Hai người mau đi nhanh – Tĩnh Phong nhìn về phía Dương và Vũ.

-Này, mày quá đáng lắm. – Kỳ Dương ra bộ oan ức.

-Hết giờ.- Một câu nói ngắn gọn và súc tích.

Hai người này thất thủ đứng dậy, đi về phía bán hàng. Lúc sau trở lại với những thứ cần mua.

Đọc tiếp Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 17

18. Chương 17

-Nè, đồ của hai người- Kỳ Dương vừa nói vừa đẩy đồ ăn lại chỗ Tĩnh Phong và Thiên Giai

-Ăn mau đi mà còn vào lớp – Tĩnh Phong

Vậy là bốn người vừa ăn, vừa theo đuổi những ý nghĩ của riêng mình

Reng... reng.. Chuông vào lớp cất lên, Thiên Giai đứng dậy chào ba người đó vì cô biết nếu đã chuông mà họ không đứng dậy nghĩa là sẽ bỏ tiết. Haizzz, người có quyền thích là làm, chỉ ít phải tôn trọng giáo viên chứ.

.....

Quán cà phê mở nhạc nhẹ, hôm nay quán có hơi đông khách nên mọi người bận hơn.

-Thiên Giai, mang một cà phê nóng cho khách ở bàn số 8 nhé. – Anh đồng nghiệp nói với Thiên Giai.

-Vâng- Thiên Giai đáp nhanh. Ba phút sau tách cà phê nóng còn bốc khói nghi ngút đã được đưa lên. Bàn số 8.. Một nam sinh, còn trẻ lắm, đang cúi mặt xuống quyển sách dày cộp. Thiên Giai đặt tách cà phê xuống, lịch sự nói:

-Của anh đây ạ, mời anh dùng.

Lúc này người ấy mới ngẩng lên mỉm cười với cô.

-Nhân, là anh? Sao anh lại ở đây? Anh đi đâu cả tuần nay vậy? – Thiên Giai vui mừng hỏi anh. Cả tuần nay cô không thấy anh trong trường, lo anh có chuyện gì.

-Anh về quê- Dũng Nhân từ tốn đáp.

-Hôm nay em xin nghỉ sớm, mình về đi.

-Ừ.

Thiên Giai xin chủ quán, được đồng ý ngay.

-Đi thôi anh.- Thiên Giai nói

-Ừ, đi thôi – Dũng Nhân đã chờ trước cửa quán, quay lại cười với cô

Hai người thả bộ, đi về theo hướng trường học.

-Anh về quê có chuyện gì không?

-Bà anh bệnh, anh về thăm.

-Nếu có dịp cho em gửi lời thăm bà nhé. Anh đi mà không nói một tiếng, tưởng anh mất tích luôn rồi chứ.

-Anh đi vội quá, không kịp báo cho em.

-À, anh lưu số em nhé, em có xài điện thoại rồi.

-Vậy sao, đọc cho anh đi. Ai mua cho em vậy?

-Là Tĩnh Phong, hẳn nhất quyết bắt em xài điện thoại. Giờ ngày nào em cũng nấu cơm trưa cho hắn. Vì thế hắn nói để phòng trường hợp em quên thì hắn sẽ nhắc, rắc rối quá.

-Ừ – Dũng Nhân đáp gọn. Anh công nhận tên này nhanh thật, nhưng anh sẽ không dễ dàng gì để Thiên Giai lọt vào tay Tĩnh Phong đâu.

-Anh này, nghe nói anh chuẩn bị tham gia thi Toán quốc gia hả?

-Ừ, hơn 1 tuần nữa.

-Anh giỏi quá đấy, chẳng bù cho em.- Nói tới đây Thiên Giai cúi mặt xuống, có lẽ do xấu hổ.

-Anh có thể chỉ cho em- Dũng Nhân đề nghị

-Như vậy mất thời gian của anh lắm.

-Em có thể đến tùy thích.

-Em sẽ suy nghĩ lại. Ồ, tới trường rồi.- Mãi mê nói chuyện, tới trường lúc nào cô cũng không hay. Lần trước đi với Tĩnh Phong cũng vậy. Sao cô lại nhớ tới Tĩnh Phong lúc này nhỉ?

-Nhanh thật. Em vào đi. Anh về đây.

-Vâng chào anh.- Thiên Giai đi vào. Dũng Nhân đợi cô đi khuất mới ra về. Có lẽ những ngày sau sẽ là những chuỗi ngày mệt nhọc để giành lấy cô từ tay Tĩnh Phong. Đêm đó, anh nhắn cho cô tin nhắn đầu tiên: “ Em ngủ ngon nhé” và cũng nhận lại một tin tương tự: ” Anh cũng ngủ ngon”.

Dũng Nhân luôn mong rằng, có một ngày nào đó cô sẽ nhận ra tình cảm của anh. Anh muốn nói với cô, nhưng bây giờ thực chưa phải lúc

Đọc tiếp Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 18

19. Chương 18

-Đồ ăn của anh này- Thiên Giai đưa cho Tĩnh Phong. – Sao anh không ăn cơm nhà mà cứ bắt tôi nấu hoài vậy hả? – Thiên Giai hỏi.

-Thích- Tĩnh Phong đáp ngắn gọn

‘Haizz, con người này bá đạo quá. Không biết mai mốt người yêu của hắn ra sao đây?’ Thiên Giai vừa nghĩ vừa lắc đầu. Tĩnh Phong đang ăn, ngừng lại quay sang cô hỏi:

-Mai cuối tuần rồi, cô có rảnh không?

-Có, nhưng làm gì vậy?

-Ngày mai 8h gặp tôi ở cổng trường.

-Anh đi đâu à?

-Mai rồi biết. Tôi ăn xong rồi, cô dọn xuống đi.

Thiên Giai nhanh chóng dọn xong, chào Tĩnh Phong đi xuống. Có việc gì mà hắn úp úp mở mở thế nhỉ? Thôi, cứ làm cho xong ngày hôm nay đã. Tối nay làm thêm, Dũng Nhân đã nhắn tin nói anh không thể đón cô nên cô sẽ tự về. Cô thấy mình như một đứa con gái không đường hoàng, chạy qua chạy lại giữa hai người. Nhưng thực sự cô chỉ coi Tĩnh Phong là ân nhân, coi Dũng Nhân là anh trai mình mà thôi.

.....

Sáng hôm sau, cô mặc chiếc quần jean dài, áo thun, cột tóc cao lên, trông giản dị mà cũng rất đẹp. Cô tới cổng trường thì đã thấy Tĩnh Phong đang dựa xe đứng chờ. Mới học cấp ba thôi mà, cần phải đi xe hơi không. Nhìn qua cô cũng đủ biết đó là hàng xịn rồi. Tĩnh Phong hôm nay ăn mặc tuy giản dị nhưng cũng không làm giảm được vẻ đẹp rạng ngời của anh. Quần jean, áo thun có khoác áo sơ mi sọc ca-rô bên ngoài làm anh càng nổi bật

-Anh định đi đâu đây? – Thiên Giai hỏi

-Công viên. Khu vui chơi.

-Thật sao?

-Nói dối cô làm gì?

-Ồ, thế anh Dương với anh Vũ không đi cùng anh à?

-Không, ở nhà, lên xe nhanh đi

Thiên Giai mở cửa xe, leo lên và thắt dây an toàn. Lâu lắm rồi cô mới ra khỏi trường để có một cuộc vui chơi thật sự. Cô thấy mình như con rối, cuốn vào guồng quay của việc học và làm thêm.

-Tối rồi. Tỉnh Phong nhắc cô. Cô vội xuống xe, theo anh đi vào trong. Sau khi mua vé vào cổng xong xuôi, người nhân viên có phát cho anh một tờ quảng cáo các trò chơi ở đây. Anh đưa cô xem, nói cô chọn. Nhưng cô lại nghĩ chuyện này anh đưa cô đi, lại để cô chọn, thật không được nên đành để anh. Anh nhất quyết không chịu. Anh ra lệnh cho cô sau khi anh mua kem trở lại, cô mà không chọn xong thì đừng có trách. Haizzz, lại nổi máu bá đạo đây mà. Đang ngồi chọn xem nên chơi trò nào thì có giọng vang lên:

-Ồ, Thiên Giai à, đi đâu lạc vào đây vậy- Nguyệt Nhã giễu cợt. Hôm nay cô nàng mặc khá là nổi, tuy đã chuyển trường nhưng tai mắt của cô ở trường cũ vẫn còn rất nhiều.

-Tôi đi với bạn.- Thiên Giai điềm tĩnh đáp.

-Ha, đi với anh Phong mà dám nói là bạn à.Con chó, đã bảo mày đừng hòng đụng đến Tỉnh Phong. Sao mày lì quá vậy. ” Bốp”. Một cái tát hạ thẳng vào mặt Thiên Giai. Nguyệt Nhã lấy cây kem của đứa bạn đi cùng, quẹt thẳng vào áo của Thiên Giai mà nói- Bằng này chưa đủ đâu. Mày đừng có hòng mà giật anh Phong của tao. Nếu tao không có được anh ấy, mà cũng đừng hòng. Hahaha- Nói rồi Nguyệt Nhã quay bước, nhập lại với hội bạn, vừa đi vừa cười nói, không thể nào chịu được. Vừa lúc đó Tỉnh Phong trở lại cùng với hai que kem, một vani một sôcôla. Anh rất tinh mắt, nhìn thẳng vào áo cô hỏi;

-Sao vậy?

-Không có gì, chẳng qua sơ ý thôi- Thiên Giai không muốn nói ra chuyện của Nguyệt Nhã, nên đành nói dối.

-Cầm giúp tôi- Tỉnh Phong đưa kem cho Thiên Giai. Anh cởi chiếc áo sơ mi khoác bên ngoài của mình, đưa cho cô rồi nói:

-Cô vào nhà vệ sinh đằng kia, mặc đỡ áo của tôi đi.

-Cám ơn anh- Thiên Giai đi theo hướng Tỉnh Phong chỉ, cô thấy mình mặc quần jean với áo sơ mi cũng hợp đấy chứ. Hơn nữa, trên áo anh có mùi bạc hà, mùi mà cô rất thích. Mùi cay cay.

Đọc tiếp *Này Gió*, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 19

20. Chương 19

Cô bước ra, xin quầy hàng gần đó một chiếc túi nhỏ, đựng áo của mình vào và bước đến chỗ Tỉnh Phong đang đứng. Lại có gái bu rồi, tội nghiệp con người này quá. Những cô này cứ đòi xin chữ kí của Tỉnh Phong. Anh đứng dậy, nhìn qua thấy cô, ra hiệu cho cô đến gần anh. Anh hỏi nhẹ:

-Chọn xong chưa.?

Cô gật đầu. Anh liếc đám người kia một cái làm họ sợ mà lùi xa. Anh nói với cô:

-Tôi đi mua vé, cô chọn được trò gì rồi?

-Tôi chọn tàu lượn, nhà ma... . Anh có chọn thêm không?- Thiên Giai hứng khởi nhìn Tỉnh Phong

-Tạm thời cứ chọn vậy đi đã.

Anh đi mua vé, cô ngồi chờ ở ghế đá. Biết ngay mà, lại có người tới xin chữ kí. Có cô còn mạnh bạo nắm tay anh, xin làm bạn gái của anh. Anh xưa nay chúa ghét người ta đụng vào mình, liền hất tay cô gái đó ra, nói rằng:

-Tránh ra, người yêu tôi đang đợi.

Nói rồi anh bước tới chỗ cô cười nhẹ mà nói rằng:

-Đi thôi em.

Cô cũng phối hợp rất ăn ý với anh:

-Vâng, đi anh. Em chờ anh này giờ. – Rồi cô lấy khăn lau vài giọt mồ hôi trên trán của anh. Tới chỗ tàu lượn, Tĩnh Phong nói với Thiên Giai:

-Chuyện lúc này, cô đừng để bụng.

-Không sao đâu.-Thiên Giai đáp

Chơi hết các trò chơi trong này, cả hai đều thấm mệt.

” mp3.zing /album/Time-Boils-The-Rain-Tiny-Times-3-OST-Kris/ZWZB6F7F.html “ Nhạc chuông của Tĩnh Phong reo lên. Người ở đầu dây bên kia có vẻ rất vội vã. Cúp máy, anh kéo tay Thiên Giai đi nhanh về phía xe. Thiên Giai vội hỏi:

-Anh bận à. Nếu bận thì anh về trước, tôi về sau cũng được.

-Không được. – Tĩnh Phong mở cửa xe, nhanh chóng ấn cô vào ghế, đi vội qua cửa bên kia và lái xe với một tốc độ chóng mặt, chẳng bao lâu đã tới trường. Cô biết anh đang gấp lắm nên cũng không nói gì nhiều, mở cửa xe xuống ngay. Sau đó anh lại lao đi, nhanh chóng hòa nhập vào dòng người tấp nập. Anh rút điện thoại ra, gọi cho Kỳ Dương và Quốc Vũ nói:

-Bọn Demon nói chúng ta ra khu nhà hoang X, tụi mày gọi giúp tao 20 người, đến đó nhanh đi.

Cô ở trường mà lòng lo lắng, không biết anh có xảy ra chuyện gì không. Nhưng cô đâu biết, anh lăn lộn trong giang hồ đã bao năm, kinh nghiệm có đủ, sẽ không để tổn hại đến tính mạng.

.....

Tĩnh Phong đến nơi đã thấy Dương và Vũ ở đó. 23 người bước vào, đứng đợi bên trong là thủ lĩnh của Demon, người trầm trồ đầy mình. Tĩnh Phong lạnh lùng hỏi:

-Gọi bọn tao làm gì?

-Haha, vì sao ư? Tụi mày phá địa bàn của bọn tao, phá việc làm ăn của bọn tao – Tên thủ lĩnh gầm lên giận dữ

-Buồn ma túy mà gọi là làm ăn sao? – Kỳ Dương lên tiếng.

-Không nhiều lời, hôm nay bọn mày phải chết

-Mày mới là đứa phải chết – Quốc Vũ.

- Chờ gì nữa, giết tụi nó cho tao- Tên thủ lĩnh ra lệnh

Một băng người khoảng 50 tên lao đến, đánh xáp lá cà. Bụi trong ngôi nhà hoang bay lên dày đặc. Có vẻ như đây là cuộc chiến không cân sức, một bên chỉ có 23 người, bên kia tới 51 người. Nhưng điều đó không phải là trở ngại của Tĩnh Phong. Bởi vì bên anh ai cũng được huấn luyện kĩ. Vậy nên, chỉ sau một hồi vận động, bên Demon đã bị hạ hết. Mặc dù không gây nguy hiểm đến tính mạng cho kẻ thù, nhưng bên Tĩnh Phong đều để lại cho họ thương tích nặng. Đó coi như là sự nhắc nhở. Đừng động đến anh, kẻo rước họa vào thân.

Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 20

21. Chương 20

- Bộp – Một cú đá vào bụng tên thủ lĩnh làm hắn ngã xuống. Lúc này, Tĩnh Phong nói gần lên- Đã nói đừng đụng đến người của bọn tao.

Sau đó anh ra lệnh cho tất cả ra về. Thủ lĩnh của Demon rất tức giận, trong đau đớn mà nói rằng:

-Khốn kiếp, thù này tao phải trả. Mày chờ đi Tĩnh Phong.

Tĩnh Phong đưa tiền cho những người hôm nay đã giúp anh. Họ không nhận, nhưng anh nói coi như là tiền mua thuốc để lỡ có người bị thương. Lúc này họ mới dám nhận và ra về. Anh luôn phân biệt mọi thứ rõ ràng, vậy nên anh em trong bang rất quý anh. Nhìn đồng hồ, thấy đã đến giờ đón em gái, anh liền lái xe qua bên đó, cũng vừa lúc trường tan học. Tích Ngọc chạy ra đã thấy xe của anh đậu đó chờ sẵn. Nhanh chóng mở cửa, cô ngồi nhanh vào xe. Trên đường đi, cô nói:

-Anh ba, anh cho em đi chơi nhé.

-Đi đâu? – Tĩnh Phong vẫn chuyên tâm lái xe

-Em tính đi biển.

-Không được.

- Đi mà anh, cho em đi với bạn một lần thôi.- Tích Ngọc năn nỉ.

-Không, nếu muốn anh đưa em đi- Tĩnh Phong cương quyết.

-Nhưng em muốn đi với bạn – Tích Ngọc phụng phịu

-Không nói nhiều, anh nói không được là không được.

Từ trước đến giờ, việc học hành vui chơi của cô em út là do anh quản lí. Sau lần cô đuối nước khi đi chơi với nhà trường đã là ám ảnh của anh. Anh nhất quyết không để chuyện đó xảy ra lần nữa nên mới cương quyết như vậy. Tích Ngọc sau khi suy nghĩ, liền gật đầu đồng ý:

-Nhớ nhé, thứ hai tới đưa em đi.

-Em không đi học sao?

-Em muốn nghỉ một ngày, năn nỉ anh luôn đó

-Được.

Nhận được cái gật đầu của anh ba là điều tuyệt nhất. Nghĩ đến đó, cô rướn người hôn lên má anh.

-Lớn rồi đừng cứ như con nít mãi thế -Tĩnh Phong nhắc.

-Em thích, em đẹp, em có quyền- Tích Ngọc lè lưỡi trêu Tĩnh Phong.

-Chỉ đáng xách dép cho anh – Tĩnh Phong nói đùa

-Đáng ghét, không chơi với anh nữa- Tích Ngọc quay đi

-Tối nhà rồi, em không xuống là anh khóa xe đấy

-Biết rồi biết rồi. Đồ độc quyền. Ông trời ơi, sao lại để cho con có người anh thế này chứ. Anh hai ơi, về đánh anh ba một trận cho chữa tội của anh ấy đi- Tích Ngọc làm bộ khổ sở, ngửa mặt lên trời than vãn.

-Em còn lảm nhảm nữa thì khỏi đi. Hên cho em tuần sau anh nghỉ giữa kì chứ không thì em cũng không được đi đâu. Đừng có đứng đó mà oán trách – Tĩnh Phong kéo tay Tích Ngọc đi vào nhà – Tắm rửa nhanh chóng rồi ăn cơm

Tích Ngọc lúc này chỉ còn biết làm theo lời anh.

.....

Kí túc xá

-Thiên Giai này, tuần sau nghỉ giữa kì rồi, cậu có tính về nhà không – Song Khuê vừa ngắt rau vừa hỏi Thiên Giai.

-Có chứ, cậu về với mình luôn nha? – Thiên Giai trả lời.

-Hai cậu cũng về nhà sao? – Thiệu Lâm hỏi.

-Ừ, cậu cũng về chứ? – Thiên Giai

-Đương nhiên rồi. Khi nào có dịp tớ mời hai cậu về nhà. – Thiệu Lâm hứng khởi

-Nhớ nhé, nói là phải giữ lời – Song Khuê nháy mắt

-Nhớ nhớ, không nhớ thì sống nổi với hai con quỷ này à? – Thiệu Lâm cười.

-Con quỷ nhà cậu ấy – Thiên Giai, Song Khuê đồng thanh. Rồi cả ba cùng bật cười.

Ngày thứ hai cũng đến. Ba người Thiên Giai, Song Khuê, Thiệu Lâm chia tay nhau ở bến xe, hẹn tuần sau gặp nhau ở trường. Lúc đó tại nhà của Tình Phong, anh đang chuẩn bị để đưa cô em gái cưng của mình đi biển như đã hứa.

Đọc tiếp *Này Gió*, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 21

22. Chương 21

Lên xe, Song Khuê và Thiên Giai còn nói chuyện thêm một lúc nữa mới chớp mắt. Sắp tới nhà cô rồi. Sắp tới ngôi nhà yêu dấu bao năm của cô. Đến ga, bác tài xé thông báo để hành khách bước xuống. Bây giờ còn đi bộ khoảng 20p nữa là tới nhà. Cả hai quyết định đi bộ để ngắm lại cảnh đẹp của quê hương. Lòng Thiên Giai rất muốn gặp ba và dì, cả cậu em trai Thiên Doanh để thương nữa. Lần này về, cô có mua một ít đồ chơi cho em. Song Khuê đến nhà trước, nói Thiên Giai rằng:

-Mình vào trước nhé, có rảnh tới qua nhà chơi.

-Ừ, mình qua chào cô chú luôn, lâu ngày quá.

Rồi cô bước tiếp về ngôi nhà nhỏ của mình. Dì Dung đang đứng tựa cây cảnh, thấy bóng cô thì nhìn không ngừng. Khi nhận ra cô, dì gọi to:

-Mạc Khanh, Thiên Giai về rồi, con về rồi. Anh ra đón con nhanh lên.

Rồi dì Dung bỏ kéo xuống, chạy tới chỗ Thiên Giai, ôm cô , quan sát kĩ lưỡng:

-Con gầy đi nhiều, Thiên Giai à.

-Con chào dì, dì vẫn khỏe chứ ạ? – Thiên Giai cảm nhận vòng ôm của dì, cái ôm đầy tình thương. Lúc đó ba cô cũng chạy ra, nói to :

-Con gái ba, lại đây để ba ngắm con.

Thiên Giai bước đến. Mới chỉ vài tháng không gặp mà trông ba cô cũng gầy hơn. Xúc động, cô ôm lấy ba mình rồi khóc. Mạc Khanh vuốt tóc con gái, thủ thủ:

-Ba nhớ con lắm.

-Con cũng nhớ ba lắm.

-Trên đó học có mệt không con?

-Cũng..không mệt.. nhiều đâu ba (giọng chị bị ngắt quãng vì nấc nhé)

Lúc này dì Dung bước đến bên Mạc Khanh, vỗ vai ông :

-Để con còn vào nhà chứ. Con đưa vali đây dì xách giúp cho.

-Vâng, con cám ơn dì. Thiên Doanh đâu rồi dì.

-Em nó vừa ngủ, chút nữa dì gọi nó dậy chơi với con.

-Thôi để em ngủ đi dì.

-Con lên tắm rửa nghỉ ngơi đi, trưa dì gọi con ăn cơm.

-Con phiền dì quá.

-Có sao đâu. Mấy khi con mới được về nhà mà.

Đúng rồi, đây là nhà cô. Cô vẫn hạnh phúc, cô có gia đình. Mặc dù dì không thay được mẹ nhưng dì rất tốt với cô. Cô mang ơn dì quá nhiều. Thiên Giai lên phòng, tắm rửa, nằm xuống chiếc giường thân quen, ngủ một giấc ngon lành. Đến lúc ba lên phòng gọi xuống ăn cơm, cô mới tỉnh giấc. Xuống nhà cô thấy một bé trai kháu khỉnh ngồi bên cạnh dì. Là Thiên Doanh. Dì nói:

-Chào chị hai đi con. Thiên Doanh ngoan.

Lúc này cậu bé mới ngược mắt lên, ánh mắt của trẻ thơ đúng là thật đẹp. Thiên Doanh bập bẹ:

-Chị ...hai..

-Thiên Doanh ngoan, để chị bế em nhé.

Nói rồi Thiên Giai bước tới, vòng tay bế Thiên Doanh lên. Thiên Doanh không hề phản kháng mà còn ôm lấy cô thật chặt.

-Để chị ăn cơm con- Dì Dung nhắc.

Bữa cơm gia đình rộn rã tiếng cười. Quá lâu để cô có thể cảm nhận được hương vị hạnh phúc mà gia đình mang lại. Cô ước gì mình có thể ở đây lâu hơn, để được ở trong căn nhà nhỏ ấm cúng này. Cô không muốn rời xa nơi này một chút nào nữa.

Đọc tiếp *Này Gió*, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 22

23. Chương 22

Buổi tối hôm đó, Thiên Giai, Song Khuê qua nhà chào ba mẹ. Cũng đã khuya, trăng lên, bầu trời đầy sao. Họ cùng ngồi trên một chiếc xích đu chứa đầy kỉ niệm của tuổi thơ, lặng lẽ ngắm bầu trời. Bỗng Song Khuê nói:

-Thiên Giai, cậu có báo cho anh Tĩnh Phong chưa?

-Ừ nhỉ, để mình đi lấy điện thoại.- Thiên Giai chạy nhanh vào nhà. Cô tìm hết túi này đến túi nọ mà không thấy chiếc điện thoại đâu hết. Chết thật. Sao lại có chuyện này chứ. Cô cố gắng nhớ lại. Đúng rồi, lúc xuống xe có một người phụ nữ vô tình đụng phải cô. Chắc chắn lúc đó đã có người móc túi cô. Thôi xong, Tĩnh Phong mà biết thì phải làm sao đây? Cô còn quên chưa báo cho anh cô phải về nhà. Cô bước ra sân, về phía Song Khuê đang ngồi , nói rằng:

-Song Khuê, mình bị mất điện thoại rồi.

-Hả, mất khi nào thế.?

-Cậu có nhớ lúc mình va phải một người phụ nữ ở ga không, mình nghĩ lúc đó là lúc mình bị mất điện thoại

-Không biết Tĩnh Phong có giận cậu không nhỉ?

-Chắc phải nói lại với anh ta quá. Quên mất, tuần này Dũng Nhân đi thi rồi, mình chưa nói gì với anh ấy hết

- Anh Nhân sẽ không giận cậu đâu. Thôi mình về, khuya lắm rồi. Cậu ngủ ngon nhé.

-Cậu cũng ngủ ngon.

.....

Về phần Tình Phong

Tối đi biển về anh mới nhận ra, anh quên gọi cho Thiên Giai, giờ này khuya rồi, chắc cô đã ngủ. Đành để sáng mai vậy. Sáng hôm sau, anh nhắn tin, không thấy cô trả lời. Anh gọi điện, máy đổ chuông nhưng không có người nghe. Anh lặp lại việc đó mấy lần, nhưng đều vô ích. Cô không hề nghe máy. Anh không biết rằng cô đã bị mất điện thoại.. Anh nghĩ thầm ” được lắm, đợi đến lúc tôi tìm ra cô, xem cô trả lời thế nào. ” Tuy nói vậy, nhưng lòng anh vẫn bồn chồn không yên. Anh ra lệnh ọi người trong bang chia ra tìm Thiên Giai, cả những nơi cô hay lui tới. Những người đó còn tìm ở bến xe, không may nơi cô mua vé lại đánh mất danh sách khách hàng ngày hôm đó nên cuối cùng họ không tìm được cô. Cả tuần đó, anh như con mất hồn, lái xe lao vun vút giữa dòng người để tìm cô. Kỳ Dương thấy vậy rất lo lắng:

-Phong này, mày nghỉ ngơi đi, để tui tao tìm cho. Nhìn mày tàn quá.

-Cô ấy không đi luôn được đâu. Mày yên tâm.- Quốc Vũ

-Vậy nhờ vào tui mày. Tao lên lầu đây – Tình Phong bước lên lầu. Mấy ngày này anh mệt mỏi lắm rồi, cần phải nghỉ ngơi. Tắm rửa xong, đặt mình xuống giường, anh cố ngủ nhưng trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh của cô. Anh thích cô rồi sao? Anh trước nay chưa hề rung động trước một ai, vậy mà bây giờ... Tình Phong cố gạt hết dòng suy nghĩ đó ra khỏi đầu mình. Anh chìm vào giấc ngủ. Sau khi tỉnh dậy Tình Phong thấy đầu mình nặng trĩu. Anh bệnh rồi. Gượng dậy lấy cái nhiệt kế, anh đo nhiệt độ cơ thể mình. 38 độ. Tình Phong lấy điện thoại ra :

-Vũ, mua giúp tao liều thuốc hạ sốt.

Một lúc sau, Quốc Vũ đến đưa thuốc cho Tình Phong dặn dò:

-Mày nghỉ cho khỏe đi. Tao đi công việc đã. Không biết ba mẹ tao có chuyện gì mà gọi tao về nhà.

-Ừ, mày về đi – Tình Phong tiễn bạn ra cửa. Anh ngược nhìn lịch, nay đã là thứ 6 rồi. Nhanh quá

.....

Hôm nay là thứ bảy. Thiên Giai và Song Khuê lên lại thành phố. Ba mẹ cả hai tiễn họ ra bến xe, dặn dò họ giữ gìn sức khỏe. Đến nơi, Thiệu Lâm vẫn chưa về. Cả hai thu dọn, sắp xếp đồ đạc, quét dọn phòng cho sạch sẽ. Khi vừa dọn xong, Thiên Giai thấy Kỳ Dương đứng trước cửa phòng nói :

-Thiên Giai, phiền cô đi với tôi một chút. Nhanh lên

-Tôi... – Thiên Giai nhìn Song Khuê

-Không sao đâu, cậu đi đi – Song Khuê nói

-Vậy mình đi nhé – Thiên Giai bước ra cửa. Kỳ Dương nhìn Song Khuê, gạt đầu tỏ vẻ cảm ơn. Thiên Giai vừa ngồi vào xe đã bị hỏi ột tràng:

-Tuần qua cô đi đâu vậy?

-Tôi về quê.

-Sao không gọi báo cho thằng Phong một tiếng. Nó tìm cô cả tuần.

-Tôi bị mất điện thoại rồi. ‘Tìm tôi, anh ta tìm tôi làm gì’ nghĩ vậy nhưng Thiên Giai lại không nói ra.

-Tôi đưa cô đi mua lại. – Kỳ Dương hướng vào trung tâm thành phố, mua cho Thiên Giai chiếc điện thoại như cái cũ mặc dù cô không chịu.

-Cô đi mà nói với thằng Phong, giải thích cho nó nghe đi. Cẩn thận đấy – Kỳ Dương nhắc nhở.

24. Chương 23

Kỳ Dương dừng xe trước một ngôi nhà cực kỳ sang trọng, có khi còn đẹp hơn nhà của tổng thống nữa. Thiên Giai nhớ lại, mình tới đây để làm gì, giờ bước vào trong kia không biết sẽ có gì xảy ra đối với mình nữa? Bước vào nhà, Thiên Giai đã nghe tiếng nói lạnh lùng của Tĩnh Phong từ trên lầu vọng xuống:

-Tao không ăn, mày đem xuống đi

-Mày phải ăn, mấy ngày nay mày kiệt sức lắm rồi.- Quốc Vũ như đang dỗ dành đứa con nít

Bên dưới nhà, Kỳ Dương đi đến nói với Thiên Giai:

-Phong lo cho cô, nó sợ cô gặp chuyện rắc rối. Giờ bên ngoài kẻ thù với băng nhóm chúng tôi nhiều lắm. Nó sợ họ làm tổn hại cô.

-Xin lỗi, tôi vô ý quá – Thiên Giai cúi đầu nhìn xuống nền nhà.

-Cô lên trên đi, tôi đi với cô- Kỳ Dương đi trước dẫn đường . Anh mở cửa phòng, ra hiệu cho Quốc Vũ ra ngoài, nói:

-Tao vào nhé Phong?

-Vào đi

Kỳ Dương đẩy Thiên Giai vào trong, ra hiệu cho cô im lặng. Tĩnh Phong đứng gần cửa sổ, mái tóc đen của anh bị gió thổi nhưng không rời. Anh hỏi:

-Sao mày không đóng cửa vào đi Dương?- Không có ai trả lời, Thiên Giai đâu có to gan mà lên tiếng lúc này. Tĩnh Phong quay lại, anh rất ngạc nhiên, sao cô lại ở đây ? Đôi mắt xám tro của anh từ ngạc nhiên chuyển sang giận dữ, rồi lại trầm tĩnh xuống. Anh hỏi :

-Là cô ? Cô ở đây làm gì? – Anh rất lạnh lùng, cả tuần qua anh lo lắng tìm cô cả thành phố mà không ra, giờ lại xuất hiện trước mặt anh.

-Tôi xin lỗi. Tôi về quê mà quên gọi điện báo cho anh. Lúc tôi nhớ ra thì phát hiện mình bị mất điện thoại rồi. – Thiên Giai không dám nhìn anh, cô sợ ánh mắt lạnh lùng của anh.

-Vậy sao? – Anh quay mặt đi, thấy cô ở đây, lòng anh cảm thấy bình yên, chưa bao giờ anh lo cho ai như cô cả. Anh bước qua cô, mở cửa phòng ra, bước xuống dưới nhà hỏi :

-Tích Ngọc đâu ?

-Con bé vừa về nhà chính rồi. Tao bảo mày đang mệt nên tao chở Ngọc qua đó thay mày. – Kỳ Dương trả lời.

-Sao Thiên Giai không xuống ? – Quốc Vũ hỏi

-Giờ tao lên – Tĩnh Phong quay lên

Lên tới phòng, Tĩnh Phong thấy cô vẫn còn đứng đó, nhưng là nhìn trên tường của phòng anh. Thấy anh lên ,Thiên Giai nói :

-Anh ăn cháo đi, tôi nghe nói anh bị bệnh

-Nhặt miệng, không muốn ăn – Tĩnh Phong bước tới giường ngồi xuống

Thiên Giai cầm lấy tô cháo còn ấm, đưa đến cho Tĩnh Phong:

-Còn ấm, anh ăn đi kẻo nguội.

Tĩnh Phong miễn cưỡng cầm lấy tô cháo, gắng ăn. Đang ăn thì Thiên Giai hỏi anh:

-Anh có cái gì đọc không ? Tôi chờ anh ăn xong rồi mang tô xuống dưới.

Tĩnh Phong chỉ cái tủ để ở góc phòng, Thiên Giai bước tới. Bên trong hoàn toàn khác với suy nghĩ của cô. Là một kệ sách với rất nhiều loại, còn có ánh đèn bên trong giúp cho người lấy sách có thể phân biệt được tên sách.

-Anh cũng thích đọc tiểu thuyết sao ? – Thiên Giai hỏi

-Không, em gái tôi đọc

Nhìn một lượt, cô thấy mình không biết nên đọc quyển nào. Có rất nhiều sách : Bên nhau trọn đời, Mãi mãi là bao ra , Hoa Thiên Cốt, Yêu em từ cái nhìn đầu tiên, Thiên Giai với tay, lấy quyển “Bên nhau trọn đời” của Cổ Mạn, đem đến chỗ giường của Tĩnh Phong ngồi đọc, tiện thể chờ anh ăn xong rồi đem xuống.

1 tiếng trôi qua

Cô gấp quyển sách, thốt lên :

-Hay quá – Chợt cô nhớ tới Tĩnh Phong, nhìn lên thì thấy anh đang nhìn mình , lạnh lùng nói:

-Tôi đã ăn xong lâu lắm rồi đấy.

-Xin..xin lỗi. Sao anh không gọi tôi.

-Nỡ phá cảm xúc của cô à? – Anh đứng lên, đi xuống lầu . Anh quay lại nói với cô – Xuống đây.

Thiên Giai ngoan ngoãn đi theo phía sau anh. Cô không hề biết, trong lúc cô đọc truyện, anh đã nhìn cô rất lâu. Trong đầu anh luôn có tư tưởng : có nên để cô ở lại bên anh không? Nếu để sẽ nguy hiểm cho cô, nếu không thì anh không thể nào chịu đựng được, cô như một phần cuộc sống của anh rồi.

Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 24

25. Chương 24

-Tôi đưa cô về – Tĩnh Phong hướng về phía xe

-Anh nghỉ ngơi đi, tôi tự về được. Sắp đi học lại rồi.

-Nghe lời đi. Nhớ thư hai nấu cơm cho tôi – Tĩnh Phong kéo cô ngồi vào xe.

-Anh làm ơn dưỡng bệnh cho khỏe đi, chuyện đó tôi nhớ mà. Anh có mệnh hệ gì chắc tôi không được yên đâu. – Thiên Giai nói

-Biết cô có nhớ không? – Rồi Tĩnh Phong lái xe

-Này, anh chạy từ từ thôi, nhanh như thế nguy hiểm lắm, mất mạng như chơi – Thiên Giai nói. Cô quá sợ khi ngồi chung xe với anh, để anh cầm lái. – Anh đang còn bệnh nữa.

Nghe vậy, Tĩnh Phong giảm tốc độ, chạy từ từ. Tới trường, anh mở cửa xe, Thiên Giai xuống chào anh, anh chỉ gật. Sau đó đóng cửa xe rồi lao đi. Thiên Giai chỉ biết lắc đầu.

Ngày lại ngày, cô vẫn nấu cơm cho anh, khiến rất nhiều người hiểu lầm.

.....

Tại quán bar

-Chị Nhã ơi, con nhỏ đó cứ bám lấy anh Phong thôi. Nghe nói tuần vừa qua nó về quê anh Phong tìm nó dữ lắm – Một đứa con gái đang học lớp 10, ngồi nói chuyện với Nguyệt Nhã

-Mẹ nó, đã bảo đừng đụng đến Tĩnh Phong mà còn mặt dày – Nguyệt Nhã tức giận

Một đứa con trai từ bên ngoài đi vào quán bar, nói với Nguyệt Nhã rằng:

-Chị Nhã, hơn 1 tuần trước người của Tĩnh Phong có đánh nhau với bọn Demon khiến chúng thua thảm hại. Nghe nói tên thủ lĩnh đó giờ căm thù Tĩnh Phong lắm.

-Được rồi. ‘Tĩnh Phong, nếu em không có được anh, thì đừng mong người khác có được anh’ – Nguyệt Nhã nghĩ thầm- Mọi người cứ vui chơi đi, tôi có công chuyện.

-Chào chị – Cả đám người đồng thanh

Lái chiếc xe máy, cô đi thẳng đến địa bàn của Demon. Bước qua cánh cửa, đi vào một căn phòng không quá sang trọng là thủ lĩnh của Demon đang ngồi uống rượu cùng mấy đàn em thân cận.

-Chúng ta có thể thương lượng không. Tôi là Nguyệt Nhã, chúng ta có điều cần nói về Tĩnh Phong. Có thể tôi sẽ giúp ích cho anh đấy.

-Hahaha, cô nói đi. Lâu lắm rồi mới có người đến đây vì Tĩnh Phong đấy. Để tôi đoán nhé, cô cũng chỉ là một trong những người đeo bám hấn ta mà thôi – Tên thủ lĩnh cười sảng khoái.

-Anh nghĩ sao thì nghĩ, nhưng chuyện này sẽ có lợi cho chúng ta – Nguyệt Nhã đã tức giận lắm rồi, nhưng vì chuyện lớn nên cô đành nhịn

-Nói đi – Tên thủ lĩnh ra lệnh

-Là thế này, Tĩnh Phong đang để ý một đứa con gái tên là Thiên Giai. Tôi nhờ anh bắt cóc con nhỏ đó rồi tống tiền, sau đó giao cho tôi xử lí. Như vậy, tôi vừa có thể trừ khử được tình địch của mình, anh vừa có tiền để tiêu mà lại vừa hả giận. Nhưng nếu anh có đánh thì đừng nặng tay quá kéo làm Tĩnh Phong bị thương.

-Haha, cô quá nham hiểm.

-Anh có đồng ý không? Hay để tôi nhờ nhóm khác?

-Được thôi, ngày mai tiến hành luôn. – Tên thủ lĩnh tiếp tục nốc rượu

-OK, vậy tôi về, nhờ vào anh đấy.- Nguyệt Nhã quay ra.

.....

-Chị ơi, em về nhé – Thiên Giai xin phép chị chủ quán

-Ừ, em về đi, nhớ cẩn thận nhé. À mà này, cậu bạn kia không đón em sao ?- Chị chủ quán hỏi

-Ai ạ? À, anh ấy chỉ là anh của em thôi – Thiên Giai cười.

-Em về đi không thôi trễ, nguy hiểm lắm .

-Em chào chị – Thiên Giai bước ra cửa, hòa vào dòng người. Có một bàn tay đặt lên vai cô, cô quay lại thì bị tên đó đánh ngất đi, đưa về địa bàn của Demon

- Thưa anh, em đã đưa cô ta về – Tên vừa nãy báo cáo.

-Được, ra ngoài đi – Tên thủ lĩnh ra lệnh (có ai thắc mắc về thủ lĩnh Demon ko nhỉ, xin chờ vài phần tiếp theo nhé) Hấn bước tới cạnh cô, nâng cằm cô lên, quan sát kĩ lưỡng. “Tên Tĩnh Phong này cũng thật tinh tế, chọn được một người đẹp như vậy”- hấn nghĩ thầm. Hấn cảm thấy mình không thể đụng đến được cô gái này, nên đành để cô yên. Sáng mai sẽ giao cô cho Nguyệt Nhã

Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 25

26. Chương 25

Tên thủ lĩnh ra lệnh cho bọn đàn em chuẩn bị cho Thiên Giai một phòng ngủ đằng hoàng, đương nhiên phòng đó có lắp camera để theo dõi hành động của cô. Sáng hôm sau, Thiên Giai tỉnh dậy, thấy mình đã bị trói ở trên ghế, trước mặt là một người cao lớn nhưng còn rất trẻ, trạm trổ đầy mình. Hắn nói:

-Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi à ?

-Anh là ai? Sao tôi lại ở đây? – Thiên Giai hỏi, trong lòng hơi lo lắng

-Tôi là ai không quan trọng. Cô ở đây cũng chỉ do tên Tĩnh Phong mà ra thôi. Đợi đi, tôi sẽ gọi cho hắn, một là hắn hốt xác cô về, hai lại cô đem xác hắn ra khỏi đây.

-Đừng, xin anh, đừng làm hại anh ấy

-Hahaha, cô là gì mà tôi phải nghe theo cô ?

Một tên đàn em chạy vào, báo cáo với tên thủ lĩnh rằng:

-Thưa anh, Nguyệt Nhã đã đến.

-Cho cô ta vào.

‘ Nguyệt Nhã, lại là chị. Tôi không làm gì chị cả, sao chị cứ ưa gây sự với tôi vậy? ‘ Thiên Giai nghĩ thầm Tên thủ lĩnh nhắc điện thoại lên gọi cho Tĩnh Phong, Thiên Giai nhận ra đó chính là điện thoại của mình thì gào lên:

-Này, anh đừng lấy điện thoại của tôi gọi cho anh ấy, nguy hiểm lắm...ừm..ừm – Lúc này cô đã bị một tên khác bịt miệng lại bằng băng keo.

Tĩnh Phong đang rất bức bối vì tối qua anh gọi cho cô mà không được, nay cô lại tự động gọi cho anh, anh bắt máy:

-Cô làm cái gì thế hả?

-Tĩnh Phong, bạn gái mày đang trong tay tao, muốn gặp bạn gái lần cuối thì đến đây.

-Khốn kiếp, bọn mày sao có thể chơi tôi như vậy?

-Chính mày đã dồn bọn tao vào đường này, đừng có nhiều lời. Tao ày 30p nữa, nếu không thì đến nhận xác cô ta đi.

-Bọn mày đang ở đâu.?

-Chỗ cũ. Không gọi cảnh sát, nếu có cảnh sát theo thì mày đừng mong thấy xác cô ta nữa.

Nói rồi hắn cúp máy. Nguyệt Nhã đã chờ sẵn, cô ta cất lời khen:

-Anh làm tốt lắm

-Cô không phải khen, đem người lên tầng hai đi. – Nguyệt Nhã gật đầu sau lời nói đó. Cô kéo Thiên Giai đi lên nhưng bọn người kia không cho phép vì đại ca đã dặn: nếu Nguyệt Nhã có những hành động như vậy với Thiên Giai thì họ sẽ phải đưa cô lên tận nơi. Nguyệt Nhã có dẫn thêm một người đàn ông nữa.

.....

Tĩnh Phong đang rất lo lắng, anh liền gọi điện cho Dương và Vũ:

-Thiên Giai bị bắt cóc rồi, hai người điều động anh em đi. Trận này khá gay gắt đây. Đừng báo cảnh sát, cũng đừng nói cho hai người bạn của Thiên Giai biết

-Mày yên tâm , bọn tao tới liền.- Dương và Vũ trả lời. Tĩnh Phong không lầm khi chọn hai người này làm bạn của anh, họ cùng anh vào sinh ra tử biết bao nhiêu lần.

*Tại căn nhà hoang

-Tao đến rồi, mày mau thả người ra đi – Tĩnh Phong lạnh lùng

-Đâu có dễ như vậy. Lần trước mày đánh anh em tao thế nào, bữa nay tao phải trả lại gấp đôi – Tên thủ lĩnh cười nhạt

-Thả cô ấy ra , mày sẽ có thứ mà mày muốn. Nói đi, mày muốn bao nhiêu tiền ?

-Tao nghĩ là không được đâu,tao không cần tiền.Tiến lên – Tên thủ lĩnh ra lệnh. Cả hai bên tiếp xáp nhau mà đánh. Lòng Tĩnh Phong nóng như lửa đốt, biết là Thiên Giai đang ở đây mà anh vẫn chưa tìm ra cô. Nếu cô có mệnh hệ gì thì anh không biết mình nên làm sao nữa. Cả hai bên đánh nhau điên cuồng, như muốn lấy mạng của đối phương. Tĩnh Phong đã rất tức giận mà hết lớn:

-Thả người ra nhanh. – Anh không hề biết tiếng hét này của anh đang an ủi tâm hồn của một người. Cô ấy mong anh không đến, nhưng anh đang ở đây, đang làm dịu đi nỗi sợ của cô.

Đọc tiếp *Này Gió*, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 26

27. Chương 26

Tầng hai

-Thiên Giai, tôi đã nói với cô, đừng ở gần Tĩnh Phong nữa, nếu không tôi sẽ không tha. Nếu cô biết điều thì mọi sự đâu có như ngày hôm nay – Nguyệt Nhã vừa nói, vừa vuốt mặt cô. Thiên Giai vì miếng băng keo trên miệng mà không nói được gì hết.

-Tối phiền của tôi chưa? – Tên đi theo Nguyệt Nhã hỏi.

-À, tôi quên, còn ông nữa. Tối lúc rồi đây. Haha, Thiên Giai, để hần phục vụ cô, nếu biết cô thế này, Tĩnh Phong có còn yêu cô nữa không ? Rồi anh ấy sẽ là của tôi thôi. Hai người cứ tự nhiên, tôi không phá không gian này làm gì cả . Làm tốt sẽ có thưởng – Nói xong, Nguyệt Nhã bước ra ngoài, cô ta đủ thông minh để không bị Tĩnh Phong phát hiện. Cô nhanh chân bước tới phòng bên cạnh.

-Nào, cô gái, hôm nay cô là của tôi.- Tên đó vừa nói vừa vuốt ve gương mặt của cô . Thiên Giai kịch liệt lắc đầu- Miếng băng keo này quá vướng víu – Hần dùng sức kéo miếng băng keo ra, rồi ra sức hôn cô. Cô tránh được, miệng liên tục nói :

-Làm ơn , đừng như vậy.

-Ngoan ngoan đi – Hần biết tay cô bị khống chế, không làm gì được nên thỏa sức tung hoành. Bàn tay dơ bẩn hết vuốt ve gương mặt cô liền đưa xuống cúc áo thứ nhất, búng cho nó ra khỏi khuy cài. Cô hét lên

-AAAAAAA, BỎ RA. ĐỪNG NHƯ THẾ – nước mắt cô thi nhau lăn xuống.

-CHÁT – một cái tát hạ xuống mặt cô- Đã bảo mày nghe lời đi

Tiếng hét của Thiên Giai đã tới tai Tĩnh Phong, anh nói với Kỳ Dương:

-Tao tìm ra Thiên Giai rồi, chuyện ở đây nhờ mày. – Anh chạy thật nhanh lên tầng hai, đá bay cánh cửa phòng. Đây là tình cảnh mà anh không muốn nhìn thấy nhất : Thiên Giai khóc, cô như bất lực ở trên giường, tên kia một tay bịt miệng cô, một tay du ngoạn nơi ngực cô.

-BỐP – thả cô ấy ra -Tĩnh Phong nắm lấy cổ áo lôi hần ta xuống . – BỐP BỐP BỐP – Anh đánh liên hồi, đánh cho hần cơn giận trong lòng anh. Anh tống hần vào nhà tắm rồi khóa ngoài. Sau đó anh quay lại giường, thấy cô vẫn đang còn khóc. Anh nhẹ nhàng cài lại cúc áo cho cô, cởi trói và lau nước mắt trên mặt cô, an ủi:

-Không sao rồi, đừng khóc nữa

Cô như đứa trẻ được giải thoát, ôm chăm lấy anh mà khóc. Cô cứ vậy mà nức nở. Anh nhẹ ôm lấy cô, gạt đi những giọt nước mắt đang lăn.

-Nín đi, chúng ta xuống thôi, mọi người đang đợi.

Cô gật đầu, cuối cùng cô cũng thoát ra được. Xuống bên dưới, cô thấy cuộc chiến còn rất ác liệt

-Rút – Tình Phong ra lệnh, cứu được cô rồi, anh không để người trong bang của mình ở đây làm gì nữa.

-Đâu dễ dàng như vậy – Một tên trong bang của Demon lên tiếng. Hắn rút ra khẩu súng, nhắm lấy Tình Phong mà bắn. Thiên Giai lúc đó quay lại, thấy cảnh đó liền đẩy Tình Phong ra. Cô là người nhận lấy viên đạn đó.

-Thiên Giai, tại sao? Em đỡ cho tôi làm gì – Tình Phong ôm lấy cô, gào lên

-Chạy..đi – Thiên Giai yếu ớt nói, máu đã chảy ra rất nhiều, ướm hết phần bụng của cô

-Đừng nói nữa, dưỡng sức đi, tôi đưa em đến bệnh viện. Mọi người, về bang – Tình Phong gấp rút ôm cô đưa vào bệnh viện, miệng luôn nói : cố lên, sắp tới nơi rồi. Cô nhanh chóng được đưa vào phòng mổ để lấy viên đạn ra.

Ở nơi đó, có một trái tim cũng đang đau nhói vì Thiên Giai bị trúng đạn. Là thủ lĩnh của Demon, hình như anh cũng thích cô mất rồi. Lúc đó, anh không ngờ mình lại thốt ra ” Nếu hắn ta làm em tổn thương, hãy đến bên tôi, tôi sẽ bảo vệ em ” . Anh biết khả năng mình được bên cô là rất thấp, từ đầu anh đã không nỡ hại cô.

.....

-Mày về tắm rửa thay áo đi Phong, bọn tao ở đây canh giúp cho – Quốc Vũ vỗ vai Tình Phong.

-Không được, tao phải ở cùng cô ấy – Tình Phong cương quyết

-Mày nghe lời tui tao lần này đi, nếu cô ấy tỉnh dậy thấy mày thế này thì cô ấy sẽ nghĩ gì.? Cô ấy rất lo ày đấy Phong – Kỳ Dương nói.

-Vậy nhờ bọn mày – Tình Phong ra về. Hai người kia sốt ruột, đi đi lại lại trước phòng mổ, lâu lâu lại có người chạy ra, mang thêm dụng cụ vào bên trong

2 tiếng sau

Tình Phong lúc này đã ở bệnh viện, anh là người lo nhất. Nếu cô không ở cạnh anh nữa, anh không biết mình phải làm sao. “Cạch” tiếng cửa mở ra, các bác sĩ trao đổi với nhau điều gì đó. Tình Phong liền hỏi:

-Cô ấy sao rồi bác sĩ?

-Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, sẽ được đưa đến phòng hồi sức. Ai là người nhà của cô ấy phiền đi theo tôi để làm thủ tục. – Một vị bác sĩ trả lời.

-Cám ơn bác sĩ – Tình Phong lên tiếng- Tôi sẽ làm thủ tục

Độc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 27

28. Chương 27

Một ngày, hai ngày trôi qua...

-Tại sao cô ấy vẫn chưa tỉnh dậy? – Tình Phong nóng lòng hỏi người bác sĩ khám bệnh cho cô – Ông nói qua một ngày là cô ấy có thể tỉnh lại .

-Bình tĩnh đi chàng trai. Bệnh nhân vừa chiến đấu với tử thần, cậu phải để cô ấy nghỉ ngơi chứ. Hiện tại mọi hoạt động trong cơ thể đều bình thường, chỉ có nhịp hô hấp là hơi yếu. Khi nào cô ấy tỉnh dậy phiền cậu báo cho tôi. – Vị bác sĩ từ tốn nói, ông còn ghi chép thêm chút gì đó rồi quay ra ngoài

- Xin em đẩy, em tỉnh lại đi. Em đừng như thế nữa. – Tĩnh Phong bắt lực nhìn cô, nắm lấy tay cô mà nói ra những lời từ trong đáy lòng anh. Anh đã rất cần cô, muốn nhìn thấy nụ cười của cô, nghe được giọng nói của cô, nhưng sao cô thích thử thách độ kiên trì của anh thế? – Được, nếu em cứ mãi nằm đây, tôi sẽ không đến trường nữa. Bài vở coi như bỏ hết- Anh thì thào vào tai cô.

.....

-Song Khuê này, cậu nói xem sao tới ngày hôm nay rồi Thiên Giai vẫn chưa về nữa vậy – Thiệu Lâm lo lắng hỏi

-Mình cũng không biết, nghe nói Tĩnh Phong cũng mất tích luôn, không biết hai người này có đi cùng nhau không nữa – Song Khuê trả lời

-Cầu cho cậu ấy đừng có chuyện gì cả.

.....

Ngày thứ năm...

Thiên Giai khó nhọc mở mắt ra, trước mặt cô là khung cảnh trắng xóa của bệnh viện.” Tại sao mình lại ở đây?” -cô nghĩ thầm. Cô cố gắng nhớ lại mọi chuyện. Đúng rồi, là cô đỡ đạn cho Tĩnh Phong. “Haha, mình quá si tình ” cô tự giễu cợt chính mình. Đỡ đạn cho Tĩnh Phong rồi, giờ bản thân lại nằm ở nơi này, còn Tĩnh Phong một lời cô cũng không nghe thấy, bóng dáng cũng không thấy đâu. Thiên Giai tự trách mình, thích anh ta làm gì, bản thân cô có cố gắng cũng sẽ không với tới được anh đâu. Đúng lúc đó, Tĩnh Phong bước vào phòng bệnh, thấy cô đã mở mắt thì hết sức vui mừng, đi nhanh tới chỗ cô và nói :

-Em tỉnh rồi. Chờ tôi đi gọi bác sĩ. – Anh không để cô kịp nói lời nào liền đi ngay. Lúc đó, một người chăm sóc người nhà nằm cùng phòng với Thiên Giai nói với cô rằng :

-Cháu gái, cậu ấy là bạn trai cháu sao? Suốt năm ngày qua lúc nào cậu ấy cũng ở đây, không rời cháu. Cháu có phúc thật đấy.

Năm ngày, anh ở bên cô suốt năm ngày rồi sao ? Cô hôn mê đến lâu như vậy ư? Cô không biết nói làm sao, chỉ nhìn bác ấy cười. Một cơn đau từ bụng truyền lên khiến cô nhăn mặt. Đau quá, là vết thương. Tĩnh Phong trở lại cùng bác sĩ, tay ôm bó hoa lan trắng, để lên đầu giường cho cô.

-Bệnh nhân có chuyển biến tốt, hết tuần này sẽ xuất viện. Cậu chú ý đừng để cô ấy cử động hay va chạm mạnh vì như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến vết thương. 2 tuần sau đến bệnh viện kiểm tra lại. – Vị bác sĩ dặn dò cẩn thận. Ông bước ra ngoài, lâu lâu quay lại nhìn họ, ông công nhận họ thật đẹp đôi.

-Em ngồi dậy không.? Tôi đỡ em lên – Tĩnh Phong đề nghị. Thiên Giai gật đầu đồng ý.

-Nước, anh cho tôi ít nước – Thiên Giai nói khó nhọc.

-Được rồi. – Tĩnh Phong với tay rót nước , đưa đến miệng cô – Em uống đi, muốn ăn gì không ?

Thiên Giai lắc đầu, đau thế này ăn gì được nữa. Lại thêm một cơn đau nữa truyền từ dưới bụng lên. Cô nhăn mặt, Tĩnh Phong thấy vậy vội hỏi :

-Đau bụng à ? Có cần gọi bác sĩ không?

Thiên Giai lắc đầu

-Em ở đây đi, tôi đi mua cho em chút cháo, mấy ngày qua đã không ăn được gì rồi – Tĩnh Phong đứng lên. Anh trở lại rất nhanh với hộp cháo. Điều tiếp theo anh làm là điều mà cô không ngờ nhất. Anh thổi nguội từng muỗng, đưa đến tận miệng cô, hại cô đỏ cả mặt. Mọi người xung quanh ai cũng nhìn cô với ánh mắt vui vẻ, ngưỡng mộ. Một vài người còn thốt ra lời khen. Tĩnh Phong có lúc thấy cô không ăn nữa liền giục:

-Ăn đi.

Hic,sao anh không hiểu cho nỗi khổ tâm của cô vậy. Cô là con gái chứ có phải con trai như anh đâu.....

29. Chương 28

Đã tối, Thiên Giai thấy Tĩnh Phong còn ở trong viện liền hỏi:

-Sao anh không về nhà đi?

-Để em ở đây không yên tâm.

-Nhưng...

-Không nhưng gì hết, tôi ở đến khi nào em xuất viện.

Anh trước nay vẫn vậy, toàn làm theo ý của mình. Còn 2 ngày nữa mới được xuất viện, cô còn ở với anh 2 ngày. Nếu là trước đó cô sẽ thấy khó chịu, nhưng bây giờ cô thích anh mất rồi, nên càng mong muốn ở gần anh hơn một chút. Cô nghĩ thầm :” đến lúc khỏi bệnh, mình sẽ nói với anh tình cảm của mình. Dù sao để trong lòng cũng khó chịu.” Tối đó cô ngủ sớm, sáng dậy đã không thấy anh đâu. Cô đoán anh đã về nhà để chuẩn bị đi học rồi. Hôm nay sẽ là một ngày buồn chán, Thiên Giai đang trong tình trạng “thèm sách”. Mỗi khi buồn hay rảnh rỗi cô đều lấy sách đọc, vậy mà hôm nay không có. Cô lục trong người, tìm ở đầu giường, dưới gối lấy chiếc điện thoại. ” May quá, điện thoại còn pin”- Cô thầm cảm ơn trời đất. Cô gửi tin nhắn cho Tĩnh Phong. Nội dung là như sau: ” Sau giờ học anh có thể cầm đến bệnh viện giúp tôi vài quyển sách được không? Ở đây buồn quá ” . Sau khi gửi đi, liền có một tin nhắn phản hồi lại: ” Em thích đọc loại nào?” .

” Hoa Thiên Cốt (2 tập), Mèo hoang (2 tập) , Hạnh phúc không ngừng, Ngoảnh lại hóa tro tàn. 5 quyển đó được rồi. Cảm ơn anh nhé ”

“Ừm” – Tĩnh Phong chỉ gửi lại cho cô tin nhắn cụt ngủn như thế. 10p sau anh đã có mặt ở bệnh viện, một tay cầm theo truyện cho cô, một tay ôm bó hoa lan trắng. Cô cảm thấy lạ, không lẽ anh biết cô thích hoa lan trắng? Vội xua đi ý nghĩ trong đầu mình, chắc chỉ là do sự trùng hợp, cô hỏi anh :

-Anh, không đi học sao?

-Không, đợi em ra viện tôi mới đi

- Anh đi đi, như vậy tôi áy náy lắm.

-Không nói nhiều nữa, em muốn ra ngoài không?

Thiên Giai gật đầu. Từ hồi quen biết anh tới giờ, anh lúc nào cũng bá đạo như vậy. Sau khi đồng ý ra ngoài, cô không biết mình phải xuống giường bằng cách nào. Tĩnh Phong đưa một chiếc xe lăn tới, bế cô đặt vào đó. Mọi việc diễn ra quá nhanh để khi cô định thần lại thì thấy mình đang đi ra vườn hoa của bệnh viện, nơi này còn có một vài bệnh nhân khác nữa.

-Thế nào, thấy dễ chịu hơn không? – Tĩnh Phong nhìn cô, ân cần hỏi

-Cảm ơn anh, tôi thấy khỏe hơn nhiều rồi. – Thiên Giai đáp

-Tôi phải cảm ơn em mới đúng. Nếu lúc đó mà em không đỡ đạn thì tôi đã không ở đây. Tại sao nguy hiểm như vậy mà em vẫn làm ? Nhỡ mất mạng thì sao ? – Tĩnh Phong nhìn vào mắt Thiên Giai, hỏi cô

- Tôi cũng không biết, theo phản xạ của tôi lúc đó thì đỡ giúp anh thôi. – Thiên Giai cúi mặt,cô không muốn anh nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của mình – Anh đừng nói cho hai người bạn của tôi biết, tôi sợ họ lo lắng.

- Tôi biết – Tĩnh Phong trả lời.

Đẩy Thiên Giai đi thêm một lát nữa, trong lúc đó cả hai không nói gì. Anh chỉ quan sát cách cô đọc sách. Những lúc được ở bên cô, anh thấy tim mình bình dị lại. Trong năm ngày ở cạnh cô, anh không rời cô một bước. Có hôm bang có việc quá quan trọng, anh phải cử người đến bảo vệ cô, còn phải thêm bác sĩ túc trực bên cô đến khi anh về. Giờ cô ngồi đây, sao anh không chịu nói tình cảm của mình chứ? Anh nghĩ, nếu bây giờ anh không nói, e sau này sẽ không có cơ hội.

- Thiên Giai này, tôi có chuyện muốn nói với em. Em cứ ngồi vậy nghe là được rồi. – Tĩnh Phong nói.

-Anh cứ nói đi – Thiên Giai gấp sách lại.

- Từ ngày đầu tiên gặp em, tôi đã nhận thấy điều đặc biệt trong em. Những ngày sau đó, trong tôi luôn thường trực suy nghĩ: phải mang em về bên tôi. Tôi biết bên tôi rất nguy hiểm, vì kẻ thù của bang tôi rất nhiều, như thế sẽ bất lợi cho em. Nhưng tôi không muốn trốn chạy tình cảm của mình.... – Tĩnh Phong chợt im lặng.

Thiên Giai nghe anh nói, cảm thấy mình rất muốn khóc, trong lời của anh mang theo sự chân thành, làm cho trái tim cô ấm áp, hạnh phúc. Cô không biết nói gì, chỉ biết cúi đầu nhìn xuống đám cỏ dưới chân. Tĩnh Phong nói tiếp:

-Tôi xin em, cho tôi một cơ hội được theo đuổi em. Được không? Tôi sẽ cố bảo vệ em để em được an toàn. Làm bạn gái của tôi nhé- Tĩnh Phong tha thiết

- Có một điều mà anh không biết. Tôi rất ghét anh, ghét rất nhiều. Anh chỉ biết làm theo ý anh, luôn bảo thủ trong mọi điều. Anh còn bắt tôi phải nấu cơm trưa cho anh. Anh hoàn toàn trái ngược với anh Dũng Nhân.... – Thiên Giai không nói nữa. Những lời nói trên làm tim Tĩnh Phong hụt đi một nhịp, sớm biết sẽ thế này, nhưng sao anh vẫn hi vọng? Tĩnh Phong tự cười mình, trong lòng cô, chỉ toàn hình ảnh của Dũng Nhân mà thôi. Nhưng câu tiếp theo của Thiên Giai làm anh ngạc nhiên hết mức:

- Nhưng sau này, tôi mới nhận ra. Khi tôi bị bắt tại nhà hoang, tôi đã thầm nghĩ đến anh rất nhiều lần. Mong sao anh có thể cứu tôi ra khỏi đó. Thực ra, em..em.. em cũng thích anh. – Nói xong câu này, mặt cô không còn gì có thể đỏ hơn, đầu đã cúi hết mức có thể.

Đọc tiếp *Này Gió*, bao giờ anh mới trở về? – Chương 29

30. Chương 29

-Em.. em nói.. em cũng thích tôi sao ?? – Tĩnh Phong ngạc nhiên hỏi lại

Thiên Giai bây giờ đã ngượng lắm rồi, không dám gật đầu luôn. Tĩnh Phong bước đến trước mặt cô, ngăn đầu cô lên. Anh đưa tay áp vào đôi má đang đỏ ửng của cô, cười nói:

- Haha, nóng quá, em ngượng rồi này.

-Tại anh hết. Đừng có nhìn em như vậy nữa. – Thiên Giai gạt tay Tĩnh Phong ra, lại cúi đầu xuống.

-Được rồi được rồi, em tiếp tục đọc sách đi – Tĩnh Phong đi vòng ra phía sau cô, tiếp tục đẩy cô đi chậm chậm. Lúc cô nói ra câu cô thích anh, anh chỉ hận vì bụng cô đang đau, nếu không anh đã ôm cô quay mấy vòng rồi. Anh chợt nhớ lại. Hình như mình còn thiếu cái gì đó. Đúng rồi, tỏ tình sao mà không lãng mạn gì hết. Tĩnh Phong tự lấy tay gõ trán mình. Đành chờ cô xuất viện rồi dẫn cô đi chơi bù vậy. Đi thêm được một lúc, anh nói với cô:

- Về phòng nghỉ ngơi thôi. Ngày mai được xuất viện rồi.

Thiên Giai chỉ biết gật đầu. Cử chỉ này của cô làm anh bất giác mỉm cười. Anh thấy trong thời gian này mình cười hơi nhiều, nguyên nhân là vì cô cả. Đến phòng, anh lại bế cô lên giường, mọi người trong phòng ai cũng thấy khiến cô muốn đào một cái lỗ để chui xuống. Tĩnh Phong thấy vậy chỉ khẽ lắc đầu. Làm bạn gái anh mà cô thấy sợ vậy sao?

-Em chờ một chút. Anh đi mua đồ ăn, gần tối rồi- Tĩnh Phong nhẹ nhàng nói với cô.

-Vâng- Cô chỉ biết đáp khẽ

Lúc Tĩnh Phong trở về phòng, thấy cô đã co hết người trốn vào cái mền trắng toát của bệnh viện. Anh cười thầm. Bước đến cạnh cô, kéo chiếc mền ra, thấy cô đang lấy tay che mặt, anh chỉ biết cười khở, gọi cô :

-Này, dậy ăn đi, có ai làm gì em đâu mà phải khổ sở như vậy?

-Anh không hiểu cảm giác của em đâu – Thiên Giai quay mặt đi chỗ khác.

-Rồi rồi, biết em ngượng rồi. Dậy ăn đi kéo nguội mát ngon. Ngủ sớm mà ngày mai còn ra viện.

- Để em tự ăn, đừng dứt nữa

-Được – Tĩnh Phong gật đầu đồng ý. Lúc này, anh thật sự rất vui. Anh không ngờ được sẽ có ngày cô là bạn gái của anh. Từ đầu bữa ăn, anh nhìn cô không rời. Thiên Giai thấy bức bí quá liền nói :

-Đừng có nhìn em như vậy. Nhìn vậy sao người ta ăn ?

-Em không ăn thì anh ăn – Tĩnh Phong nói đùa

-Hơ, con người gì ác nhân vậy, không cho bệnh nhân ăn là sao? – Thiên Giai ngạc nhiên nhìn anh, không nghĩ là anh nói đùa

-Em nói em ăn không được thì anh ăn.

-Anh đừng có mơ. – Thiên Giai lè lưỡi trêu Tĩnh Phong

-Không ăn nhanh đi , ngày mai em khỏi ra viện đấy.

-Biết rồi. Tĩnh Phong này, em muốn gọi cho Thiệu Lâm và Song Khuê.

-Ừm, em cứ gọi đi. Nhưng phải ăn trưa cho xong đã

Thiên Giai gật đầu. Sao hôm nay anh dễ tính vậy?

.....

Thiên Giai mở điện thoại, gọi về cho phòng mình. Song Khuê bắt máy:

-Xin chào, cho hỏi ai vậy ạ?

-Song Khuê,mình Thiên Giai đây.

-Là cậu sao Thiên Giai ? – Song Khuê không giấu được vẻ ngạc nhiên và vui mừng – Cậu đã mất tích mấy ngày rồi đó, sao không gọi về ỉnh? Làm mình lo muốn chết.

-Xin lỗi cậu Song Khuê, nhờ Thiệu Lâm giúp mình, nói rằng mình vẫn khỏe, có có lẽ vài ngày nữa mình sẽ về. Hai cậu cứ yên tâm,mình vẫn an toàn.

-Ừ, mong cậu về nhanh, tụi mình nhớ cậu quá. – Thiệu Lâm nói lớn ở đầu dây bên kia

-Mình cũng nhớ hai cậu nhiều. Chào nhé Thiệu Lâm, Song Khuê. Mình sẽ gặp lại nhau sớm thôi. – Thiên Giai cúp máy, cô phải kìm nén lắm mới không khóc. Hai người bạn của cô lo lắng cho cô như vậy, cô không thương họ sao được.

-Em ngủ sớm đi, mai còn về. Ngày mai chuyển qua nhà anh, khi nào khỏi hẳn vết thương thì về phòng trọ.
– Tĩnh Phong đến gần bên cô, đỡ cô nằm xuống giường.

-Nhưng như thế không tiện đâu. Em phải ở chung với hai người bạn của em chứ. – Thiên Giai không đồng ý

-Anh nói em phải dưỡng thương. Chắc khoảng một tuần thôi, không lâu đâu – Tĩnh Phong kiên quyết. Thiên Giai biết trong lúc này không nên cãi anh, cô biết anh cũng vì muốn tốt cho cô mà thôi. Cô nghe lời anh. Trong lời nói của anh có mang theo sự quan tâm chân thành nhưng cũng không kém phần bá đạo,áp bức cô .

Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 30

31. Chương 30

-Bây giờ về trường trước, em lên phòng nghỉ ngơi một chút, tan học khi nào về anh sẽ nhắn tin báo – Tĩnh Phong nói với Thiên Giai

-Vây cũng được. – Thiên Giai gật đầu. Ngồi trong xe, cô chỉ mong gặp lại hai người bạn của mình. Anh quyết định sao thì nghe vậy, dù sao anh cũng chỉ muốn tốt cho cô. Tối trường, anh giúp cô lên phòng, mở cửa vào trong. Bây giờ đang là giờ học nên Song Khuê và Thiệu Lâm không có ở đây. Thả mình xuống chiếc giường quen thuộc, cô cảm nhận sự êm ái của nó. Đang nằm nghỉ ngơi thì cô nghe tiếng gọi:

-Thiên Giai, cậu về rồi – Song Khuê mở cửa, thấy cô liền vui mừng gọi

-Thiên Giai, nhớ cậu quá – Thiệu Lâm chạy vào.

-Sao hai cậu biết mình về? – Thiên Giai vừa khóc vừa hỏi, cô đang vui quá mà

-Anh Tĩnh Phong vừa nói với bọn mình. Cậu về là tốt rồi- Song Khuê lau nước mắt

-Ừ, nhớ hai cậu chết được- Thiên Giai ôm bạn

-Cậu nghỉ ngơi đi, tụi mình đi nấu cơm, hôm nay cậu về phải ăn cho thật hoành tráng – Thiệu Lâm nói

-Cái này... Thiệu Lâm này... e mình không ở lại được – Thiên Giai ngập ngừng

-Sao vậy? Phải ăn chứ – Song Khuê ngạc nhiên

-Mình... cũng muốn lắm, nhưng mà Tĩnh Phong nói mình phải ở chỗ anh ấy đến khi nào hết bệnh mới được trở lại trường – Thiên Giai trả lời

-Hả ?? – Hai cô bạn đồng thanh tập 1- Cậu bị bệnh gì? -Đồng thanh tập 2

-Mình bị thương

-Sao không nói ình biết? – Song Khuê hỏi

-Mình... mình xin lỗi

-Khi này cậu có nói Tĩnh Phong không cho cậu ở lại, anh ta là ai chứ? – Thiệu Lâm làm mặt giận

-Thiên Giai – Song Khuê cười tinh nghịch – Biết rồi nhé, người yêu Tĩnh Phong nhé. Nỡ lòng nào giấu hai người này chứ – Song Khuê

-Có thật không thể Thiên Giai? – Thiệu Lâm ngạc nhiên

-Là thật – Thiên Giai xấu hổ cúi mặt xuống.

-Ai nha nha, thế mà đi giấu đây – Thiệu Lâm lắc đầu – Không được không được. Cho dù anh ta có là tổng thống đi nữa cũng phải ăn cơm với bọn mình. – Thiệu Lâm nói chắc như đinh đóng cột

-Được rồi, để mình thương lượng với anh ấy – Thiên Giai gật đầu . Cô lấy điện thoại ra, bật mãi không lên – Hết pin rồi – Cô thở dài, giờ đành phải xuống tìm. Cô đi xuống hết chân cầu thang, gặp Dũng Nhân ở đó. Vừa lúc anh quay lại thấy cô liền gọi:

-Thiên Giai, tìm được em rồi

-Anh, anh Nhân.- Thiên Giai cũng vui mừng không kém

-Mấy ngày qua em đi đâu vậy. Anh tìm em mà không thấy

-Em xin lỗi, mấy ngày qua có chuyện nên....

-Anh biết rồi, em đi đâu vậy? Đang giờ học mà ?

-Em tìm Tĩnh Phong có việc

-Ừ, vậy em đi đi, gặp em sau nhé

-Vâng, chào anh ạ. -Thiên Giai vẫy tay, Dũng Nhân gật đầu cười. Anh đã sớm nhận ra cung điệu của cô. Bây giờ nói về Tĩnh Phong, cô không còn sự chán ghét nữa mà có gì đó rất hạnh phúc. Có khi..... Anh lắc đầu, gạt cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu mình.

.....

- Thằng này, mày cứ ở lì trong bệnh viện như thế, tụi tao vào thăm cũng không cho là sao hả ? – Kỳ Dương vỗ vai Tĩnh Phong.

-Mày nghĩ sao nếu lúc Thiên Giai tỉnh dậy thấy mày trong phòng bệnh hả? – Tĩnh Phong

-À, thì ra đó là cái lí do củ chuối của mày, bộ mày tưởng tụi này thèm giành Thiên Giai với mày hả? Ra là nhị thiếu gia nhà họ Du đang ghen. – Quốc Vũ nháy mắt châm chọc.

-”Bộp” một cái đánh từ Tĩnh Phong hạ thẳng xuống bả vai của Quốc Vũ một cách không thương tiếc.

-Á – Quốc Vũ la lên – Mày có biết bả vai ngàn vàng của tao bị mày làm chấn thương không hả? Hừ, có giá với trường lắm đấy nhá – Quốc Vũ liếc Tĩnh Phong.

-Hay để tao đánh luôn bên kia cho cân? – Tĩnh Phong ” dày mặt” hỏi lại.

- Tay đôi đi – Kỳ Dương hòa vào . – Tao nói vậy thôi, tụi mày đừng có đánh nhau. Phong này, mày và Thiên Giai sao rồi? – Kỳ Dương hỏi

- Mày hỏi làm gì? – Tĩnh Phong lạnh mặt.

-Này, hay bị nó hỏi trúng tim đen rồi không dám trả lời? Cưa đổ con người ta rồi chứ gì?-Quốc Vũ vỗ vai Tĩnh Phong

-Thật hả – Kỳ Dương ngạc nhiên hỏi. Sau đó nhận được cái gật đầu của Tĩnh Phong, cậu ta chỉ à lên một tiếng rồi thôi.

- Thấy tao linh chưa? Mới nói mà người yêu nó tìm đến rồi kìa. – Quốc Vũ hất mặt về phía Thiên Giai. Về phần cô, khi tìm ở sân thượng không thấy đoán chắc Tĩnh Phong đang ở phía sân sau liền ra tìm. Nhưng cô cũng không ngờ hai người bạn thân của Tĩnh Phong cũng ở đây. Họ đến trường vì gì nhỉ?- Thiên Giai tự hỏi.

Đọc tiếp Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 31

32. Chương 31

Tĩnh Phong thấy Thiên Giai liền đứng dậy, đi về phía cô, ôn tồn hỏi:

-Có chuyện gì à?

Cô gật đầu:

-Em muốn ở lại ăn trưa với bạn. Chiều rồi qua nhà anh được không?

-Cũng được, vậy chiều anh qua đón em. Điện thoại em đâu mà phải xuống đây?

-Hết pin mất rồi. Em không nhắn tin được mới xuống tìm anh.

Có lẽ do khi này đi lại nhiều, cộng với vết thương còn chưa khỏi hẳn nên liền có một trận đau bụng hành cô. Cô ngồi thụp xuống, ôm bụng, lộ rõ vẻ đau đớn. Tĩnh Phong liền ngồi xuống, lo lắng hỏi:

-Em có sao không? Đau bụng nữa à? Để anh đưa về phòng?

Thiên Giai lắc đầu, nói cô có thể tự đi. Nhưng anh nào cho. Trong lúc cô còn ôm bụng đã bế xốc cô lên. “A”- Thiên Giai la nhỏ, để mọi người thấy thì mặt mũi cô đỏ ửng. Cô cuộn tròn trong vòng tay của anh, rúc đầu vào bờ ngực rắn chắc. Anh nhìn cô cười nhẹ. Hic, sao lại đau bụng lúc này chứ? Anh bế cô đi về hướng kí túc xá. Đến chân cầu thang, cô nói:

-Này, anh để em ở đây đi, em tự lên được rồi.

-Không được, nhờ có mệnh hệ gì em để anh chịu à?

-Sẽ không sao đâu, anh đừng lo lắng quá.

-Vây em lên đi, anh ra chỗ Dương với Vũ.

Thiên Giai gật đầu, sau đó liền bước lên. Tỉnh Phong chờ cho đến lúc cô đã lên đến phòng mới quay đi.

.....

Dương và Vũ

- Này, cô ấy sao vậy?- Kỳ Dương hỏi

-Vết thương trúng đạn hôm bữa chưa khỏi hẳn nên bị đau – Tỉnh Phong trả lời

-Cứ tưởng ngày hôm đó anh hùng cứu mỹ nhân, ai dè mỹ nhân lại đỡ đạn cho anh hùng, haizzz. – Quốc Vũ làm bộ thờ dài

-Rồi giờ mà tính sao? – Kỳ Dương

-Thiên Giai ở với tao đến khi vết thương khỏi hẳn- Tỉnh Phong

-Có phải mà bắt cô ấy đến ở với mà không? Cứ kiểu đẩy mất người yêu như chơi con ạ – Quốc Vũ

-Nhà có hai người.... Nhà có hai người..- Kỳ Dương nói to

-Ba người, Tích Ngọc nữa – Tỉnh Phong cãi

-Vâng thì ba người, mà làm vậy sao Thiên Giai dám nhìn mặt mũi người ta? – Kỳ Dương

-Hiện tại thì chỉ cần mà ngậm miệng lại là được. Về, tao đón Tích Ngọc – Tỉnh Phong đứng dậy, hai người kia cũng đứng theo. Xe của Tỉnh Phong lao vun vút trên đường quốc lộ, hướng về trường của Tích Ngọc. Đến nơi, ba người chờ thêm khoảng 10p thì Tích Ngọc tan trường. Cô chạy thật nhanh về phía xe của Tỉnh Phong, mở cửa xe:

-Anh ba, về thôi. A, có cả anh Dương và anh Vũ nữa.

-Chào em – Dương, Vũ đồng thanh.

-Tao xuống đây được rồi, để tao bắt xe về. Mà đưa Ngọc về đi Phong – Quốc Vũ

-Mày ngồi đó đi, tao chở về cũng được – Tỉnh Phong

Tỉnh Phong lại lao xe đi vun vút, chẳng mấy chốc đã đến nhà Quốc Vũ và Kỳ Dương. Trên đường đi, Tích Ngọc nói:

-Anh ba, anh mà lái xe như vậy bạn gái anh chắc sợ lắm.

-Em khỏi lo

-Anh, anh ghé siêu thị mua chút gì về nấu ăn đi. Em thèm món ăn mà anh nấu quá

-Em thích thì tự đi mà nấu

-Thôi mà anh, anh thừa biết em nấu không bằng anh rồi mà.- Tích Ngọc làm mặt nhõng nhẽo

- Được rồi cô nương- Tỉnh Phong đành đầu hàng với cô em gái của mình, lái xe vào siêu thị. Cô em của anh được dịp đòi anh mua đủ thứ. Lúc ra, mỗi người cầm một tay tới hai túi đồ, Tích Ngọc nói mua như vậy là để dự trữ. Trưa hôm đó, Tỉnh Phong làm ba món ăn mà Tích Ngọc thích nhất. Công nhận sức ăn của cô nhỏ này ghê thật, ăn hết tất cả những gì anh nấu. Ăn xong, cô xoa xoa bụng, cười nói với anh:

-Anh ba, mai mốt cô nào vớ được anh chắc sung sướng lắm.

-Cô chỉ giỏi nịnh. Sao không dùng cái giỏi của mình để học mấy môn tự nhiên đi

-Anhhh, xin đừng đụng đến nỗi đau của em – Tích Ngọc la lớn. Trước giờ môn tự nhiên cô toàn hỏi anh cô thôi, nỡ lòng nào anh lại chọc cô như thế

-Haha, được rồi. Anh có chuyện muốn nói với em.

-Chuyện gì vậy anh?

-Ừm, chiều nay sẽ có người đến nhà mình ở, em chuẩn bị phòng bên cạnh phòng em cho sạch giúp anh.

-Ai mà có phước vậy, có bao giờ anh cho người lạ vào nhà mình ở đâu?

-Người này đặc biệt, em đừng hỏi nhiều nữa, thu dọn chén rồi rửa đi, anh lên trên đây. – Tĩnh Phong đẩy ghế đứng dậy.

-Xí, cái người gì mà.... — Tích Ngọc chu môi, làm mặt giận.

-Người gì cũng là anh của em thôi.- Tĩnh Phong nhún vai

-Anh...anh. Aaaaa, tức quá, không thèm nói chuyện với anh nữa.

Tĩnh Phong thấy vậy chỉ biết mỉm cười rồi lên lầu, anh cần nghỉ ngơi một chút. Có lẽ trong mấy ngày qua quá mệt nên anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chiều nay còn phải đón Thiên Giai qua nhà nữa. Nghĩ vậy, anh lấy điện thoại ra nhắn tin cho cô: ” Chiều 5h anh đón em, em chuẩn bị đi”

Tin nhắn phản hồi: ‘Em biết rồi, anh ăn trưa chưa?’

” Vừa mới xong, còn em?”

” Em cũng vậy, đang nằm nói chuyện với bạn”

” Em nghỉ ngơi đi, cẩn thận vết thương”

” Em biết rồi, đại ca cũng nghỉ trưa đi ạ” kèm theo đó là 1 icon mặt cười gian (chị này giờ to gan thật)

Đọc những dòng tin nhắn của cô, anh bật cười, anh đâu có ngờ cô thú vị đến thế

Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 32

33. Chương 32

- Đây cô nương, làm gì nhắn tin xong cười tủm tỉm thế hả? – Song Khuê thấy Thiên Giai vậy liền hỏi

-Chắc nhắn tin với anh yêu dấu chứ gì, để chị xem nào? – Thiệu Lâm với tay lấy chiếc điện thoại của Thiên Giai

-Này Thiệu Lâm, không được – Thiên Giai cố rướn người qua để lấy lại chiếc điện thoại nhưng không được.

-Trời ơi, tình cảm quá cơ. Nào là” Em nghỉ ngơi đi, cẩn thận vết thương”, ” Em biết rồi đại ca”... , Chắc chắc. Anh ta lo cho cậu thật đấy – Thiệu Lâm nháy mắt

- Hai con người cô đơn này không thể sống chung với người mà đã có chủ được. haizz, tiếc thật – Song Khuê làm bộ tiếc rẻ

-Này, hai cậu chơi xấu, lừa nhau chọc mình nhé. Chiều nay 5h mình phải đi rồi, hai cậu không để ỉn yên được sao – Thiên Giai xấu hổ

- Thế cơ à? Sao anh ta không đến đón cậu nhanh đi nhỉ?- Thiệu Lâm lại tiếp tục chọc.

-Có phải là ân huệ cuối cùng hay không? Ai nào biết được ? Là lá la – Song Khuê hát

-Các cậu.... Aaaaaa, không nói nữa – Thiên Giai vui mắt vào chiếc mền, không thèm để ý đến hai cô bạn. Không lâu sau đó, cô chìm vào giấc ngủ, cả Song Khuê và Thiệu Lâm cũng vậy

Thiên Giai tỉnh dậy đã hơn 3h chiều. Cô vội vàng thu dọn đồ đạc, cất gọn vào va-li. Đồ không nhiều nên việc đó không tốn thời gian của cô.

-Thiên Giai, cậu dậy rồi à? – Song Khuê ngồi dậy, dụi mắt hỏi

-Ừ, mình cũng vừa mới dậy thôi.- Thiên Giai

-Cần mình giúp gì không? – Song Khuê

-Không cần đâu, mình dọn xong hết rồi – Thiên Giai

-Cậu có muốn ăn gì không?- Song Khuê

-Mình hả? Tự nhiên giờ thèm ăn cá viên quá, nhưng thôi mình không ăn đâu- Thiên Giai cười rồi lắc đầu

-Sợ mất dáng à? Yên tâm đi, cậu mới bị thương, chắc cũng không muốn ăn gì. Bây giờ thấy muốn ăn thì cứ ăn, cho người nó được thoải mái. Mỗi lần mình bệnh toàn theo chủ nghĩa đó thôi – Song Khuê cười

-Vậy cậu có ăn không? Mình đi mua luôn một thể – Thiên Giai hỏi

-Bụng cậu còn đang đau, để mình mua cho- Song Khuê lấy tiền, đội mũ đi ra khỏi phòng- Cậu gọi Thiệu Lâm dậy nhé, mình mua gần đây nên cậu yên tâm – Song Khuê bước ra ngoài

-Thiệu Lâm, Thiệu Lâm. Cậu dậy đi, Song Khuê đi mua cá viên về bọn mình cùng ăn – Thiên Giai gọi – Thiệu Lâm, dậy đi nào

-Umm, cậu dậy rồi à? – Thiệu Lâm mơ màng hỏi.

-Ừ, Song Khuê nói gọi cậu dậy, chắc cậu ấy sắp về rồi.

- Ta đã về với chiến lợi phẩm là đây – Song Khuê bước vào, đặt lên bàn hộp cá viên thơm phức. – chúng ta ăn thôi

-Lâu lắm rồi mới ăn lại thứ này, đúng là ngon thật – Thiên Giai

-Cậu ăn đi, sắp đến giờ Tỉnh Phong đón cậu rồi đó – Song Khuê nhắc

-Chán quá à, muốn ở với hai cậu thôi – Thiên Giai xụ mặt

-Thôi nào, người ta có lòng mà – Thiệu Lâm nháy mắt. Vừa ăn vừa nói chuyện, các cô quên cả thời gian

“Ting ting” – điện thoại của Thiên Giai báo có tin nhắn. Là Tỉnh Phong.

” Anh gần tới trường rồi. Em chuẩn bị đi, anh lên phòng em giúp em xuống”

” Không cần đâu, em nhờ bạn được mà”

” Cũng được”

-Này, cậu đi giờ à? – Song Khuê

-Ừ, anh ấy tới rồi. Cậu giúp mình mang đồ xuống nhé ? – Thiên Giai

-Đương nhiên rồi – Thiệu Lâm

-Vậy chúng ta xuống thôi. – Thiên Giai

Cổng trường:::

-Mình không muốn đi đâu – Thiên Giai ôm bạn

-Chỉ cần cậu cố gắng dưỡng thương thì sẽ nhanh về với bọn mình thôi mà – Song Khuê

-Biết là vậy, nhưng mình cũng không muốn đi – Thiên Giai

-Cậu đừng như vậy nữa, vui lên đi, tụi mình đi vào đây. Đi nào Song Khuê – Thiệu Lâm kéo tay Song Khuê

-Giữ gìn sức khỏe cho tốt mà còn về với tụi mình – Song Khuê

-Ừm, chào hai cậu- Lúc Song Khuê và Thiệu Lâm bước vào cổng cũng là lúc xe Tỉnh Phong vừa tới. Anh bước xuống xe

-Để anh đưa đồ lên xe giúp em. – Tỉnh Phong lấy cái va-li của cô, để thẳng vào cốp xe. Sau đó, anh đưa cô vào trong xe.- Sao vậy? – Tỉnh Phong hỏi

-Em nhớ bạn. huhuhu – Thiên Giai bật khóc

-Ngoan đi, chỉ cần em dưỡng thương cho tốt, chắc chắn sẽ được gặp lại hai bạn của em sớm thôi mà – Tỉnh Phong xoa đầu cô

Thiên Giai cố kìm nén không khóc, ngưng được một lúc liền quay sang hỏi anh:

-Sao dạo này anh nói nhiều quá vậy?

” Bụp” – Tỉnh Phong có thể gọi là ” đứng hình” . Vì ai mà anh phải nói nhiều như vậy chứ? Nhưng bản chất của anh là ít nói, có nói nhiều cũng chỉ vì cần thiết mà thôi. Vậy nên thay vì câu trả lời, anh hỏi ngược lại cô”:

-Nói nhiều lắm sao?

-Hơ, anh... anh đánh trống lảng à?

-Thôi bỏ đi, đừng nói về việc đó nữa. Em có cần mua gì không?

-Chắc không cần đâu. Đồ đạc đã đầy đủ rồi.

-Vậy thì về luôn, anh khỏi ghé vô siêu thị

Thiên Giai gật đầu. Cần đồ gì cô đã chuẩn bị hết rồi. Giờ về ở nhà anh cũng đồng nghĩa với việc làm quen một cuộc sống mới. Mọi việc đều thay đổi. Vậy từng ngày, cô đi học, anh cũng đưa cô đi? ” Không được, phải nói với anh ấy mình có thể tự đi học. Chứ để anh đưa đến trường, mọi người giết cô mất. Ai mà không biết trong cái trường này anh nổi tiếng đến mức nào, fan hâm mộ còn lập ra một trang riêng cho anh.”

- Em gái anh tính nết khác người, nếu ở chung nó có làm gì thì em bỏ qua nhé. Tuy nó làm vậy nhưng không có ác ý đâu. – Tỉnh Phong nói.

-Em nhớ rồi. Mà em gái anh tên gì vậy?

-Du Tích Ngọc.

-Này anh, tên của nhà anh hay thật đấy. Tích Ngọc, hay thật – Thiên Giai nói với vẻ ngưỡng mộ. Cô thấy ba mẹ họ đặt tên cho con thực đúng với con người. Tỉnh Phong là cơn gió lạnh lẽ, bề ngoài lạnh lùng, bất cần, nhưng cũng là người điềm tĩnh.

Đọc tiếp Này Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 33

34. Chương 33

20p trước- nhà Tỉnh Phong

-Tích Ngọc, dậy đi, coi nhà cho anh đi công chuyện – Tỉnh Phong gọi

-Anh, anh đi đón chị ba hả? Cho em đi với – Tích Ngọc chạy vội ra ngoài.

-Không được.- Tỉnh Phong cương quyết

-Đi mà anh ba, cho em đi đón chị ba với.- Tích Ngọc năn nỉ

-Anh nói không là không.

-Cho em đi đi mà. Em cũng rất muốn thấy mặt chị ấy

- Không nói nhiều, ở nhà ngoan ngoãn đi. Lúc về nhà rồi em cũng thấy mặt thôi – Tình Phong dỗ dành

-Không thèm. Anh đi luôn đi – Tích Ngọc quay lên phòng

-Em ở nhà đừng có mà giở trò. Có chuyện gì em chết với anh – Tình Phong lên xe, để lại một câu nói sắc lạnh

” Ặc, sao anh biết mình chuẩn bị giở trò chứ? Anh ba, cứ đợi đi, anh sẽ biết tay em”

-Không thèm, đồ đáng ghét- Tích Ngọc làm bộ đá cái chậu hoa trước cửa, vung văng bỏ vào nhà

Tình Phong cho xe chạy ra ngoài rồi bước xuống khóa cửa lại. Anh lắc đầu, thật bó tay với cô em gái này mà !!

.....

Tới nhà, anh mở cửa, chạy xe vào, đỡ đồ giúp Thiên Giai

-Phòng của em trên này, em đi theo anh

-Vâng – Thiên Giai gật đầu. – Cô nhận ra, phòng mà Tình Phong chỉ cho cô cũng là phòng ngay cạnh phòng của anh. Tình Phong chờ Thiên Giai đứng bên cạnh mình, anh mở cửa phòng:

-Vào đi, phòng này là của em.

Thiên Giai nhìn vào trong. Ai thế kia, sao lại nằm trong phòng này??

-Anh, kia là – Thiên Giai vừa chỉ vừa quay lại hỏi anh

-Hả? Dậy mau con bé kia – Tình Phong la lớn

-Ừm, đang ngủ mà. Ai vậy?? – ” Cô gái” trên giường mơ màng.

-Dậy nhanh – Tình Phong bước tới kéo cô em siêu quậy của mình

-A, Phong, anh về rồi. Em nhớ anh đến chết được – Tích Ngọc ôm lấy Tình Phong

-Gì chứ? – Tình Phong chưa biết nên xử trí sao thì Tích Ngọc lại nói thêm:

-Ai nha, người ta đi xa về, nhớ anh muốn chết. Vậy mà anh lại lạnh lùng với em là sao? Có đáng là người yêu em hay không vậy? – Tích Ngọc nhéo mũi, nháy mắt với anh. Thiên Giai chỉ biết đứng nhìn. Cô ấy nhìn qua là biết mọi sự đều hơn cô. Thực ra lúc đầu cô nghĩ cô ấy chính là Tích Ngọc. Nhưng nhìn cái điệu bộ ấy, lời nói thân mật ấy thì thực không phải. ” Anh lừa tôi, Tình Phong. Người yêu anh quay về, anh để tôi ở đây như con rối “- Thiên Giai nghĩ, âm thầm kéo chiếc va-li xuống nhà

-Này anh, cô gái kia là ai mà dám vào nhà của chúng ta vậy? Anh dám có người khác trong thời gian em đi nước ngoài sao? Anh hứa anh luôn bên em mà – Tích Ngọc khoác tay Tình Phong, chỉ vào Thiên Giai, trừng ra bộ mặt không hề nhẽo

-Thiên Giai, em đi đâu vậy? – Tình Phong gọi lớn, anh bỏ tay Tích Ngọc ra , chạy tới kéo tay Thiên Giai – Em làm cái gì vậy?

-Người yêu anh về rồi, em còn ở đây làm gì nữa? – Thiên Giai nhìn thẳng vào mắt anh

-Tích Ngọc, dừng ngay cái trò đó lại. Em đừng để anh nói lần thứ hai – Tình Phong quay về phía Tích Ngọc, lạnh giọng

” Tích Ngọc, chẳng phải là...” Thiên Giai nghĩ

-Anh à, đúng là em có hơi giống Ngọc thật nhưng em đâu phải Ngọc – Tích Ngọc vẫn cố đùa anh

-Vậy thì.. ngưng tiền tiêu vặt 2 tháng, không điện thoại, không đi chơi, không máy tính, không tiểu thuyết hai tháng. Nếu muốn, chúng ta có thể thương lượng – Tình Phong chiếm ưu thế

-Anh , quá đáng vừa thôi. Được rồi, em không phá nữa, anh đừng có cắt hết mấy thứ đẩy của em – Tích Ngọc la lớn

-Còn tùy vào thái độ của em, mau xin lỗi chị đi – Tĩnh Phong vẫn lạnh giọng. Anh lấy chiếc va-li từ tay Thiên Giai – Đưa cho anh, em vào nghỉ đi

-Chị, chị qua đây em muốn nói – Tích Ngọc kéo tay Thiên Giai về phòng mình, không để cho Thiên Giai kịp phản ứng . Cô đóng cửa lại . – Chị à, em xin lỗi, khi nãy em chỉ là muốn trêu anh ba một chút thôi – Cô đưa ngón tay lên minh họa – Chị đừng giận, đừng hiểu lầm anh ba, tội nghiệp anh. Tại trước đó em xin đi đón chị mà anh ba không cho nên em mới đùa anh ấy một chút. hihi – Tích Ngọc cười

- Không sao đâu. Chị không để bụng đâu. Em yên tâm – Thiên Giai nói

-Em cho chị biết một bí mật. Chị là người con gái đầu tiên anh ba em cho vào nhà đấy. Bạn em có đến anh cũng đuổi qua nhà lớn hết. Anh nói làm ồn ào, anh không thích

-Thật à? Anh của em kĩ tính quá

- Đúng đó chị, chị mà ở với anh của em thêm vài ngày nữa chị sẽ có những phát hiện cực kì mới. Hiện giờ thì em không thể cho chị biết được đâu

- Đợi chị khám phá ra, chị sẽ nói cho em biết. Mà em cũng thích đọc tiểu thuyết hả?

-Em mê tiểu thuyết lắm ý.

Cả hai nói chuyện một lúc lâu, đến lúc Tĩnh Phong bước vào với bộ mặt hình sự cùng giọng nói lạnh lùng thì cả hai mới nhận ra: đã tối.

-Em làm gì vậy Tích Ngọc, sao không để chị nghỉ ngơi mà lại lúi quúi qua bên này làm gì?

-Anh đừng có độc chiếm như vậy chứ, nói chuyện mà cũng không cho sao? – Tích Ngọc

-Em mau xuống nấu cơm đi

-Để đó em làm cho. Tích Ngọc, em đi tắm rửa đi – Thiên Giai

- Để em giúp chị . Đi nào.- Tích Ngọc kéo Thiên Giai đi trước mặt Tĩnh Phong. Nhưng anh nhanh hơn, kéo Thiên Giai về phía mình

-Em đi xuống mau đi. Còn em , Thiên Giai qua bên phòng tắm rửa đi, nhanh chóng rồi xuống ăn cơm.

-Daaa -Cả hai đồng thanh nhưng ỉu xiu, anh thiệt là. Thiên Giai về phòng mình nhanh chóng tắm rửa. Tích Ngọc xuống bếp. Tĩnh Phong nói để anh giúp cô, nhưng cô giận rồi nên một mực đòi làm một mình, không cho anh đụng tay vô. Anh cũng chỉ biết lắc đầu, dọn chén đĩa lên rồi ra bàn ăn ngồi đợi.

-Anh không giúp Tích Ngọc à? – Thiên Giai đứng bên cạnh anh, vừa lau tóc vừa hỏi

-Nó không có cho anh làm- Tĩnh Phong trả lời.

-Để em vô bếp giúp

-Ở đây đi – Tĩnh Phong kéo tay cô

-Sao mà được. Anh nghĩ sao khi em cũng là con gái lại ngồi ở đây chơi, để cho Ngọc trong kia làm một mình? – Thiên Giai nhìn anh, gỡ tay anh ra. Cô đi vào trong. Đột nhiên trong đầu anh lại có suy nghĩ ” Em là bạn gái tôi hay bạn gái Ngọc vậy hả?” (haizz, bó tay anh luôn rồi đấy)

Ăn tối, dọn dẹp xong, Tích Ngọc lại vào phòng Thiên Giai chơi với cô. Có tiếng của Tĩnh Phong ngoài cửa vọng vào:

-Tích Ngọc, về phòng học bài đi, mai còn đi học

-Em biết rồi – Tích Ngọc đáp . Vậy là cô đành chào Thiên Giai về phòng, bước ra cửa không quên liếc Tĩnh Phong một cái. Anh vẫn đứng đưng khiến cô tức chết. ” Hừ, đợi đi, ưa độc chiếm chị Thiên Giai à? Không để đâu anh ba” – Tích Ngọc nghĩ thầm..

-Còn em ngày mai có đi học không? – Tĩnh Phong bước vào phòng hỏi Thiên Giai

-Đương nhiên là có. Nhưng... mà anh để em tự đi nhé

-Không được, đi chung

-Đi mà, em có thể tự đi

-Sao mà như vậy được?

- Được mà, anh yên tâm đi.

-Em ngủ đi. Mai tính.- Tĩnh Phong quay ra ngoài. Anh thật sự lo lắng cho cô, sao cô không hiểu cho anh cơ chứ. Giờ trên đường bao nhiêu nguy hiểm , nhờ cô có mệnh hệ gì anh chịu sao thấu...Anh quay về phòng, cố ép mình vào giấc ngủ nhưng không sao ngủ được.

35. Chương 34

Tĩnh Phong mở cửa nhà, bước ra bên ngoài vườn. Đã có một người ngồi ở đó trước anh. Là Thiên Giai. Anh không khỏi ngạc nhiên. Cô không ngủ để sáng mai đi học mà còn trốn ra đây làm gì? Anh nhẹ nhàng đi đến, ngồi xuống cạnh cô, hỏi:

-Sao giờ này còn chưa ngủ?

-Em ngủ không được nên mới ra đây. Anh cũng vậy à?

-Ừm, em đi đường nào thế? Cửa dưới khóa mà?

-Em... em... trèo ban công.

-Cô càng ngày càng quậy phá rồi nhé – Tĩnh Phong vờ mắng cô

-Tại người ta muốn ra ngoài mà không có ai mở cửa cho chứ bộ. – Thiên Giai cũng vờ xụ mặt

- Cái cô này, còn ngồi đây mà lí sự à ? – Tĩnh Phong cốc nhẹ đầu Thiên Giai

-Ui- Thiên Giai nhăn mặt (giả bộ đầy ả) – Không chơi với anh nữa . Lúc nào cũng chỉ biết ức hiếp người khác. Đã vậy rồi còn như một tảng băng. – Cô đứng dậy đi vào nhà

- Tôi sao tệ tới, không cần em quan tâm

-Ừ đấy, thích thế đấy. Nói với anh cho phí lời

-Vậy thì đừng nói

- Như vậy tốt hơn thật, nói với anh chỉ uống công

-Này này, em giận à ? – Tĩnh Phong đứng dậy kéo tay cô

-Không, bỏ ra đi – Cô gạt tay Tĩnh Phong ra

- Anh xin lỗi – Tĩnh Phong nói chân thực

-Tôi chẳng có lỗi gì cho anh xin đâu, anh bỏ ra đi, tôi muốn đi ngủ. Đừng làm phiền tôi nữa – Thiên Giai đang cười thầm trong bụng vì nghĩ cú này trêu được anh. “Thế là anh thua em rồi nhé Tĩnh Phong, anh chàng lạnh lùng nhất mà em từng gặp”

- Em có đứng lại đó cho tôi không ? – Tĩnh Phong ” bực mình” . Chiều cô quá rồi cô lờn mặt anh, kiểu này không được

Thiên Giai không những không đứng lại mà còn cố chạy vào nhà. Tình Phong liền đuổi theo. Lúc anh nắm được tay cô, kéo cô về phía anh cũng là lúc cô vấp vào chỗ cỏ mọc cao, vấp té. Cô chuẩn bị ngã về phía trước thì anh kéo lại. Thế là cả hai lại cùng nằm xuống cỏ, mà là cô nằm đè lên anh

-Có dậy nhanh không? Càng ngày càng nặng rồi đấy. – Tình Phong ra lệnh

-Biết rồi, khỏi nhắc – Thiên Giai lúc này đã giận anh thật, người ta thế này mà chê nặng, hơn nữa cô còn vừa mới bị thương, làm sao mập nhanh được cơ chứ. Cô chống tay đứng dậy. ” Chết rồi, đau quá. Làm sao đứng được đây? – Thiên Giai nghĩ. Vừa rồi bị té, vết thương bị va đập nên lại đau nhói. Cô gắng gượng đứng lên

-Nhanh lên, em tính cho tôi nghệt thở đấy à? – Tình Phong giục

-Biết rồi, đừng có hối – Thiên Giai đau lắm, đau muốn ứa cả nước mắt nhưng lại không dám khóc. Biết ngay mà, người giàu như anh mấy khi yêu ai thật lòng. Cô tự trách bản thân mình quá tin tưởng anh, để giờ phải tủi nhục thế này.

- Thích như thế này lắm à, vậy để tôi ôm cho nhé – Tình Phong vẫn đùa cô. Dưới ánh sáng mờ của trăng, anh không nhận ra vết thương kia đã bị chảy máu, làm ướt áo của cô. Anh đưa tay ra, chuẩn bị ôm cô thật

-Bỏ ra. Đừng có đụng vào tôi – Thiên Giai gạt tay anh ra, đứng dậy, cô cố gắng bước vào nhà, tự nhủ sẽ băng lại vết thương

Tình Phong lúc này chỉ biết lắc đầu nhìn cô, tự cười một mình. Cô quả là thú vị quá, bình thường đã đáng yêu rồi, giờ giận lại còn đáng yêu hơn. Nhưng cô làm sao thế nhỉ? Nào bộ của anh nhanh chóng hoạt động : tay ôm bụng-> đau -> chỗ đó là vết thương do đạn => Chết rồi, anh lại làm cô đau rồi. Sao anh không nhận ra lúc cô té đã đau đến thế nào chứ. Hèn chi cô không thể đứng dậy nhanh được, vậy mà anh còn rập tâm trêu chọc cô. Anh đứng nhanh dậy, chạy hết lực về phía cô. Cô đang bước từng bước khó nhọc, tay ôm bụng, mắt thì đã ướt. Anh bế vội cô lên

-Bỏ.. tôi xuống... anh bỏ ra, đừng.. động vào tôi – Thiên Giai vừa nắc vừa nói.

-Anh xin lỗi, anh không cố ý – Tình Phong lo lắng

-Bỏ tôi xuống – Thiên Giai hét lớn

-Không được, em nằm yên đi. – Tình Phong bế cô vào nhà, đặt cô ở sô-pha phòng khách, lúc này anh mới thấy được vết thương đã làm ướt áo cô. Màu đỏ chói làm anh khó chịu

-Anh xin lỗi. Để anh thay băng cho – Tình Phong lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt cô. Cái cô này cũng thật lợi hại, chỉ cần nhìn thấy cô đau đến là anh lại đau lòng.

- Không cần, tôi tự làm – Thiên Giai còn giận lắm đây

Tình Phong để cô ở đó, xuống dưới lấy hộp y tế. Lúc anh giúp cô thay băng, cho dù cô có chống cự anh cũng nhất quyết không chịu ngưng. Vậy là cô đành để yên cho anh làm. Sau đó, anh lại nhẹ nhàng bế cô lên phòng. Lúc ấy, cô chỉ nhìn anh bằng đôi mắt vô hồn, ngoan ngoãn để anh bế lên. Tới phòng, anh đặt cô xuống giường, tự tay lấy bộ đồ khác cho cô, nói:

-Em thay đồ đi, bộ này bỏ vào máy.

-Anh có thể ra ngoài.

-Được rồi, anh đi. – Tình Phong quay ra, bước về phòng rồi nhẹ nhàng đóng cửa. Khi anh chắc chắn cô đã vào phòng tắm liền mở cửa phòng cô, ngồi chờ. Thiên Giai bước ra không khỏi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh cô bằng cung giọng vô cảm:

- Anh về phòng đi, tôi muốn ngủ. – Rồi cô đi lại phía giường, trèo lên, ngồi cách xa anh. Nhưng trước khi cô làm việc đó, anh đã dang tay, ôm gọn lấy cô mà nói:

-Thiên Giai, anh xin lỗi. Anh không cố ý làm em đau. Lúc này anh đùa hơi quá, khiến em phải buồn. Em tha lỗi cho anh đi. Xin em. – Tình Phong nói bằng giọng cầu xin. Chưa bao giờ anh nói nhiều như ngày

hôm nay. Anh nói như vậy là vì cô, anh không thích bản thân nói nhiều một chút nào. Từ khi cô xuất hiện, mọi trật tự trước đây bỗng nhiên bị đảo lộn.

Cô ôm lấy anh, bật khóc. Cô cứ nghĩ anh chỉ coi cô như một món hàng khiến cô vô cùng tủi thân. Bây giờ anh đã nói vậy, sao cô có thể không tha thứ cho anh được chứ. Nghĩ vậy, cô cũng vươn tay ôm lấy anh, nấc nghẹn.. Cô bị anh làm cảm động mất rồi

- Hức..hức..em xin lỗi. Em..không cố ý...làm anh giận...đâu

-Em không có lỗi gì cả. Là lỗi của anh

- Anh về phòng ngủ đi, khuya lắm rồi, ngày mai còn đi học. – Thiên Giai đẩy Tĩnh Phong ra, lấy tay lau nước mắt

-Ừ, em ngủ ngon. – Tĩnh Phong đứng dậy, bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Anh thấy trong lòng thật thoải mái. Cô không còn giận anh nữa. Anh bước về phòng, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, ngày hôm nay quả thật mệt mỏi. Thiên Giai ở phòng bên cạnh cũng vậy. Cô cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi. Ngày hôm nay cô thật sự rất rất mệt....

36. Chương 35

Sáng hôm sau

- Ngọc, 6h15 rồi, dậy đi – Tĩnh Phong gọi

-Em ngủ thêm chút nữa đi – Tích Ngọc ngái ngủ

-Anh đi học trước là em tự đi đó.

- Chán anh ghê, dậy đây.

-Tĩnh Phong, em có thể tự đi – Thiên Giai kéo tay anh

- Đi chung luôn cho tiện

- Nhưng mà... em... ngại lắm

-Có gì đâu mà em phải ngại

- Quyết định vậy đi – Tĩnh Phong bước xuống nhà

-Này anh..anh

.....

Hôm đó tới trường, quả như cô dự đoán

-Nè nè, phải nhỏ đó là Thiên Giai lớp 10A không vậy? Sao lại đi cùng với anh Phong chứ?

-Ê nhỏ đó là ai mà lại đi chung với anh Phong vậy?

-Được vài ngày là anh Phong đá nó cho xem, chẳng qua chỉ là khách qua đường mà thôi

- Thứ ăn bám vì tiền thì nói tới làm gì hả mày? Tao khinh cái loại đó

- Khổ thân anh Phong, chọn ai không chọn, lại chọn cái con nhỏ đó chứ.

Một đám con gái đứng chỉ chỗ về phía Tĩnh Phong và Thiên Giai. Cô nghe hết, nhưng không nói gì, chỉ im lặng chịu đựng. Tĩnh Phong thấy vậy liền nắm chặt tay cô như một lời động viên. Cô cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết. Đứng trước những lời đồn này, anh ở bên cô, trấn an cô bằng hành động của anh, chứ không phải bằng lời nói. Một đám khác lại bàn tán:

- Ê, nhìn kia, anh Phong với Thiên Giai kia. Đẹp đôi ghê ha

- Tao biết mà, hai người này cuối cùng cũng yêu nhau thôi

- Đẹp đôi thật đó. Oh My God, ước gì con là người yêu anh ấy

-Thôi đi chị, chị tính giành với người ta à?

-Không không, tao đang than thôi. Đi ăn sáng mà, đứng đây nhìn họ ngọt bùi tao chịu không được

- Ồ, thì đi

Đưa cô đến lớp, dặn dò cô nhớ cẩn thận kéo lại đụng vào vết thương, Tĩnh Phong mới yên tâm đi lên lớp.

-Thiên Giai, cậu sao rồi, sống có thoải mái không? – Thiệu Lâm hỏi

-Mình vẫn ổn. Cám ơn cậu

-Vết thương của cậu đã lành chưa – Song Khuê

-Sắp khỏi rồi, cuối tuần sau mình sẽ đi tái khám

” TÙNG !! TÙNG !! TÙNG!!” Trống vào lớp vang lên, mọi câu chuyện đều được gác lại. Hôm nay Thiên Giai chỉ học 4 tiết, được nghỉ hai tiết cuối. Nghĩ vậy, cô lấy điện thoại ra nhắn tin cho anh:

” Hôm nay em về sớm, anh cho em mượn chìa khóa vào nhà đi”

” Anh cũng về”

” Đừng cúp học như vậy chứ? Để em tự về là được rồi”

” Chờ anh”

30s sau cô đã thấy anh trước cửa lớp, kéo cô đi về phía để xe

-Ồ..anh..này. Song Khuê, Thiệu Lâm, mình đi trước đây – Thiên Giai – Đây, anh làm sao vậy?

- Dừng Nhân với em có vẻ thân thiết nhỉ? – Tĩnh Phong ngồi trong xe cười khẩy

-Anh gặp anh ấy à? Có chuyện gì sao?

-Muốn gặp thì cứ đi tới lớp em mà gặp, mắc gì phải hỏi anh này nọ. Cái con người đó.. hừ

-Hơ, anh ấy hỏi anh chuyện gì vậy?

-Hỏi han về em đấy, muốn chọc cho anh nóng lên mà

-Anh ..ghen à ? – Thiên Giai liếc trộm Tĩnh Phong

-.....

-Đây, anh làm sao vậy? Sao đột nhiên tăng ga lên thế? Có biết nguy hiểm lắm không?

-Nói với Dừng Nhân, lần sau muốn hỏi gì gặp trực tiếp em mà hỏi, đừng có hỏi anh như thế.

-Anh không ghen à? – Thiên Giai cười tinh nghịch- Vậy thì ngày mai em đi tìm anh Nhân, không thềm chơi với anh nữa.

-Em.. – Tĩnh Phong thẳng gấp – Cứ thử đi – Anh lại đột ngột tăng tốc

- DU TĨNH PHONG, ANH CÓ NGHE EM NÓI GÌ KHÔNG HẢ ? – Thiên Giai bực bội hét lớn- Em với anh Nhân chỉ là bạn thôi, anh đừng có như vậy.

- Biết đâu được

- Được rồi, anh có thể kiểm tra điện thoại của em. Từ nay, mỗi khi gặp Dừng Nhân em sẽ thông báo cho anh, được chưa hả ĐẠI CA – Hai chữ cuối cô cố tình nhấn mạnh.

- Được – Tĩnh Phong cười nửa miệng. Anh này càng ngày càng gian xảo – Nay em nấu cơm đi

- Hả, trước giờ ăn cơm bên ngoài mà, sao đột nhiên hôm nay nói em nấu vậy?

-Thích

- Vậy Tích Ngọc thích ăn món gì để em nấu?

-Món gì cũng được

-Là anh nói đấy nhé

Tĩnh Phong gật đầu rồi cho xe chạy vào siêu thị.

Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 36

37. Chương 36

- Vũ, mày đón Ngọc giúp ta – Tĩnh Phong gọi nhờ Vũ

-Được rồi, mày yên tâm đi – Vũ trả lời

Tĩnh Phong cúp máy, anh đưa Thiên Giai vào siêu thị mua đồ. Anh nhường cô đi phía trong, anh sợ có người không để ý lại va vào vết thương của cô. Cuối tuần sau cũng là lúc tái khám, lúc đó anh mới có thể yên tâm.

- Tĩnh Phong này, em đi làm lại được không? Em có gọi cho chị chủ quán nói về việc vết thương rồi. Chị ấy nói khi nào được thì em cứ đi làm. – Thiên Giai ngược nhìn Tĩnh Phong

-Ở nhà không được sao?

- Đương nhiên là được, nhưng em muốn đi làm hơn.

-Được rồi, nhưng phải hết tuần sau em mới được phép đi

-Cám ơn anh, Tĩnh Phong

-Về thôi

-Ừm- Thiên Giai khẽ gật. Tĩnh Phong giành cầm hết đồ vừa mua giúp cô, cô có nói kiểu gì cũng không chịu để cho cầm phụ. Thấy không được Thiên Giai chỉ biết đi theo Tĩnh Phong. Về tới nhà anh, cô nhanh chóng thay đồ rồi bắt đầu vào công việc nấu nướng. Tĩnh Phong thay đồ xong cũng liền xuống giúp cô một tay. Anh cứ không nói mà làm khiến cho Thiên Giai kinh ngạc. Cuối cùng, cô cũng phải chạy đến chỗ anh, hươ tay trước mặt anh hỏi:

-Tĩnh Phong, anh biết nấu ăn?

-Không.

-Thế đồng này là sao ? – Thiên Giai chỉ tay vào những thứ mà Tĩnh Phong đã làm xong, chỉ còn chờ cho lên bếp – Anh giải thích thế nào đây?

- Nghĩ sao làm vậy.

-Anh quả là có khiếu nấu ăn đấy – Thiên Giai nói lớn

-.....

-Này, anh lại trở về con người ít nói rồi. Nói nhiều lên một chút không được à?

-Không thích.

-Không thích thì thôi vậy – Thiên Giai quay về chỗ làm của mình – Mà này, anh gọi cho anh Kỳ Dương với Quốc Vũ trưa nay ở lại ăn cơm luôn đi, em nấu nhiều lên một chút.

-Ừ – Tĩnh Phong ngừng tay, lấy điện thoại ra – Dương, mày với Vũ đón Ngọc xong ghé tao ăn cơm.

Cả hai lại tiếp tục nấu cơm. Thiên Giai đôi khi nói vài câu, Tĩnh Phong chỉ gật đầu hoặc chỉ ừ một tiếng làm cô mất hứng. Một lúc sau, Kỳ Dương, Quốc Vũ và Tích Ngọc về. Ngọc chạy thẳng vô bếp hít hà:

-Oaa, nhìn ngon quá đi. Chị chờ em lên thay đồ rồi xuống phụ chị dọn cơm nhé.

-Chị làm được mà, em cứ thay đồ đi

Tích Ngọc chạy nhanh lên lầu, thay bộ đồng phục bằng bộ đồ ở nhà rồi phụ Thiên Giai dọn cơm

-Anh ba, anh Dương, anh Vũ xuống ăn cơm – Tích Ngọc gọi

-Này này , mấy món này là do cô nấu hết hả ? – Kỳ Dương chỉ chỉ vào những món đã được dọn lên

-Không hẳn đâu, Tĩnh Phong làm nữa đấy, mấy anh mau ngồi ăn đi

-Trình độ của cô cao rồi đấy, mấy món này ngon thật – Quốc Vũ sau khi thử vài món liền khen

-Chị, chị nấu ngon quá. Vậy từ ngày hôm nay em khỏi phải đi ăn ở ngoài.- Tích Ngọc nháy mắt

-Nếu em thích thì mỗi ngày chị sẽ nấu.

-Phong, mày sống không có phúc mà sao lại có người yêu hoàn hảo vậy? – Kỳ Dương đá chân Tĩnh Phong
Thiên Giai cúi đầu, vờ như không nghe thấy gì.

- Bằng mày sao ? – Tĩnh Phong buông đùa cười lạnh

- Dương nhiên là không, mày sao bằng tao được. – Kỳ Dương vỗ vai Tĩnh Phong

-Được rồi được rồi, mấy anh ăn mau đi. Ăn xong là anh Dương với anh Vũ rửa chén nhé – Tích Ngọc cười

-Hả ?? Bọn anh ?? – Dương, Vũ đồng thanh

-Chứ sao nữa

-Không cần đâu, để đó em rửa – Thiên Giai lên tiếng.

Bữa cơm rộn rã tiếng cười. Liệu sau này họ còn có được hạnh phúc như vậy hay không?? . Dọn dẹp xong xuôi, Dương và Vũ cũng đã về Thiên Giai định đi lên lầu thì Tĩnh Phong gọi:

- Thiên Giai, em qua đây.

-Có chuyện gì à?

- Không – Tĩnh Phong kéo cô ngồi xuống. – Dạy anh nấu ăn

-Hả?? – Thiên Giai như không tin vào tai mình – Anh nói em dạy anh nấu ăn?

-Đúng

- Anh muốn làm người yêu nghiêm túc đấy à?

-Ừ

-Nhưng mà thế này được rồi, em đâu yêu cầu anh biết nấu ăn đâu.

-Thích. Tóm lại có dạy không?

-Không bao giờ, anh thích thì tự đi mà học. Lêu Lêu – Thiên Giai làm bộ trêu Tĩnh Phong rồi đứng dậy chạy lên lầu. Tĩnh Phong đuổi theo phía sau cô.

-Anh mà bắt được là em chết chắc. – Tĩnh Phong tuy đòi Thiên Giai chỉ ình nấu ăn nhưng thực chất, anh là một tay đầu bếp rất giỏi. Thiên Giai đắc chí khi mình đã chạy được vào phòng, chuẩn bị đóng cửa lại liền bị Tĩnh Phong đẩy vào, anh cười ma mãnh nói:

-Em vào nhầm phòng. Đây là phòng anh

-Anh... anh... thế này.. – Thiên Giai nhìn quanh.

38. Chương 37

” Bùm” tiếng nổ vang lên trong đầu Thiên Giai, một hồi còi cảnh báo mùi của nguy hiểm đã rất gần. “Chết rồi, phải làm sao đây?” Thiên Giai nghĩ thầm, cô đang tìm cách thoát thân.

-Trốn thử đi, xem được không ? – Tĩnh Phong khoanh tay đứng tựa vào cửa.

- Hứ, đừng tưởng em chịu thua anh – Thiên Giai hướng ra cửa. Cô đang tự đắc khi mình chuẩn bị vượt qua cửa ải này liền bị Tĩnh Phong bế lên, hướng về phía chiếc ghế bành. Cô kéo kéo vạt áo anh :

-Này này, anh làm cái gì vậy ?

-Theo em thì làm gì?

-Anh bỏ ra, nhanh lên

-Không thích. Tĩnh Phong đặt cô xuống ghế rồi tiến đến chỗ cô , mỗi lúc một gần.

-Anh, anh,...

-Anh gì chứ. Hồi lần cuối, có chỉ không?

- Có..có..được rồi, em chỉ. Anh tránh ra được không?

-Ngoan ngoan vậy có phải hơn không? – Tĩnh Phong đứng lên, kéo Thiên Giai dậy

-Đồ đáng ghét – Thiên Giai đá vào chân Tĩnh Phong

-Vậy mà có người yêu. – Tĩnh Phong cúi xuống ôm chân, nói giọng như ” chế giễu ”

-Ai mà thèm yêu anh, hứ

-Anh đâu có nói em.

-Anh, đồ xảo trá. Anh đi chết đi – Thiên Giai thuận tay với lấy chiếc gối ném vào Tĩnh Phong, sau đó ra khỏi phòng

-Chiều nay em có thể đến chỗ hai bạn của em, nhưng vì thái độ của em như vậy nên anh rút lại quyết định – Tĩnh Phong ngồi ngửa ra phía sau.

-Hả, đến chỗ bạn em? – Thiên Giai ” bắt được tín hiệu “, vội vàng quay lại.

- Em nói gì cơ? – Tĩnh Phong hỏi lại

-Chiều nay em đến chỗ bạn em, nhé nhé đại ca – Thiên Giai chạy tới chỗ Tĩnh Phong, ngồi xuống

-Hả, là sao?

-Anh đừng có giả ngơ, anh mới nói mà

-Anh nói hồi nào?

- Anh vừa mới nói mà.

-Có hả?

- Này, anh đừng có cái kiểu đó nhé, đồ đại ca gian xảo – Thiên Giai khoanh tay lại, quay mặt đi chỗ khác

- Dạo này anh lắm cảo rồi, em nói có thì cho là có vậy – Tĩnh Phong đứng lên

-Vậy chiều nay em được đi phải không? – Thiên Giai há hức đứng dậy, đi đến chỗ Tĩnh Phong

-Mơ à cưng – Tĩnh Phong quay lại, nắm cằm Thiên Giai lắc nhẹ.
 -Anh.. – Thiên Giai gạt tay Tĩnh Phong ra
 -Đùa em chút thôi, em nghỉ trưa đi. Chiều anh đưa em đi. Được chưa?
 -Nhớ giữ lời đấy, em về phòng đây. – Thiên Giai bước ra ngoài
 - Lần sau chớ vào nhầm phòng, không thì... – Tĩnh Phong ghé vào tai Thiên Giai nói mờ ám
 -Đồ gian xảo, quỷ quyệt, đáng ghét, hứ – Thiên Giai huých vào bụng Tĩnh Phong rồi quay ra ngoài
 - Em thích anh như thế còn gì – Tĩnh Phong nháy mắt
 -Không nói với anh nữa. Em về phòng đây. Mà mấy giờ anh đi?
 - 2h từ nhà đi là được rồi
 -Anh nghỉ trưa đi, em về phòng đây
 -Ừ

Bây giờ, trêu chọc Thiên Giai hình như đã trở thành thói quen và sở thích của anh, nếu có ngày nào không như vậy, anh cảm thấy rất trống trải. Nhìn cô tức giận anh càng yêu cô nhiều hơn.

” Và anh nhận ra mình đã yêu em hơn những gì anh từng nghĩ”

P/S : Ad để bức ảnh này vào giữa chương giúp em, sau đó xóa dòng này đi nhé em cảm ơn ạ

39. Chương 38

Sau khi đưa Thiên Giai đến chỗ Thiệu Lâm và Song Khuê, Tĩnh Phong cho xe chạy về hướng siêu thị. Anh quyết định cho cô một bất ngờ. Anh mua đủ những nguyên liệu cần cho bữa tối. Ai trong siêu thị cũng phải trầm trồ về vẻ đẹp của anh, nhiều người khen anh đậm đang, nói sau này ai lấy anh chắc sướng lắm. Sau khi chọn xong mọi thứ, Tĩnh Phong lái xe về nhà. Anh mãi mê lo làm mọi thứ, đến khi nhìn lên đồng hồ đã thấy hơn 5h. Anh lấy điện thoại ra gọi cho Quốc Vũ:

-Vũ, mày đón Thiên Giai ở trường giúp tao, Tích Ngọc ở trường cấp hai
 - Ờ, tao sẽ hộ tống họ về bình yên
 -Cảm ơn mày
 - Lâu rồi tao mới nghe được một câu hay như thế từ mày đấy Phong.
 - Mày gọi Dương qua nhà tao luôn
 - Lại được ăn ké nữa hả mày?
 - Lôi thôi quá, lẹ đi – Tĩnh Phong cúp máy. Quốc Vũ sau cuộc đối thoại đó liền chạy ra khỏi nhà, mở cửa lấy chiếc xe bốn chỗ của mình rồi gọi cho Kỳ Dương, dặn anh chuẩn bị nhanh để mình qua đón.
 Khi xe của họ đỗ trước cổng, Tích Ngọc mở khóa rồi chạy vô nhà, theo sau đó là Thiên Giai, Kỳ Dương và Quốc Vũ. Ba đôi mắt nhìn chăm chăm vào Tĩnh Phong – anh đang bày đồ ăn lên bàn. Món nào trông cũng ngon mắt.
 -Tĩnh Phong, anh nấu hết hả? – Thiên Giai không tin vào mắt mình
 - Ừ – Tĩnh Phong gạt đầu
 - Vậy anh còn bắt em chỉ cho anh làm gì? – Thiên Giai bước đến gần Tĩnh Phong

- Không có gì
- Chị ba ơi, chị thay đồ đi rồi xuống ăn cơm – Tích Ngọc đi từ trên lầu xuống. Công nhận cô nhỏ này nhanh thật, mới đây mà đã thay đồ xong rồi
- Ủ, chị lên đây – Thiên Giai bước lên phòng. Cô vớt chiếc cặp lên bàn học rồi mở tủ lấy quần áo. Cô đang rất bực mình vì Tĩnh Phong đã chơi cô một vở như vậy, hại buổi trưa cô đau tim muốn chết. Trong bữa tối, mặc dù ngồi cạnh Tĩnh Phong nhưng cô không thềm nói với anh một lời nào. Bỗng Tích Ngọc lên tiếng:
- Chị ba, đây chính là bí mật mà hôm bữa em đã nói với chị đấy
- Bí mật? – Thiên Giai hỏi lại
- Là thứ này này – Tích Ngọc chỉ vào mấy món ăn- Đây chính là bí mật của anh Phong. Nấu ăn ngon cực kì, phải nói là mê ly luôn ý
- Thế chắc không cần người dạy đâu nhỉ? – Thiên Giai nói kháy anh
- Đương nhiên rồi chị. Anh ấy biết nấu ăn từ lâu rồi, có khi là sư phụ của anh hai luôn đấy.
- Con người hoàn hảo như thế quả là hiếm thấy
- Em ăn cơm đi – Tĩnh Phong gấp một miếng đồ ăn vào chén Thiên Giai
- Thiên Giai này, thằng Phong nó bắt nạt cô hả ? – Kỳ Dương hỏi
- Sao anh lại hỏi vậy? – Thiên Giai ngạc nhiên
- Đừng tưởng tôi không biết. Nhìn bộ dạng hai người ai cũng đoán ra – Kỳ Dương lại tiếp tục ăn
- Mà còn lắm nhảm nữa là ta đuổi về đó – Tĩnh Phong nhìn Kỳ Dương
- Tụi bay cho tao xin. Gần 17 tuổi rồi mà cứ cãi nhau trong bữa ăn như thế. Không muốn ăn thì để tao ăn chứ – Quốc Vũ chọc.
- Anh ăn cho chết luôn đi – Tích Ngọc gấp lia lịa cho Quốc Vũ
- Từ từ thôi Ngọc, anh ăn sao hết – Quốc Vũ xụ mặt
- Anh nói để anh ăn mà, em đang giúp anh toại nguyện đấy thôi – Tích Ngọc nhún vai
- Được rồi được rồi, coi như anh thua em. Em làm vậy chắc anh bội thực quá – Quốc Vũ nhăn nhó khổ sở
- Cho anh chưa – Tích Ngọc lè lưỡi trêu. Cả hai cùng cười phá lên. Thiên Giai cảm thấy mình muốn được giống họ, tâm tình đang tốt liền bị Tĩnh Phong phá đi mất. Anh đã biết nấu ăn vậy tại sao lúc trưa còn chọc cô được như vậy? Càng nghĩ cô càng tức. Chờ mọi người ăn xong, cô dọn chén đĩa xuống bồn rửa. Tĩnh Phong xắn tay áo lên nói:
- Để anh giúp em
- Không dám, việc này sao để anh làm được.
- Em giận à?
-
- Tĩnh Phong đành lấy chiếc khăn qua lau bàn, thấy Tích Ngọc ra hiệu cho anh lại chỗ cô
- Anh ba, anh làm chị giận phải không?
- Hình như vậy
- Còn hình như cái gì nữa, bây giờ anh không làm được gì đâu. Anh ra ngoài đi, để em phụ chị là được rồi
- Ủ, đành vậy

Tĩnh Phong bước ra ngoài phòng khách, ngồi xuống cạnh Kỳ Dương, bật ti vi lên xem. Nói là xem ti vi nhưng đầu óc anh luôn để vào phòng bếp, nơi Thiên Giai đang ở đó. Anh thật sự muốn làm giúp cô, nhưng

cô đã từ chối, rồi còn đá đểu anh. Anh khê thở dài, muốn cho cô bất ngờ, ai dè lại khiến cô thế này.....

40. Chương 39

- Chị ơi, cuối tuần đi xem phim với em nha – Tích Ngọc gợi chuyện
 - Cuối tuần? Xin lỗi em, ngày đó chị bận mất rồi – Thiên Giai
 - Không sao ạ, khi nào rảnh chị nhớ nói với em một tiếng, chị em mình cùng đi
 - Ủ, đành hẹn em ngày khác vậy.
 - Chị, chị với anh ba cãi nhau à?
 - Chị nào dám cãi lại anh ấy.
 - Chị, em nhìn là em biết mà. Anh lạnh lùng vậy thôi chứ thương chị lắm á.
 - Em không hiểu được đâu Ngọc.
 - Thôi đừng nói về anh ba nữa, rửa chén xong mình lên phòng đọc truyện nha chị
 - Ủ, vậy thì nhanh lên – Thiên Giai cố nở nụ cười
- Cả hai dọn dẹp sạch sẽ căn bếp rồi cùng đi lên
- Hai anh ngồi đây chơi nhé, em đi với chị Thiên Giai lên lầu trước đây – Tích Ngọc nói rồi quay bước, Thiên Giai chỉ cúi đầu chào rồi theo Tích Ngọc. Tĩnh Phong nhìn theo Thiên Giai, những biểu hiện của cô từ này đến giờ khiến lòng anh hỗn loạn. Đôi mắt màu xám tro đượm buồn. Thiên Giai lên lầu, giúp Tích Ngọc bưng một vài quyển truyện sang phòng của Ngọc, cả hai ngồi đọc say sưa, đến khi cô nhìn đồng hồ đã hơn 8h. Thiên Giai gấp sách lại, nói với Tích Ngọc:
 - Em có muốn ra ngoài với chị một chút không?
 - Bây giờ luôn ạ? Được đó chị, cũng lâu rồi buổi tối em chưa ra ngoài.
 - Thế chị em mình thay đồ rồi đi nhé. Chị về phòng đây – Thiên Giai đứng dậy, mở cửa ra. Khi cô đi ngang qua cầu thang cũng là lúc Tĩnh Phong bước lên gần cô. Nếu là thường ngày, cô đã mở miệng nói chuyện với anh. Nhưng bây giờ cô đang không muốn thấy anh nên chỉ nhìn một cái rồi lướt qua, bước về phòng. Tĩnh Phong cũng chỉ biết lắc đầu, anh gõ cửa phòng Tích Ngọc.
 - Anh đây
 - Anh chờ em chút. – Tích Ngọc nói vọng ra – Rồi, anh vào đi
- Tĩnh Phong ngạc nhiên, sao cô nhóc này lại thay đồ cơ chứ?
- Em đi đâu à?
 - Em với chị Thiên Giai muốn ra ngoài một chút. Chắc chị ấy muốn đi hít gió trời cho dễ chịu
 - Để anh đưa hai người đi
 - Vạ lần không được. Bây giờ chị ấy thấy anh chỉ càng làm mọi chuyện tồi tệ hơn thôi. Anh cứ để chị người người một chút rồi làm gì thì làm. Đây là lần đầu em thấy anh hành động thiếu suy nghĩ như vậy đấy
 - Đành nhờ em vậy. Nhưng đừng có đi khuya quá kẻo nguy hiểm.
 - Em biết rồi. Em sẽ cố giúp anh. Haizzz, nhờ công đức ai đó mà em phải khổ thế này đây.
 - Được rồi, cuối tuần cho em đi xem phim.

- Vừa hay em tính rủ chị Thiên Giai đi cùng nhưng chị ấy nói hôm đo bạn mắt rồi. Không biết có chuyện gì mà không đi được?

- Cuối tuần tái khám

- Thôi anh về phòng đi, chắc chị Thiên Giai đang đợi

- Ừ, em đi đi – Tình Phong không về phòng mà xuống phòng khách, bật ti vi lên xem. Trong lúc này anh chẳng còn tâm trí để vào mấy chương trình truyền hình, nhưng đành làm vậy. Khi qua đến phòng Thiên Giai, anh nhìn vào cánh cửa vô tình chia cắt tầm nhìn của anh dành cho cô. Cô giận anh cũng phải. Lúc trưa đùa cô một phen như thế, chiều lại tự động đi chợ, muốn gây cho cô bất ngờ ai dè lại khiến cô tức như vậy.....

41. Chương 40

- Anh, em đi đây – Tích Ngọc chạy từ trên lầu xuống, tay kéo theo Thiên Giai. Thiên Giai chỉ mặc một chiếc quần jean dài cũng một cái áo màu xanh dương, tóc buộc cao gọn gàng. Chỉ đơn giản vậy thôi mà Tình Phong cũng không thể rời tầm mắt. Thiên Giai cũng chẳng thèm nhìn anh lấy một cái, bước ra ngoài cùng Tích Ngọc. Tình Phong ở nhà rất lo lắng, muốn lấy xe đi theo hai người kia, nhưng lại sợ làm tụt hứng của Thiên Giai nên lại thôi. Anh đành gọi cho hai vệ sĩ của nhà mình:

- Alo, chú ạ? Chú có thể giúp cháu theo bảo vệ Tích Ngọc được không?

- Vâng, thưa cậu. Tôi luôn sẵn sàng ạ.

- Cám ơn chú, Ngọc đang ở đường X, chào chú.

- Chào cậu, tôi sẽ đi ngay đây.

Tình Phong cúp máy, anh thở phào nhẹ nhõm, lòng cũng yên tâm phần nào.

Trở lại với Thiên Giai và Tích Ngọc

Hai cô nàng đang mải mê trong shop thời trang. Cả hai đã chọn được bộ đồ ưng ý nhất, cơn giận Tình Phong trong Thiên Giai đã giảm bớt phần nào. Đi thêm một tí nữa cô nhìn thấy một chiếc áo sơ-mi nam rất đẹp. Màu xám tro, đúng với màu mắt của Tình Phong. Chiếc áo thiết kế đơn giản, nhưng nhìn nó cô biết chắc Tình Phong mặc sẽ rất đẹp. Cô với tay lấy chiếc áo bỏ vào trong giỏ đồ rồi gọi Tích Ngọc đi thanh toán. Tích Ngọc nhận ra ngay sự có mặt của chiếc áo màu xám tro. Cô hỏi:

-Chị, cái này chị mua cho anh à?

-À.. không. Chị mua ột người bạn – Thiên Giai nói dối, cô không muốn cho Tích Ngọc thấy mình đang giận Tình Phong, lại đến siêu thị mua đồ cho anh, quan tâm đến anh

- À, ra vậy. – Tích Ngọc nói nhỏ- Chị này, chị có biết chị nói dối rất tệ không?

- Hả, ý em là...

- Chị đó, chị không giấu được cảm xúc của chính mình. Em biết chị nghĩ mua chiếc áo này cho anh ba là rất đẹp, chị không dám nói với em điều đó nhưng ánh mắt chị vô tình phản lại chị.

- Chị..

- Haizz, chị là người trong cuộc mà cứ để đưa em ngoài cuộc này nhìn vào không hà. Anh ba chỉ là muốn làm chị bất ngờ thôi. Anh đâu có cố ý gì đâu. Em biết nhiều khi anh quá trốn, nhưng cũng đâu có làm hại ai. Em biết anh thương chị nhiều, chứ không thì em chẳng bao giờ được gặp chị đâu.

- Chị biết rồi, chúng ta về luôn chứ?

- Vâng, em cũng đang tính rủ chị về, cũng hơn 9h rồi.

Cả hai thanh toán xong tiền những thứ đã mua liền ra về. Trên đường, Thiên Giai có suy nghĩ lại những lời của Tích Ngọc. Quả thực Tình Phong làm vậy cũng chỉ muốn cô vui, chắc tại cô nghĩ quá sâu về vấn đề. Chiếc taxi đỗ xuống chiếc cổng quen thuộc, Tích Ngọc mở cửa đi vào nhà. Trong nhà chỉ còn ánh đèn mờ ở phòng khách, không thấy Tình Phong đâu cả. Cô đoán anh đã ngủ rồi. Cũng cùng suy nghĩ với cô, nhưng Tích Ngọc là người trong nhà đương nhiên hiểu anh hơn. Cô chắc chắn hôm nay anh về phòng sớm như vậy chắc hẳn anh vừa đánh nhau hồi chiều.

- Ngọc ơi, em cho chị mượn chìa khóa cửa đi, chị muốn ra ngoài sân một chút.

- Đây chị, vậy em lên ngủ trước nhé.

- Ừ, em ngủ ngon.

- Chị ngủ ngon. – Tích Ngọc quay lên phòng.

Thiên Giai mở cửa bước ra ngoài. Khi nãy nhìn vào điện thoại, thấy sắp tới lễ Vu Lan, cô lại nhớ đến mẹ. Những giọt nước mắt lại chực trào. Cô lấy điện thoại gọi cho ba mình:

- Con chào ba, ba sắp đi ngủ chưa?

- Con gái à? Chưa con, sao con chưa đi ngủ đi?

- Ba ơi, giỗ mẹ lần này chắc con không về được.

- Không sao đâu, mẹ cũng biết mà.

- Ba à, con nhớ mẹ. – Thiên Giai bật khóc, cô bỗng cảm thấy mình có lỗi với mẹ vô cùng. Tại sao cô không thể về trong ngày giỗ mẹ cơ chứ?

- Bình tĩnh nào con, lớn rồi ai lại khóc như thế.

Thiên Giai không cách nào ngăn được cảm xúc của mình, đành nói vô điện thoại:

- Ba...con cúp ... máy đây – Rồi cô tắt máy, cố ngăn đi dòng nước mắt của mình.

Độc tiếp Này Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 41

42. Chương 41

Tình Phong đương nhiên biết Thiên Giai và Tích Ngọc về giờ nào vì khi đó anh chưa ngủ. Nghe tiếng bước chân đi lên phòng, anh mở cửa đi ra. Thấy Tích Ngọc anh vội hỏi:

- Thiên Giai đâu?

- Chị ấy hả? Đang dưới nhà đó, khi nãy chị có mượn em chìa khóa để ra ngoài vườn. Chắc giờ đang ngoài đó rồi.

- Cô ấy sao rồi?

- Trắng sao gì nữa, anh đi mà làm hòa đi. Chắc chị cũng đã nguôi nguôi rồi đấy.

- Cám ơn em – Tình Phong nói xong liền phi một mạch xuống nhà, đẩy cửa bước ra vườn. Anh thấy Thiên Giai đứng đó, liền đi đến cạnh cô. Nhưng hình như cô đang nghe điện thoại. Anh vội đứng cách xa cô để không làm phiền cô, đồng thời có thể nghe nội dung cuộc gọi mà không sợ bị cô phát hiện (anh này chắc ghen đây) . Cuộc điện thoại của cô anh nghe hết, lúc thấy cô khóc anh muốn đến gần để an ủi cô, nhưng anh lại cảm thấy bên ngoài cô như có một lớp gì đó ba bọc khiến anh không thể đụng vào. Anh thấy mình thật vô dụng. Một lúc sau Thiên Giai cũng ngừng khóc, cô ngửa mặt lên trời, đưa tầm mắt vào khoảng

không vô định. Tĩnh Phong lúc này bước đến cạnh cô, choàng tay ôm cô từ phía sau, đầu mặt mỗi góc lên vai cô.

- Là anh à? Bỏ ra đi – Thiên Giai nhận ra Tĩnh Phong

- Không

- Anh điên à, làm vậy không biết người khác đau tim lắm sao? Bỏ ra ngay.

- Anh bỏ ra rồi em có chạy khỏi anh không?

-..... – Thiên Giai cứng họng, cô không ngờ anh lại ăn nói kiểu này.

- Thấy chưa, vậy nên anh sẽ không bỏ ra đâu – Tĩnh Phong siết chặt vòng tay của anh hơn

- Anh...

- Anh xin lỗi vì chuyện của ngày hôm nay – Tĩnh Phong nói nhẹ nhàng như là một cơn gió thoảng

-Anh chẳng có lỗi gì đâu – Thiên Giai hậm hực

- Em đừng giận dai vậy chứ, anh chỉ muốn làm em bất ngờ thôi.

- Vâng, quá là bất ngờ đấy

- Nay, em đừng mĩa anh như vậy nữa, em là người đầu tiên to gan dám làm vậy đấy.

- Coi như anh có phúc đi.

- Thiên Giai à, em nói giờ anh phải làm sao?

Thiên Giai không trả lời, cả hai chìm vào bầu không khí im lặng. Một lát sau (khoảng thời gian ngắn thôi) , cô bức mình ra khỏi vòng tay của anh, quay người lại cười với anh mà nói:

- Haha, anh bị lừa rồi. – Rồi cô vội chạy ra phía của chiếc xích đu.

- Hả? Mặc Thiên Giai, em to gan lắm – Tĩnh Phong nhận ra mình bị lừa liền chạy theo cô. Rất nhanh, anh nắm được cổ tay của cô. – Giải thích đi Mặc Thiên Giai, sao em lại làm như vậy?

- Buông em ra đã

- Không – Nói rồi Tĩnh Phong kéo cô đi về phía chiếc xích đu, ấn cô ngồi xuống- Giờ thì nói đi. – Tĩnh Phong đứng tựa vào xích đu, anh không ngồi xuống

- Ừm, thật ra khi ở siêu thị, nghe những lời Tích Ngọc nói em đã quyết định mình phải bỏ qua chuyện này. Lúc này chỉ là em đùa anh thôi.

- Em... được lắm, càng ngày càng to gan đấy. – Tĩnh Phong quay đi, bước về phía cửa nhà

- Nay Phong, anh sao vậy – Thiên Giai vội chạy theo, nắm lấy cổ tay anh – Phong.

Tĩnh Phong đột nhiên dừng lại, quay ra đằng sau cô, nở nụ cười gian xảo rồi kéo cô vào lòng; ôm cô thật chặt

- Sau này đừng như thế nữa. Có gì em cứ nói thẳng ra, như vậy anh lo lắm.

- Biết rồi, biết rồi. Giờ thì buông em ra, vào nhà thôi – Thiên Giai xoa xoa tấm lưng vững chắc của Tĩnh Phong

- Ừ – Tĩnh Phong gật đầu, buông cô ra, nắm tay cô đi vào nhà. Khi đi ngang qua phòng khách, Thiên Giai thấy túi đồ mình còn nằm trên ghế, chợt nhớ đến chiếc áo khi này, vội gọi Tĩnh Phong:

- Phong, anh khoan đi đã, em có cái này cho anh.

- Hả? – Tĩnh Phong ngạc nhiên

- Lại đây – Thiên Giai vẫy tay, ra hiệu cho anh ngồi xuống. Cô lấy từ trong túi đồ ra chiếc áo được xếp gọn gàng – Của anh này, anh mặc thử đi.

- Sao em biết anh thích màu này?
- Anh thích? Chắc do trùng hợp thôi, em thấy nó đẹp quá, nếu anh mặt vào sẽ rất đẹp, nên mua cho anh. Anh thích màu xám tro à?
- Ủ. – Tình Phong đứng dậy, đi về phía phòng tắm. Rất nhanh sau đó, anh quay lại phòng khách – Thế nào?
- Tuyệt cú mèo, đúng là rất đẹp- Thiên Giai đưa ngón cái lên
- Chỉ cần em chọn cái gì cũng đẹp hết – Tình Phong quàng tay qua vai Thiên Giai cười hạnh phúc. Thiên Giai bị nụ cười và câu nói đó làm cho đỏ mặt, chỉ biết quay đi chỗ khác
- Em đi ngủ đây. Sáng mai anh nhớ mang áo xuống để em giặt tay cho, áo này giặt máy sẽ rất nhanh hư.
- Có cần phải vậy không?
- Đương nhiên là cần rồi. Anh có lên ngủ không? Em muốn đi ngủ, ngày hôm nay mệt quá rồi.
- Em lên trước đi
- Cũng được, ngủ ngon nhé.
- Ngủ ngon. – Tình Phong ngồi ở phòng khách suy nghĩ. Nếu lúc đó anh không xuống làm hòa với cô thì liệu anh có nhận được món quà như thế này hay không?

” Nếu đã thực sự yêu thì đừng để vì một chút giận hờn mà lại lạc mất nhau !!! “

43. Chương 42

Thoảng một cái đã đến cuối tuần. Anh đưa Tích Ngọc về nhà lớn rồi chở Thiên Giai đi bệnh viện tái khám. Thiên Giai khám ở tầng hai của bệnh viện, Tình Phong nắm tay cô dẫn cô vào. Khi đi qua khoa sản, một vài người xì xầm bàn tán:

- Trời, còn nhỏ vậy mà đã cùng người yêu đến bệnh viện, lại phá thai cho xem.
- Chị thấy không? Giới trẻ bây giờ nó yêu đương loạn xạ, hờn tí là phá thai.
- Không biết giữ mình thì phải lãnh hậu quả thôi.
- Sau này có ân hận cũng không kịp.

Mấy lời đó cứ vô tình lọt vào tai của Tình Phong và Thiên Giai, khiến hai người đỏ bừng mặt. Thiên Giai vô thức nắm chặt tay của Tình Phong hơn. Tình Phong thấy vậy, biết cô đang bị những lời nói kia làm rối loạn liền nắm chặt tay cô, như một lời động viên. Cuối cùng họ cũng đến được phòng khám. Vị bác sĩ từ tốn nói họ ngồi. Sau khi khám xong, ông nói:

- Tình hình rất tốt, vết thương đã không còn trở ngại gì. Nó đã liền lại rồi.
- Cảm ơn bác sĩ, vậy bây giờ con còn phải chú ý việc gì nữa ạ? – Thiên Giai lễ phép hỏi
- Không cần chú trọng quá mức đâu, vì bây giờ con hoàn toàn như một người bình thường, không bị vết thương làm cản trở sinh hoạt hằng ngày.
- Vậy con xin phép về đây ạ.
- Ủ, mà không cần tái khám nữa đâu nhé.
- Vâng, con biết rồi ạ. – Thiên Giai đứng lên chào ông bác sĩ đáng kính. Tình Phong đứng bên ngoài chờ cô, thấy cô ra liền vội hỏi:

- Sao rồi.
- Mọi thứ đều tốt cả, vậy là em có thể đi làm rồi.
- Về thôi. – Tĩnh Phong quay người, bước xuống hướng cầu thang. Thiên Giai đi theo phía sau anh, cô đang suy nghĩ xem hôm nay nấu món gì.
- Anh Phong
- Thiên Giai này
- Cả hai đồng thanh.
- Em nói trước đi
- Vậy em không khách sáo nhé. Chút nữa anh ghé qua siêu thị để em mua chút đồ, hôm nay muốn nấu món gì đó ngon ngon cho Ngọc ăn.
- Cũng được.
- Mà khi này anh muốn nói gì vậy?
- Tính rủ em ngày mai chủ nhật ra ngoài.
- Đi đâu bây giờ?
- Về rồi tính. – Tĩnh Phong kéo Thiên Giai vào xe. Anh lái xe tới siêu thị, cùng cô chọn lựa mọi thứ rồi về nhà. Nhưng anh chợt nảy ra một ý nghĩ : hôm nay đi chơi, ngày mai đưa Ngọc đi coi phim. Vậy là anh liền rẽ hướng xe, cho chạy thẳng đến khu vui chơi của thành phố. Thiên Giai không khỏi bất ngờ, vì đây không phải là đường về nhà, nhưng cô cũng không dám hỏi gì thêm. Đến nơi, cô nhận ra đó là nơi mà lần trước cô và anh đã từng đến. Xuống xe, cả hai cùng bước vào trong, Tĩnh Phong nói:
- Lần trước ở bệnh viện anh đã tự hứa khi em khỏi bệnh sẽ đưa em đến đây một lần nữa.
- Nhưng chúng ta còn phải nấu cơm mà, còn Tích Ngọc nữa.
- Không cần lo. Đi nào.- Tĩnh Phong kéo tay Thiên Giai, cùng cô chọn đồ chơi. Khi anh đang mua vé, cô liền đi qua quầy gần đó để mua kem. Đang nhận kem từ tay chị chủ bán hàng, bỗng kem trên tay cô bị hất xuống. Thiên Giai nhìn qua người đã làm việc đó, là Nguyệt Nhã. Đã lâu lắm rồi cô mới gặp lại cô ta, nhưng dáng vẻ danh đá kênh kiệu lại không hề khác xưa. Cô ta cất cao giọng mà hỏi :
- Sao, lại đến cùng Tĩnh Phong ? À, tao đã thấy anh ấy rồi. Rốt cuộc mày vì điều gì nơi anh ấy mà cứ bám hoài thế? Chung quy là vì tiền thôi.
- Tôi không hề tiếp cận anh ấy vì tiền. – Thiên Giai nói thẳng – Chị đừng bao giờ cũng ình là đúng.
- Tao nói sai sao? Hahaha. – Nguyệt Nhã ghé đầu vào gần tai Thiên Giai – Tĩnh Phong sẽ rất đau lòng nếu mày có tai nạn nhỉ? Để mày hay anh ấy là người đau lòng? Yên tâm, tao sẽ chọn cách nhẹ nhàng nhất để cướp Tĩnh Phong từ tay của mày. Xem ra, trong mắt tao bây giờ, mày chỉ là một món đồ chơi đáng thương trong tay Tĩnh Phong mà thôi. – Nguyệt Nhã quay người, bước đi chỗ khác.
- Tĩnh Phong sau khi mua xong vé, tìm xung quanh mình lại không thấy Thiên Giai, anh liền đi tìm cô. Thật may khi cô ở ngay quầy gần anh, anh thấy cô như người mất hồn, vội đi đến vỗ vai cô mà hỏi:
- Sao vậy, sao lại chạy ra đây?
- Hả – Thiên Giai giật mình- Không có gì, em muốn mua kem.
- Vậy sao chưa mua?
- Em mua rồi, nhưng lại vô ý làm đổ, giờ phải mua lại.
- Mua đi.

Thiên Giai liền đi mua lại hai cây kem khác, những câu nói của Nguyệt Nhã cứ lởn vởn trong đầu cô. Cô không mua kem nữa mà chỉ đi đến bên Tĩnh Phong. Cô thật sự lo ngại nếu Tĩnh Phong xảy ra chuyện.

Tĩnh Phong nhận ra hết những biểu hiện trên khuôn mặt cô, trước khi đi vào những trò chơi, anh kéo cô ra chiếc ghế đá, nói cô ngồi xuống rồi hỏi:

- Có chuyện gì à?
- Không đâu, chỉ là suy nghĩ lung tung thôi.
- Vậy chúng ta đi. – Tĩnh Phong nắm tay Thiên Giai chuẩn bị kéo cô đứng dậy
- Khoan – Thiên Giai ngược lên nhìn Tĩnh Phong – Em muốn hỏi điều này
- Ừ, em hỏi đi.
- Nếu... một ngày nào đó, ừm... em và anh... lạc mất nhau thì sao?
- Hả, em đang nói cái gì vậy?
- Anh trả lời đi.
- Sao lại nói mấy chuyện đó? Anh không thích nghe những lời nói đó từ em.
- Anh có trả lời em không?

Tĩnh Phong im lặng. Một lúc sau, anh nói:

- Nếu lạc nhau, em cứ đứng yên một chỗ, đừng đi tìm anh. Vì càng đi, em càng xa anh mà thôi.
- Vì sao vậy? – Thiên Giai thoáng buồn – Nếu không tìm thì cơ hội gặp được anh sẽ càng nhỏ.
- Vì anh là người đi tìm, nếu em cứ đi, chẳng phải hai ta càng xa nhau sao? Em từ nay không được nói đến chuyện này nữa. Biết chưa?
- Em biết rồi – Thiên Giai gật đầu, mỗi lần cô lo lắng anh luôn là người mang lại cho cô cảm giác an tâm. Nhưng cả hai không bao giờ biết được, tương lai của họ sẽ như thế nào? Liệu Tĩnh Phong có phải là người đi tìm Thiên Giai hay không? Hay anh sẽ chán ghét cô. Tất cả chỉ có thể biểu đạt bằng hai từ : DUYÊN PHẬN

” Em chỉ có thể gọi anh là duyên phận, vì chính duyên phận đưa anh đến với em. Nhưng cũng chính nó mang anh đi xa khỏi em, có thể là sẽ xa mãi mãi.”

Đọc tiếp Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 43

44. Chương 43

Khi cả hai vui chơi đã thấm mệt, Tĩnh Phong dẫn Thiên Giai đi ăn cơm trưa rồi đưa cô về nhà. Anh ân cần hỏi:

- Mệt lắm không? Em đi nghỉ đi, mọi thứ cứ để đó.
- Anh không qua đón Ngọc à?
- Cứ để nó bên đó đi, anh đi ngủ đã. – Tĩnh Phong bước lên lầu, thả mình lên chiếc giường. Anh bỗng nhiên nhớ lại lời Thiên Giai hỏi anh. Tại sao cô lại hỏi anh như vậy? Cô đang có ý định rời xa anh sao? Anh nghĩ rất nhiều nhưng cũng không tìm ra được lí do thích đáng. Về phần Thiên Giai, cô quyết định để ọi lời nói của Nguyệt Nhà tan biến, như cô chưa từng nghe. Vì nếu cô cứ để trong lòng, nó sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến cô, càng làm cho Tĩnh Phong lo lắng . Cô chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Khi tỉnh dậy cũng đã hơn 4h30 chiều. Cô vội vàng vào bếp, lo nấu nướng chuẩn bị bữa tối. Thiên Giai thấy cửa phòng của Tĩnh Phong còn đóng, nghĩ rằng ngày hôm nay cũng đã tiêu tốn của anh nhiều năng lượng, nên cô không gọi anh dậy. Mãi mê chuẩn bị đồ ăn, cô không biết Tĩnh Phong đã đứng cạnh mình từ lúc nào.:

- Sao không gọi anh?
- Ô- Thiên Giai giật mình – Anh dậy rồi à? Thấy anh ngủ ngon quá nên em không gọi.
- Tính làm một mình à? – Tĩnh Phong chỉ vào đồng hồ sẽ được chuẩn bị cho bữa tối
- Thế anh có muốn làm cùng không? – Thiên Giai hỏi
- Không – Tĩnh Phong trả lời dứt khoát- Muốn tự làm.

Thiên Giai ngớ người. Cái con người này lúc nào cũng bá đạo, ai mà chịu cho nổi.

- Có cần quá đáng như vậy không?- Thiên Giai nhăn mặt
- Có gì là quá đáng?
- Anh âm ngoan bá đạo vừa thôi, ai mà chịu cho nổi anh.
- Em.
- Anh đừng có mơ, tới bây giờ là em hết chịu nổi rồi đó.
- Không chịu được cũng phải gồng.
- Anh... anh... Thệt tình, không biết nói anh thế nào nữa.

Tĩnh Phong nhìn bộ mặt của Thiên Giai lúc này thì cũng không khỏi phì cười. Anh bước đến gần cô, nhéo má cô một cái rồi kéo cô tới bếp.

- Cùng nấu vậy.
- Đó, ngoan vậy mới có người thương. – Thiên Giai cười, đưa tay xoa đầu Tĩnh Phong. Nhưng với chiều cao 1m65, có thể với tới người cao 1m80 như anh thì thật không thể dễ dàng. Tĩnh Phong thấy hành động của cô như vậy liền phì cười, hại cô đỏ mặt. Nhà bếp là một nơi cất giữ nhiều kỉ niệm hạnh phúc của hai người. Nhưng liệu tình yêu ấy có trường tồn mãi mãi? Những tháng ngày hạnh phúc của Tĩnh Phong và Thiên Giai có lẽ đang bắt đầu đếm ngược. Họ sẽ tiếp tục yêu nhau, bên nhau trọn đời hay sẽ rời xa nhau, chọn ngã đi cho riêng mình? Mọi thứ không có ai lường trước được, nên chỉ có thể chờ câu trả lời của tương lai mà thôi.

45. Chương 44

Hôm nay Thiên Giai đi làm lại. Tĩnh Phong nhất quyết đưa đón cô mỗi tối và không cho cô làm quá 9h30 đêm. Thiên Giai biết Tĩnh Phong muốn tốt ỉnh nên cũng nghe theo.

- Thiên Giai- Tiếng của chị chủ quán- Một cà phê đen đá cho bàn số 6 nhé
- Vâng ạ, xong ngay đây – Thiên Giai đi lấy cà phê. Đưa tới bàn số 6, cô cẩn thận đặt xuống- Của anh đây ạ.
- Không cần khách sáo vậy đâu – Người thanh niên ngẩng lên – Chào em,, lâu rồi không gặp
- Anh Nhân, đúng là lâu rồi không gặp – Thiên Giai mừng rỡ.
- Xem em kìa, có cần phải như vậy không. Ai đời nói chuyện với anh mình mà lại đứng kiểu đó. Ngồi xuống đi.
- Vâng – Thiên Giai làm theo – Nghe nói anh sẽ đi du học?
- Ừ – Dũng Nhân nói nhỏ – Có lẽ qua đầu tháng 3 anh sẽ bay
- Anh đi nước nào? Đi trong bao lâu?
- Anh Quốc. Nhanh thì 7 năm, lâu thì 10 năm. Lâu hơn thì ở lại đó luôn.

- Lâu vậy sao? Lúc đó em nhớ ông anh trai này thì phải làm gì đây? – Thiên Giai tươi cười hỏi . Cô không hề biết rằng, lời nói của cô vừa làm lòng của Dũng Nhân ấm lên, nhưng đồng thời cũng đâm vào tim anh một đòn chí mạng. Đúng! trước giờ Thiên Giai chỉ coi anh là anh trai, không hề có thêm một chút tình cảm nào khác. Bởi vì tấm lòng của cô, trái tim của cô đã thuộc về Tĩnh Phong mất rồi.
- Anh đâu có nói là anh đi luôn. Khi nào có dịp về nước anh sẽ hẹn gặp em.
- Nhớ đấy nhé.
- Đương nhiên. Mà em thế nào rồi? Tĩnh Phong có bắt nạt em không?
- Em rất tốt, Tĩnh Phong cũng không bắt nạt em. – Thiên Giai cười hạnh phúc. Dũng Nhân tự hỏi liệu cô có thể giữ được nụ cười này đến bao giờ. Liếc nhìn đồng hồ, thấy đã hơn 9h, Dũng Nhân đứng dậy
- Anh phải về rồi, hẹn em lần sau gặp lại vậy.
- Tiếc quá, vậy em chào anh nhé.
- Anh đi đây – Dũng Nhân bước ra ngoài.
- Không lâu sau đó, Tĩnh Phong đến đón Thiên Giai, ngồi trong xe, Thiên Giai nói:
- Khi này em vừa gặp anh Nhân. Anh ấy nói sẽ ra nước ngoài du học.
- Vậy à?
- Uh, qua đầu tháng 3 anh ấy sẽ bay, là Anh Quốc đấy. Nhưng em thích Pháp hơn. Nếu có thể, em sẽ tự mình đến Pháp, thu hết tất cả vẻ đẹp của Pháp vào trong những bức ảnh của em.
- Hôm nay mệt không? – Tĩnh Phong hỏi, như muốn phớt lờ đi chuyện của Dũng Nhân
- Cũng không mệt lắm, anh làm việc xong chưa?
- Xong cả rồi.
- Nể anh thật. Bao nhiêu dự án, bản thảo đó mà anh đã xem xong trong vòng ba ngày. Anh có đúng là con người không vậy Tĩnh Phong?
- Không.
- Thế anh là... – Thiên Giai chợt im lặng
- Quỷ đấy – Tĩnh Phong chợt cười, nhưng chỉ là một nụ cười thoáng qua
- Anh cũng biết đùa đấy à? – Thiên Giai vui thích nhìn Tĩnh Phong
- Là thật, coi chừng có ngày anh ăn em đấy.
- Dừng lại, dừng xe, em muốn xuống xe.
- Sao? – Tĩnh Phong ngạc nhiên
- Người ở chung với quỷ ắt có sự chẳng lành, nhân lúc anh còn chưa bộc lộ tính quỷ thì em nên chạy thôi.
- Haha, nói cho em biết, em không thể chạy thoát khỏi anh được đâu.
- Anh cười rồi kìa, lần đầu tiên em thấy anh cười thoải mái như vậy đấy – Thiên Giai nghiêng mặt qua nhìn Tĩnh Phong.
- Lần này thôi đấy – Tĩnh Phong thu lại nụ cười
- Đúng là keo kiệt mà
- Thế em muốn anh ra đường nhìn cô gái nào cũng cười à?
- Đương nhiên là không rồi – Thiên Giai trả lời dứt khoát
- Sao vậy? Anh là gì của em mà em cần anh.

- Là người yêu của em.
 - Vậy à? Giờ anh mới biết.
 - Tên khốn, đừng có chọc em nữa – Thiên Giai đánh vào tay Tĩnh Phong. Anh cười nhẹ, cho xe chạy chậm lại, nói vào tai cô một câu:
 - Em ghen – Nghe xong câu này, Thiên Giai đỏ cả mặt, lại bị anh nói trúng tim đen. Cô luôn bị anh đưa vào tròng mà không biết. Nhìn con người ung dung tự đắc kia cô thật muốn tức điên lên. Nhưng vì anh đang lái xe nên đành nhịn anh một chút vậy. Haizzz
- Đọc tiếp Đây Giờ, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 45

46. Chương 45

Những ngày sau đó, cuộc sống của Thiên Giai cứ vậy trôi qua trong hạnh phúc. Nếu cô không gặp được Tĩnh Phong, có lẽ cô cũng không biết được tình yêu tuổi học trò là gì.

Tối ngày 10/11 tại quán cà phê nơi Thiên Giai làm thêm

- Thiên Giai , một cappuccino cho bàn số 8 nhé
- Xong đây chị ạ – Thiên Giai nhanh chóng mang cappuccino ra cho khách – Mời anh – Cô cẩn thận đặt xuống
- Cảm ơn- Lúc này người thanh niên mới ngẩng mặt ra khỏi tờ báo. Thiên Giai nhanh chóng nhận ra, anh ta chính là thủ lĩnh của Demon
- Anh... anh... – Nếu như cầm ly cappuccino trên tay, có lẽ Thiên Giai đã làm rơi nó. Gặp lại chàng trai này, quả thực khiến cô cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết. – Tại sao anh...
- Cô không phải sợ hãi, hôm nay tôi đến không phải có mục đích xấu đối với cô
- Vậy anh...
- Cô có thể ngồi xuống – Thủ lĩnh Demon đưa tay mời. Thiên Giai lúc này mới dám ngồi xuống, nhưng trong lòng vẫn còn đang rất lo lắng.
- Tôi tên Triệu Thế Khải. Gọi tôi là Thế Khải được rồi. Hôm nay tôi muốn báo cho cô một tin, để cô chuẩn bị tâm lí. Ngày 15/11 tới, Tĩnh Phong sẽ tham gia một cuộc họp của giang hồ, đương nhiên tôi cũng vậy. Tôi muốn cô để ý một chút, nếu không ngày hôm đó cô sẽ khó toàn mạng. Cô hãy chạy trốn Tĩnh Phong càng xa càng tốt, hoặc đừng để hắn ta tìm ra cô. Nếu không, tôi sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy ra với cô đâu.
- Anh nói vậy là có ý gì? – Thiên Giai ngờ vực hỏi
- Cô không cần phải hỏi kỹ càng như thế, nhưng cứ nghe lời tôi là được rồi. Tất cả chỉ là tốt cho cô thôi.
- Tôi tại sao phải tin anh. Không phải lần trước anh khiến tôi suýt bị làm nhục hay sao?
- Lần đó là ngoài ý muốn. Nhưng lần này cô tuyệt đối phải nghe tôi. Nếu không, tình cảm giữa cô và Tĩnh Phong sẽ không được bền vững đâu.
- Lời nói của anh không hề thuyết phục.
- Thôi bỏ đi, tùy cô. Chúng ta có thể làm bạn không? – Thế Khải đưa tay ra, muốn bắt tay với Thiên Giai. Cô suy nghĩ một lúc rồi cũng bắt tay với anh.
- Bây giờ tôi và cô là bạn. Nếu có chuyện gì cần giúp cô cứ gọi cho tôi. Đây là số điện thoại của tôi – Thế Khải đưa ra một danh thiếp.

- Tập đoàn Triệu thị, vậy anh là..- Thiên Giai ngạc nhiên
- Đúng như cô nghĩ, tôi là con trai của chủ tịch Triệu thị.- Thế Khải gật đầu – Cô yên tâm, trên thương trường Triệu thị của tôi không hề đối đầu với Du thị của Tỉnh Phong. Tôi cũng không hề có ý đó.
- Vậy tại sao anh còn ở băng nhóm làm gì?
- Chuyện riêng tư thôi. Mà quên, tôi bằng tuổi Tỉnh Phong, nên cô phải gọi tôi là anh xưng em. Không được xưng tôi nữa.
- Không phải khi nãy anh nói chúng ta là bạn bè sao? Tôi thích nói thế nào mặc tôi
- Haha, có chí khí, tôi rất thích kiểu ăn nói này của cô. Coi như tôi nhìn không lầm người, tìm được người bạn tâm giao như cô quả không dễ. Cô yên tâm, từ nay về sau, tôi sẽ không để chuyện như lần trước xảy ra nữa đâu.
- Có thể tạm tin anh lần này. Anh không uống cappuccino đi, để vậy sẽ hết ngon đấy- Thiên Giai nhắc nhở
- Chủ ý của tôi không phải đến để uống thứ này.
- Hoang phí thật. Anh có biết ngoài kia chỉ cần một giá tiền một ly này của anh là họ có thể có được một bữa ăn hay không hả? Ít nhất anh cũng phải suy nghĩ về điều đó chứ.
- Được rồi được rồi, tôi uống là được chứ gì – Thế Khải cầm lấy ly cappuccino uống một hơi. – Cô học trường nào?
- Quốc tế X. Còn anh?
- Quốc tế- Đại Học quốc gia Y .
- Tôi có nghe qua trường đó, chất lượng cũng không tồi. Ban đầu tôi cùng bạn cũng định thi vào đó nhưng chế độ ưu đãi học sinh không cao bằng bên này nên thôi. Hơn nữa đây cũng là điều mà mẹ tôi muốn
- Cô chưa cho tôi số điện thoại của cô.
- Đợi tôi một chút – Thiên Giai lấy điện thoại, nhập số của Thế Khải vào rồi gọi cho anh – Đó là số của tôi
- Được rồi, không còn sớm nữa. Tôi về trước đây. Hay để tôi đưa cô về luôn?
- Không cần đâu, Tỉnh Phong sẽ đón tôi.
- Vậy được – Thế Khải ra về. Cuối cùng anh cũng vượt qua những suy nghĩ của mình để đến làm bạn với cô. Từ lúc gặp cô đến giờ, anh luôn cảm thấy trong mình có gì đó khác lạ. Anh không hề nhận ra rằng: mình đã yêu Thiên Giai. Cô gái này là ai mà có thể khiến nhiều người quan tâm đến thế?

” Em nói: em chỉ là một hạt cát bé nhỏ trong mắt người đời, vậy tại sao ai cũng muốn có được em? muốn đưa em ra khỏi vòng tay của anh? Nhưng họ không biết rằng, như vậy chỉ khiến anh yêu em nhiều hơn mà thôi !!! “

47. Chương 46

Sáng ngày 15/11

- Đi học thôi – Tỉnh Phong gọi, anh không hề mặc đồng phục của trường. Thiên Giai chợt nhớ tới lời nói của Thế Khải : “Ngày hôm đó hãy tránh khỏi hắn ta” .
- Anh không đi học à? – Thiên Giai kéo dây an toàn, quay qua hỏi Tỉnh Phong
- Không, hôm nay anh bận.
- Tích Ngọc, trưa nay em có về nhà không?

- Không chị , chiều em mới về
- Em về khoảng mấy giờ.
- Tầm 3h-4h gì đó.
- Vậy khi nào về gọi báo cho chị một tiếng nhé. Chắc trưa nay chị cũng không về
- Vâng.

Tĩnh Phong hộ tống hai cô gái này đến trường rồi lái xe đi mất. Thiên Giai tự hỏi hôm nay là ngày gì mà lại quan trọng với anh đến như vậy? Cả buổi sáng hôm đó, Thiên Giai không gặp Tĩnh Phong, Quốc Vũ và Kỳ Dương một lần nào.

.....

Buổi chiều nhà Tĩnh Phong

- Em cất đồ đi, chị nấu cơm rồi ăn tối nhé.- Thiên Giai
- Để em phụ chị – Tích Ngọc
- Không cần đâu, em cứ tắm rửa đi
- Hay là thế này, giờ hai chị em mình đi tắm, rồi ra cùng nấu chung. Nha
- Ừ, vậy cũng được.

Thiên Giai nhanh chóng đi tắm, tranh thủ nấu cơm để buổi tối rảnh hơn một chút, có thể ngồi coi phim cùng Tích Ngọc, cũng thuận tiện chờ Tĩnh Phong về. Hôm nay không có Tĩnh Phong ở nhà nên Thiên Giai xin nghỉ ở tiệm làm thêm.

- Ha ha, coi nó khờ chưa kìa – Tích Ngọc khoái chí cười, thật ra là hai người này đang coi phim hoạt hình
- Biết vậy rồi mà vẫn mắc bẫy – Thiên Giai cười lắc đầu
- Em cười đến chết mất.
- Ngọc này, sao Tĩnh Phong lâu về vậy, giờ cũng đã 9h rồi. – Thiên Giai sốt ruột nhìn chiếc đồng hồ treo tường vừa đổ hồi chuông điểm.
- Em cũng không biết, mà thôi coi tiếp đi chị. Anh ba đi công chuyện mà – Tích Ngọc cho ít bắp rang vào miệng rồi tiếp tục chăm chú coi phim. Thiên Giai thì không thể nhõn nhõn như Ngọc, lòng cô vô cùng lo lắng. Ngày trước, nếu có về trễ anh sẽ gọi điện báo, bây giờ một cú điện thoại hay một dòng tin nhắn cũng không.

.....

Tại quầy bar

Tĩnh Phong đang ngồi uống rượu, sau mỗi lần hợp thể này, anh lại đưa thêm một ít chất cồn vào mình. Quốc Vũ và Kỳ Dương đã về trước. Nguyệt Nhã mặc bộ đồ bó sát người, đồng đánh cầm ly rượu tiến đến gần Tĩnh Phong:

- Hôm nay anh ngồi một mình à? Sao không dẫn Thiên Giai theo?
- Là cô? – Tĩnh Phong nhếch miệng cười khinh bỉ – Biến đi
- Hôm nay em sẽ uống cùng anh – Nguyệt Nhã ôm lấy tay Tĩnh Phong, dựa vào người anh
- Bỏ ra, thật kinh tởm.
- Sao vậy? Em có làm gì anh đâu? Tại sao em lại không thể dựa vào anh?
- Cô không xứng.
- Vậy xin anh uống với em một ly thôi.

- Không nói nhiều. Biển.

- Chỉ lần này thôi, biết đâu sau khi uống ly này anh cảm thấy mình cần Thiên Giai hơn thì sao? – Nguyệt Nhã cười nham hiểm

- Ý cô là gì? – Tĩnh Phong hỏi lại

- Nếu không muốn dây dưa với em thì anh chỉ cần uống một ly này thôi, em sẽ để anh đi.- Nguyệt Nhã đưa ly rượu cho Tĩnh Phong, nói anh cầm lấy. Tĩnh Phong vì không muốn dây dưa với người này liền uống một hơi. Nhưng anh không biết trong đó có chất làm nguy hại cho cả anh và Thiên Giai. Tại sao một người như anh lại không phát hiện ra, bởi vì lần này Nguyệt Nhã quá tinh vi, mượn tay người khác làm ỉn, hơn nữa lại đánh vào tâm lý của Tĩnh Phong.

Tĩnh Phong sau khi uống xong ly rượu đó liền tính tiền rồi ra khỏi quầy. Anh bắt đầu cảm thấy khó chịu, người cứ như lửa đốt, không hiểu nguyên nhân do đâu. Anh cố lái xe thật nhanh để về nhà, ngâm mình vào bồn nước. Chỉ lúc này, nước mới có thể giúp anh mà thôi. Anh chợt nhớ đến lời của Nguyệt Nhã khi nãy, cộng với sức nóng của cơ thể, anh hiểu mình đang vướng phải điều gì, dùng chút trí óc còn lại, anh rút điện thoại gọi cho Thiên Giai:

- Em và Ngọc để cửa cổng cho anh, hai người vô phòng khóa cửa lại cho anh. Nhất quyết không được ra ngoài, kể cả người gọi cửa là anh.

- Tĩnh Phong, anh sao vậy? Thế là thế nào? – Thiên Giai nhận được điện thoại của Tĩnh Phong thì vô cùng mừng rỡ, ít nhất bây giờ cô biết anh vẫn còn quan tâm đến cô.

- Đừng hỏi nhiều, nhớ rõ lời của anh – Tĩnh Phong nói gấp, rồi ngắt máy. Mọi thứ đang chuyển biến xấu đi, anh cảm thấy mình như sắp không kiểm chế nổi.

.....

- Anh nói gì vậy chị? -Tích Ngọc hỏi

- Anh nói chúng ta phải vào phòng và khóa cửa lại, không được mở cửa kể cả người gọi là anh.

- Lệnh gì kì cục vậy?

- Đi thôi Ngọc, nghe lời anh em đi – Thiên Giai kéo Tích Ngọc đứng dậy, kéo cô vào phòng mình rồi khóa chặt cửa – Tối nay em ngủ bên này với chị luôn đi

- Anh có chuyện gì vậy nhỉ?

- Chị cũng không biết

Ngay sau đó, xe Tĩnh Phong đỗ trước cửa, anh vội mở cổng ra rồi lái xe vào. Nước, thứ anh cần bây giờ là nước. Tĩnh Phong rót một ly nước đầy, uống vội. Sau đó đi nhanh lên phòng, hướng thẳng về phòng tắm. Ngâm mình trong bồn nước lạnh nhưng nhiệt độ cơ thể không mấy thuyên giảm. Anh bước ra khỏi bồn, mặc đồ, trở ra phòng. Mọi thứ trên bàn đều bị vỡ đổ, phòng của anh không khác gì một bãi chiến trường. Đầu anh lại hiện lên nụ cười của Thiên Giai, anh cần gặp cô bây giờ. Nhưng không, anh đã tự tay khóa cửa lại, nhốt mình trong phòng, để chính mình chịu tất cả, để ọi thứ được qua đi trong bóng tối của căn phòng anh mà thôi.

Đọc tiếp *Này Gió*, bao giờ anh mới trở về? – Chương 47

48. Chương 47

Thiên Giai bên này nghe đồ đạc trong phòng của Tĩnh Phong rơi liên tục thì không khỏi lo lắng. Chưa bao giờ cô thấy anh như lúc này, một con người không biết kiềm chế bản thân. Cô tự hỏi có chuyện gì đã xảy ra với anh. Thiên Giai rất muốn qua bên đó xem tình hình thế nào, nhưng cô không thể, vì anh đã dặn cô

và Tích Ngọc ở yên trong phòng. Nếu bây giờ mà gặp anh thì anh sẽ giận mất. Cô cố ru mình vào giấc ngủ, để ọi chuyện được qua đi.

Sáng hôm sau, Thiên Giai dậy sớm, cô mở cửa đi chợ rồi về nhà nấu đồ ăn sáng. Cô định bụng rằng nấu xong mới gọi hai anh em nhà này dậy, nhưng chỉ một lúc sau Tĩnh Phong đã đứng cạnh cô, lên tiếng khiến cô giật mình:

- Dậy sớm vậy?

- Anh.. sao lại ở đây? Sao anh không ngủ thêm?

- Ngủ không được. Để anh giúp em. Nấu cà ri à?

- Ừm, đang chuẩn bị nấu cà ri. Hôm qua – Thiên Giai ngáp ngừng – Anh có chuyện gì phải không?

- Không có gì.

- Đừng nói dối em. Lúc anh gọi điện cho em giọng của anh đã rất lạ. Hình như rất gấp, đã vậy còn ra cái lệnh kì cục đó. Em lại nghe tiếng đồ đạc trong phòng đổ bể liên hồi, anh còn nói dối sao?

- Nếu anh nói em có tin anh không?

- Đương nhiên là tin.

- Thật ra hôm qua anh bị chuốc thuốc.

- Thuốc? Thuốc gì? Anh mà cũng bị sao? Hay là anh uống rượu?

- Đúng, là rượu. Chính Nguyệt Nhã là người gây ra. Hiện tại cô ta đã ở sân bay, anh tổng cô ta ra nước ngoài cho rảnh mắt. Còn quây bar kia đẹp luôn rồi.

- Có cần quá đáng vậy không?

- Em tha thứ cho những gì cô ta làm sao?

- Em.. ý em là quây bar. Họ có lỗi gì đâu mà anh cho đẹp luôn vậy?

- Thông đồng lừa đảo.- Tĩnh Phong đi vòng ra đằng sau Thiên Giai, nhẹ ôm lấy cô, nói nhỏ – Nếu anh không gọi cho em, thì có lẽ bây giờ em không đứng ở đây nữa đâu.

- Ý anh là sao? – Thiên Giai vẫn tiếp tục cho nguyên liệu vào nồi

- Em sẽ giống như lúc ở căn nhà hoang đó, và đang ngồi khóc đấy. – Tĩnh Phong cười nhẹ

- Anh... – Thiên Giai huých nhẹ vào bụng anh – Đáng ghét, sao lại nhắc đến cái chuyện đó.- Thiên Giai chợt im lặng, sau đó liền nói – Cả một ngày anh không hề gọi điện hay nhắn tin cho em. Gọi cho anh thì bị khóa máy. Em tưởng anh quên em rồi.

- Khờ quá, sao mà anh quên em được?

- Anh không biết khi đó em nghĩ gì đâu. Rất lo lắng đấy

- Anh biết rồi. Anh xin lỗi về chuyện hôm qua. Giờ thì để anh giúp em. – Tĩnh Phong buông Thiên Giai ra, đi về chỗ cũ, nêm nếm gia vị. Một lúc sau, anh hít hà- Thơm chưa này.

- Tự sướng quá mà – Thiên Giai lắc đầu.

- Anh ra lệnh cấm em không được đụng vào món này.

- Ê, anh chơi gì mà kì vậy hả? Là công em đi chợ chọn đồ, ai biểu anh vác xác xuống đây đòi nấu chung rồi giờ lại cấm em ăn. Anh là người không được ăn thì có.

- Mơ à cưng. Anh nói rồi, nguyên nồi này là của anh với Ngọc. Em không có phần

- Mộng tưởng hả nhóc. Hay cần chị đây lên lớp thuyết giảng về quyền sở hữu? Ngoan ngoan nghe lời may ra còn được hưởng khoan hồng.

- Miễn cãi. Nó – Tĩnh Phong chỉ vào nồi cà ri đang sôi bốc khói nghi ngút, thơm phức- là của anh

- Không bao giờ, là của em – Thiên Giai cũng không chịu thua.
- Anh chị ồn ào quá à. 6h15 rồi đó. Em đói, muốn ăn sáng rồi đi học. – Tích Ngọc mặc đồng phục, khoanh tay đứng dựa vào bàn ăn.
- Em chờ chút, chị lấy cho em – Thiên Giai vội đi lấy đĩa
- Đưa anh – Tĩnh Phong giặt chiếc đĩa ăn từ tay Thiên Giai – Em lên thay đồ đi
- Được thôi – Thiên Giai ngoan ngoãn đưa đĩa cho Tĩnh Phong, lên phòng thay đồ. Khi xuống, cô nghe Tĩnh Phong nói với Tích Ngọc:
- Thế nào? Anh nấu ngon không?
- Cực chuẩn- Tích Ngọc đưa ngón cái ra hiệu – Anh ba này, hay anh chuyển qua nấu ăn đi. Tài năng như anh mà để không thì phí lắm, để chuyển công ty cho anh hai với ba mẹ lo.
- Không được, anh phải phụ anh hai chứ.
- Ngọc ơi, em lầm rồi, món này là chị nấu – Thiên Giai đau khổ chỉ vào đĩa cà ri của Tích Ngọc
- Hả? – Tích Ngọc mở to mắt- Sao ai cũng giành công về phần mình vậy?
- Là chị mua đồ, đang nấu thì anh của em nhảy vô đòi nấu chung, giờ lại đi giành công của chị.
- Em ngồi xuống ăn đi kẻo nguội – Tĩnh Phong ngừng ăn, kéo chiếc ghế bên cạnh anh cho Thiên Giai. Nhưng Thiên Giai bưng đĩa của mình qua ngồi gần Tích Ngọc.
- À, ra là hai người nấu chung, hèn chi ngon đến thế – Tích Ngọc tấm tắc
- Em quá khen- Tĩnh Phong nói
- Đây, da mặt của anh dày bao nhiêu vậy? Ngọc nói vậy rồi mà anh còn phản bác lại được à? – Thiên Giai buông đùa
- Thì đến mụn cũng không mọc được. – Tĩnh Phong ngồi ngửa ra phía sau.
- Anh... – Thiên Giai cứng họng, không ngờ con người này lại tự mãn đến thế. Nhưng đúng là mặt anh không có mụn thật. Mọi chi tiết trên người anh đều hoàn hảo, hoàn hảo đến không tưởng.
- Hahaha, đúng là Du Tĩnh Phong, anh bị anh hai Du Tuấn Kiệt của em đồng hóa rồi à? – Tích Ngọc ôm bụng cười
- Đương nhiên là không – Tĩnh Phong vẫn tiếp tục ăn- Hai người ăn lẹ mà còn đi học. Hôm nay mà đi trễ là cho đi xe bus đấy.
- Xong ngay xong ngay- Tích Ngọc ăn vội, gì chứ cô sợ nhất là đi một mình trên xe bus. Tĩnh Phong nhìn qua Thiên Giai, cô thấy vậy nhân cơ hội lẻ lười trêu Tĩnh Phong rồi nói: ” Tưởng em sợ chắc?” . Tĩnh Phong thấy vậy chỉ biết lắc đầu, trên môi còn vương lại nụ cười nhẹ, có thể nói đó chỉ là anh hơi nâng khoe miệng mình lên mà thôi. Buổi sáng hôm ấy, có thể là buổi sáng vui vẻ nhất trong lòng của ba người này.
- Độc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 48

49. Chương 48

Một ngày đầu tháng 12

- Anh ơi, ba mẹ có về không? – Tích Ngọc chạy đến gần Tĩnh Phong, lúc đó anh đang coi ti vi sau bữa tối
- Anh không biết. Chắc là có
- Bữa tiệc Giáng Sinh của công ty do anh đảm nhiệm à?

- Ừ.
- Vậy anh hai có về không?
- Không.
- Anh, rủ chị Thiên Giai cùng đi đi. – Tích Ngọc hứng khởi
- Tùy em.
- Sao lại là em? Phải là anh nói chứ.
- Anh không tiện
- Ngại chứ gì? – Tích Ngọc vỗ vỗ vào vai Tĩnh Phong. – Được rồi, để em đây ra tay phụ giúp. Nhưng trước hết phải đi gọi điện hỏi thăm mama đã. Bye anh. – Tích Ngọc chạy lên lầu.
- Sau khi gọi điện làm nũng và hỏi thăm ba mẹ, Tích Ngọc đi qua phòng Thiên Giai. Cô gõ cửa:
- Chị ơi, em vào nhé.
- Ừ, cửa không khóa
- Tích Ngọc đẩy cửa vào, Thiên Giai đang ngồi học bài, ngược lên hỏi Tích Ngọc:
- Có chuyện gì à Ngọc?
- Tích Ngọc không ngại ngần gì nằm thẳng xuống giường Thiên Giai, lăn mấy vòng rồi nói:
- Chị, sắp tới công ty ba em mở tiệc Giáng Sinh, chị đi cùng em nhé.
- Chị... sao chị có thể đi được, chị không quen
- Đi đi mà chị, coi như em năn nỉ chị đi.
- Nhưng chị thực sự không quen mà. Với lại công ty của ba em cũng có biết chị là ai đâu.
- Cứ coi như chị là khách mời đi.
- Ngọc à, chị....
- Em quyết định chị sẽ là khách mời ngày hôm đó – Tích Ngọc bật dậy, chạy ra khỏi phòng. Cô chạy thật nhanh để tránh việc Thiên Giai không đồng ý. Về phần Thiên Giai, cô còn đang ngó người vì quyết định của Ngọc. Đúng là anh nào em nấy, luôn thích quyết định mọi việc.

Phòng khách

- Đã hoàn thành nhiệm vụ được giao, thưa anh – Tích Ngọc ngồi xuống cạnh Tĩnh Phong
- Rồi sao? – Tĩnh Phong hỏi
- Trăng sao gì nữa, chị không đi cũng phải kéo đi cho bằng được.
- Mẹ có nói gì không?
- Mẹ nói buổi tiệc này ba mẹ sẽ về. Còn anh hai không về được. Chán quá.
- Tháng 7 tới anh hai về.
- Sao anh biết.
- Hai nói.
- Sao anh không nói với em ?- Tích Ngọc phụng phịu
- Tại sao phải nói cho em?

- Ô cái anh này, đá cho phát giờ. Hay để em nói chị Thiên Giai khỏi đi nữa nhé – Tích Ngọc ghé vào tai Tĩnh Phong nói nhỏ

- Tùy. – Tĩnh Phong tắt ti vi đứng dậy đi vào phòng

- Đồ đáng ghét, anh là đồ đáng ghét – Tích Ngọc nhìn theo bóng Tĩnh Phong, miệng vừa nói tay vừa đập vào chiếc gối cho đỡ tức. Cô tức vì mình không thể cãi lại anh. Nhưng thôi, bỏ qua cho anh lần này, vì anh còn rất nhiều việc phải lo ở công ty, nếu để anh vì cô mà bận tâm thì cô cũng không thanh thản được. Nhịn anh vậy.

Đọc truyện Này Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 49

50. Chương 49

Chớp mắt đã đến Giáng Sinh. Bây giờ là 5h chiều ngày 24/12. Thiên Giai đứng trước gương do dự, cô tự hỏi mình có nên đi hay không? Nếu không đi thì phụ tâm ý của Tĩnh Phong và Tích Ngọc. Nếu đi thì cô không biết mình phải mặc gì bây giờ. Tĩnh Phong và Tích Ngọc đã đi trước để đón ba mẹ của họ ở sân bay rồi cùng đi đến công ty. Tĩnh Phong dặn cô khi đi thì gọi taxi, vì anh không quay về đón cô được. Thiên Giai đang rất phân vân, không biết nên mặc đồ gì cho phù hợp với bữa tiệc. Cuối cùng, cô chọn một chiếc váy maxi trắng đi cùng với một chiếc áo màu hồng và chiếc thắt lưng màu nâu. Phụ kiện đơn giản là chiếc vòng tay hình cỏ bốn lá.

Sau khi thu hết can đảm, cô bắt xe đi đến công ty của Tĩnh Phong. Khỏi phải nói về quy mô và kiểu cách xây dựng. Bên trong khách khứa cũng đã đông, cô nhìn quanh, hầu hết là những người nổi tiếng trong giới kinh doanh và nghệ thuật. Cô nhận từ tay phục vụ một chiếc đĩa, đi chọn phần ăn nhẹ ỉnh rồi tìm một góc nhỏ để đứng. Cô bỗng cảm thấy mình thật lạc lõng. Chợt điện thoại cô rung lên, Tĩnh Phong gọi:

- Em nghe – Thiên Giai bắt máy

- Em đến chưa?

- Em vừa đến.

- Đang ở đâu?

- Em đang đứng ở gần bàn đồ ăn – Thiên Giai nhìn quanh – Em thấy anh rồi. Bên này, bên phải của anh ấy.

Tĩnh Phong theo lời Thiên Giai, nhìn qua bên phải đã thấy cô. Anh chợt sững lại. Bất ngờ, anh không ngờ rằng cô lại đẹp đến như thế. Bước đến gần, anh hỏi:

- Có lo lắng không?

- Đương nhiên là có. Em có thể về không? – Thiên Giai hỏi nhỏ

- Đừng lo, chờ anh thêm một chút nữa thôi. Anh sẽ quay lại ngay.- Tĩnh Phong trấn an

- Em thấy lạc lõng quá, không quen ai hết.

- Giờ anh phải đi rồi- Tĩnh Phong nhìn đồng hồ, đi ngang qua Thiên Giai. Lúc đến gần bên tai cô, anh thì thầm- Hôm nay em đẹp lắm.- Rồi bước đi. Những lời nói ấy khiến Thiên Giai đỏ mặt. Yêu anh lâu vậy rồi nhưng mỗi khi anh bày tỏ tình cảm thì không bao giờ cô có thể ngăn được sự ngượng ngùng của mình.

Thiên Giai bỗng nghe đám đông gần đó ròn rảng hẳn lên, hình như có một nhân vật quan trọng đang tới. Cô nghe loáng thoáng họ nhắc đến cái tên: Triệu Thế Khải. Cô giật mình. Anh ta cũng tham dự buổi tiệc hôm nay sao? Thiên Giai vội tìm đường tránh đi, nhưng hành động của cô đều lọt vào tầm mắt của Thế Khải. Anh nhanh chóng bước đến cạnh cô, nói:

- Định trốn à?

- Không.. Không. Mà anh cũng ở đây à? – Thiên Giai vội chối cãi

- Đừng có nói dối. Đi với tôi nào – Thế Khải kéo tay Thiên Giai. Thiên Giai chỉ kịp đặt chiếc đĩa của mình xuống một cái bàn cạnh đó. Đám tiểu thư con nhà giàu nhìn cảnh này thì không khỏi chúng mắt. Trên thị trường, ai mà không biết hai quý tử nhà Du thị và quý tử nhà Triệu thị mang vẻ đẹp trời phú. Bởi thế ai cũng muốn được làm quen, kết thân với những người này, nhưng họ rất khó gần. Nên khi thấy Thế Khải thân mật kéo tay Thiên Giai, họ không khỏi tức giận. Có người làm như vô tình đi ngang qua, đụng phải Thiên Giai. Vậy là chất lỏng đỏ đậm trên tay cô ta đổ hết vào chiếc váy trắng của Thiên Giai. Thiên Giai giật tay Thế Khải:

- Anh đừng đi nữa. Tôi không ổn

- Có chuyện gì? – Thế Khải quay đầu lại hỏi. Nhìn thấy trên váy cô loang lổ vệt rượu, anh lập tức hiểu ngay- Hiểu rồi. Để tôi đưa cô đi chỉnh sửa lại một chút.- Thế Khải dẫn cô ra xe, ấn cô vào trong, chạy đến một cửa hàng mua sắm lớn. – Vào đi. Chọn nhanh lên, không còn nhiều thời gian đâu. – Thế Khải dừng xe.

Thiên Giai bước vào trong, nơi này thật lộng lẫy, toát lên khí chất của người giàu có. Một cô nhân viên đi ra, lịch sự chào hỏi rồi dẫn Thiên Giai đi chọn lựa. Thế Khải bước vào, đúng lúc đó thì chị chủ cửa hàng cũng đi ra

- Phiên chị chỉnh sửa lại cô ấy cho đẹp một chút.

- Ok ok, bạn gái em à?- Chị ấy nháy mắt

- Không, là một người bạn.

- Em ngồi ngoài này chờ nhé. Đảm bảo 20 phút sau cô ấy sẽ ra.

- Cảm ơn chị- Thế Khải ngồi xuống chiếc ghế chờ. Đúng 20p sau, Thiên Giai xuất hiện trước mặt anh, và anh không thể tin vào mắt mình. Vẻ đẹp của Thiên Giai làm anh ngây ngất. Vẫn là cô gái đó, nhưng được trang điểm theo một phong cách hoàn toàn khác. Vẫn là chiếc váy maxi trắng, thắt lưng màu nâu, nhưng áo đã đổi thành màu xanh dương, tóc được thả ra và thắt bím đơn giản. Nhìn cô không khác gì một tiểu thư quyền quý, nơi cô có chút gì đó vừa giản dị mà lại vừa thanh cao.

- Thế nào, quá đẹp đúng không? – Chị chủ cửa hàng vừa nhìn Thiên Giai vừa gật đầu. Ngay cả cô cũng rất vừa ý với ” thành phẩm” này của mình.

- Cảm ơn chị. Em sẽ chuyển khoản cho chị sau. Bây giờ tụi em phải đi – Thế Khải kéo tay Thiên Giai

Thiên Giai và Thế Khải trở lại như một luồng sáng, khiến cho cả bữa tiệc coi họ là tâm điểm. Tĩnh Phong thấy vậy thì vô cùng khó chịu. Nhưng bây giờ anh không thể đi đến cạnh cô được. Anh cũng lo sợ khi cô ở cùng với Thế Khải- thủ lĩnh Demon.

Đọc tiếp *Này Gió*, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 50

51. Chương 50

Tĩnh Phong lấy điện thoại, nhắn tin cho Thiên Giai:

- Em đang ở đâu.

- Em đang ở cùng một người bạn – Thiên Giai không giấu giếm

- Anh đưa em về.

- Được, vậy em chờ anh ở bên ngoài. – Thiên Giai thở nhẹ, cuối cùng cô cũng được thoát khỏi cái không khí ngột ngạt của buổi tiệc.

- Ai vậy? – Thế Khải hỏi

- Chuyện của tôi, anh hỏi làm gì?
- Bạn bè quan tâm nhau thôi.
- Không nhất thiết phải vậy đâu. Tôi về đây – Thiên Giai quay đầu đi ra phía cửa
- Để tôi đưa cô về.
- Không cần phiền anh như thế đâu. À, bộ váy áo này tôi sẽ sớm trả lại anh.
- Không phiền. Hơn nữa tôi cũng không muốn ở lại đây. Không cần trả đâu, tôi đâu phải con gái mà cô gửi đồ này cho tôi làm gì – Thế Khải nói, lúc này hai người đã ra tới cửa chính.
- Nhưng...
- Nhưng nhị gì nữa. Tôi cũng đang rảnh rồi, đưa cô về cũng đâu có ảnh hưởng gì. Còn bộ váy này cứ coi như là quà tôi tặng cô dịp Giáng Sinh đi- Thế Khải kéo tay Thiên Giai
- Cô ấy không muốn thì tại sao lại phải ép? – Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Là Tĩnh Phong. Anh thật sự tức giận khi thấy cảnh này.
- Phong..em – Thiên Giai nhìn Tĩnh Phong rồi nhìn Thế Khải, hai con người này từ trước đến giờ hình như chưa từng hòa hợp.
- Tôi nghĩ cô ấy cần có người để đưa về, thế thôi – Thế Khải nhún vai, bỏ tay Thiên Giai ra
- Đó không phải là việc của cậu. Hình như Triệu Thế Khải rất thích xen vào chuyện tình cảm của người khác? – Tĩnh Phong nhếch môi, cười chế giễu. Anh không muốn bất cứ ai đụng vào điều gì của anh, nhất là Thiên Giai.
- Haha, hình như cậu hiểu lầm tôi rồi. Tôi chỉ là có ý tốt muốn đưa bạn mình về mà thôi.
- Biến đi – Tĩnh Phong gằn từng chữ. Anh kéo tay Thiên Giai đi về phía ô tô, thô bạo đóng cửa xe lại, rồi nhấn ga chạy thật nhanh.
- Tĩnh Phong, anh đừng như vậy, nguy hiểm lắm – Thiên Giai lo sợ nắm lấy tay Tĩnh Phong
- Bỏ ra – Tĩnh Phong hét lớn khiến Thiên Giai giật mình, vội bỏ tay ra, không nói thêm một tiếng nào nữa. Tới nhà, Thiên Giai mở cửa xe, xuống mở cổng. Tĩnh Phong cho xe chạy vào sân rồi bỏ vào nhà, không thêm nói với Thiên Giai một tiếng.
- Phong.. nghe em nói đã- Thiên Giai chạy theo Tĩnh Phong, nắm lấy khuỷu tay anh
- Đừng có động vào tôi – Tĩnh Phong gằn lên.
- Mọi chuyện không hề như anh nghĩ, anh nghe em giải thích đi, Phong – Thiên Giai khẩn cầu
- Giữa chúng ta không có chuyện gì để nói – Tĩnh Phong đi nhanh tới chỗ ghế sofa
- Anh thật sự hiểu lầm rồi, em không hề như anh nghĩ. Làm ơn, làm ơn nghe em giải thích đi- Thiên Giai như muốn khóc
- Chia tay đi, bây giờ cô có thể đến tìm Thế Khải rồi.- Tĩnh Phong lạnh lùng
- Anh nói.... – Thiên Giai như không tin vào tai mình.
- Tôi nói chia tay đi.- Tĩnh Phong đứng dậy bỏ về phòng.

Những lúc giận giữ, anh hầu như không kiềm chế được cảm xúc và lời nói của mình. Đầu anh lại vang lên câu nói: ” Bình tĩnh lại, Tĩnh Phong. Con là Tĩnh Phong, không được hồ đồ như vậy”. Tuy vậy, anh thật sự rất mệt mỏi, anh không muốn nghe thêm bất cứ lời nào từ miệng của người con gái ấy nữa. Bộ đồ trên người cô cũng đã được thay, thử hỏi anh không nổi nóng làm sao được. Nhưng anh không hề biết chuyện gì đã xảy ra với Thiên Giai khi không có anh ở bên.

Ngâm mình trong bồn tắm, Tĩnh Phong dần lấy lại bình tĩnh. Anh thấy mình cũng có hơi quá đáng trong chuyện này (rất quá đáng thì có, lần này tác giả không bênh vực anh Phong được đâu). Nghĩ vậy nên Tĩnh Phong quyết định mình sẽ là người làm hòa và xin lỗi Thiên Giai.

Câu nói của Tĩnh Phong như sét đánh ngang tai của Thiên Giai, cô không thể cầm được nước mắt của mình nữa. Những giọt nước mắt óng ánh như pha lê cứ như vậy rơi xuống trên gương mặt của người con gái tuyệt đẹp. Cả người cô mềm nhũn, cơ hồ như không có xương. Phải cố gắng lắm cô mới có thể đi ra ngoài vườn. Tiếng dế gáy càng làm cho cô buồn hơn.

” Chia tay đi ! ” , ” Chia tay đi ! ” , ” Chia tay đi ! ” – Câu nói ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. Có nằm mơ cô cũng không thể tin được. Bây giờ cô không còn chút sức lực nào, chỉ muốn khóc mà thôi.

” Mẹ ơi !! Con đâu có làm gì sai? ” Thiên Giai đau đớn nghĩ. Thiên Giai liếc nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn 9h, nghĩa là đã quá một tiếng từ khi Tĩnh Phong nói ra câu nói đau lòng đó. Thiên Giai tự nhủ ” Phải mạnh mẽ lên thôi”, rồi đứng dậy đi vào nhà. Cô cũng mệt mỏi lắm rồi. Cô cần được nghỉ ngơi. Tĩnh Phong đang trên lầu đi xuống, thấy Thiên Giai vào nhà thì đi xuống cửa chính đứng chờ. Thiên Giai không hề biết đến sự có mặt của Tĩnh Phong.

” Bộp” – Tĩnh Phong kéo mạnh Thiên Giai vào lòng mình. Tay anh luồn vào mái tóc mềm mại của cô, đầu mặt mỗi gục lên vai cô, nói nhỏ:

- Anh xin lỗi.

- Bỏ em ra đi, xin anh – Thiên Giai nói trong nghẹn ngào. Anh là muốn vừa nắm vừa xoa sao?

- Không – Tĩnh Phong lắc đầu.

- Đừng làm đau em thêm nữa. – Thiên Giai cố kìm nén cảm xúc, đẩy Tĩnh Phong ra. Nhưng như thế chỉ khiến anh ôm cô chặt thêm. Và thế là cô bật khóc, ứa hết cả vai áo anh.

- Em cứ khóc đi, nếu việc đó làm em thoải mái- Tĩnh Phong xoa nhẹ mái tóc Thiên Giai. Thiên Giai đưa tay ôm lấy anh, cứ như vậy mà khóc. Đến khi khóc đã gần hết nước mắt, cô đẩy Tĩnh Phong ra, đưa tay dụi mắt. Bộ dạng đó của cô khiến Tĩnh Phong phải bật cười, anh lấy tay mình lau nước mắt cho cô, nói:

- Xong rồi phải không? Giờ thì đi với anh. – Tĩnh Phong kéo Thiên Giai đến ghế sofa, ấn cô ngồi xuống rồi ngồi cạnh cô.

- Anh sẽ nghe em ? – Thiên Giai ngược đôi mắt còn đỏ, ngăn nước của mình nhìn Tĩnh Phong.

- Ủ – Tĩnh Phong gật đầu.

- Thật ra, em và Thế Khải là bạn, mới đây thôi. Ngày 10/11 vừa rồi, cậu ta tìm em ở tiệm cà phê, nói cho em về cuộc họp của anh. Rồi nói là muốn làm bạn với em. Hồi chiều, em vô tình gặp Thế Khải trong bữa tiệc, liền bị cậu ta kéo ra ngoài. Nhưng không may bị va phải một người và ly rượu của cô ấy đổ lên váy của em. Thế Khải không muốn em dự tiệc trong bộ dạng đó nên mới đưa em đi chỉnh sửa lại. Vậy nên bộ đồ này mới được thay đổi. – Thiên Giai nói một mạch, tay mân mê chiếc váy.

- Anh hiểu rồi, xin lỗi em. – Tĩnh Phong vuốt nhẹ tóc Thiên Giai

- Chia tay đi. – Thiên Giai gạt phắt tay Tĩnh Phong ra, đứng dậy hét lớn.

- Em nói gì? – Lần này Tĩnh Phong thật sự rất ngạc nhiên. Không lẽ cô vẫn không tha thứ cho anh sao?

- Tôi nói chia tay đi, những lời giải thích khi này là để phơi bày. Để sau này tôi không cảm thấy day dứt nữa.

- Em thử nói lại coi – Tĩnh Phong đứng lên nhìn thẳng vào mắt Thiên Giai.

- Tôi nói...- Thiên Giai chưa nói dứt câu đã bị Tĩnh Phong kéo vào lòng, ôm chặt.

- Đừng đùa giỡn nữa, chuyện này không phải để giỡn đâu.

- Tôi không hề đùa giỡn – Thiên Giai cứng rắn

- Em làm anh đau đấy.
- Anh cũng biết đau ư? Vậy anh có biết em đau đến mức nào khi nghe anh nói câu đó không?
- Anh biết.
- Biết mà vẫn làm.
- Lúc đó anh mắt bình tĩnh.
- Đồ khốn. Tại sao em lại yêu anh cơ chứ?
- Anh yêu em. Được rồi, giờ em lên thay đồ đi, mặc như thế này không dễ chịu đâu. – Tĩnh Phong đẩy Thiên Giai ra. – Mà này, hôm nay em thật sự rất đẹp. Anh không muốn ngoài anh ra lại có người yêu em nữa đâu.
- Biết rồi mà, để em đi thay đồ – Thiên Giai đỏ mặt, nếu cứ kiểu này chắc cô chịu không nổi nữa mất. Cô thật sự rất ngượng khi nghe những lời này từ anh. Tối hôm nay, Tĩnh Phong và Thiên Giai đều có thể ngủ ngon, vì tất cả những hiểu lầm giữa họ đều đã được hóa giải...

” Định mệnh đã cho chúng ta gặp nhau, cùng nhau trải qua bao sóng gió, tay từng đan tay, tình cảm ấm nồng. Nhưng kết cục ra sao cũng đều theo gió bay đi. Vậy hà cớ gì mà phải để lạc mất nhau, vì TÌM ĐƯỢC NHAU KHÓ THẾ NÀO? Trân trọng những gì đang có, kéo phải hối tiếc về sau.... “

52. Chương 51

Hôm nay là một ngày rất quan trọng đối với Thiên Giai, nhưng hình như cô không hề nhớ đến. Riêng Tĩnh Phong, anh đã có kế hoạch cho ngày này- ngày 28/2. Tĩnh Phong dậy sớm, nhưng anh vẫn cố nằm lì trên giường, và quả đúng như dự đoán của anh, Thiên Giai đang đứng trước cửa phòng gỗ cửa”

- Phong, Phong. Anh dậy chưa? Biết mấy giờ rồi không? Bộ anh tính nghỉ học hả?
 -- Không trả lời
 - Anh không đi thì em với Ngọc đi trước đây.
 -- Vẫn không trả lời
 - Này, anh có sao không? – Thiên Giai lo lắng, chưa bao giờ anh trễ học như hôm nay. Cô vội đẩy cửa vào, cửa không khóa. Cô đi đến bên giường Tĩnh Phong, lay người anh. – Này, anh mau dậy đi học đi.
 - Không, anh muốn ngủ – Tĩnh Phong ngái ngủ, trùm mền lên đầu
 - Sao bữa nay anh bê bối thế hả? Dậy đi học đi – Thiên Giai kéo mền ra khỏi người Tĩnh Phong. Nhưng không may, cô bị Tĩnh Phong giật chiếc mền lại, kéo cô ngã xuống giường.
 - Thì ra là em thích ngủ với anh? – Tĩnh Phong cười nham hiểm. Bên ngoài lại có tiếng gõ cửa
 - Anh ba, dậy đi học chưa? Người gì mà thất thường thế hả? – Tích Ngọc
 - Buông em ra đi Tĩnh Phong, Ngọc sẽ vào phòng đây – Thiên Giai khổ sở, cô chưa gặp phải tình huống này bao giờ.
 - Thì kệ nó đi. – Tĩnh Phong đứng đưng
- Đúng như Thiên Giai nói, Tích Ngọc đã mở cửa đi vào. Thấy cảnh này, cô nhóc bụm miệng cười , nói:
- À, thì ra là đang ngủ với chị nên không muốn đi học.

- Ngọc, Ngọc, em hiểu lầm rồi, chị không... – Thiên Giai lúng túng
 - Em có nói gì đâu nào, hai người cứ ngủ tiếp đi. Em nhờ anh Vũ chở đi học.
 - Ủ, trưa về không? – Tĩnh Phong hỏi.
 - Chắc không, nay học hai buổi mà. Bye anh chị. Em đi học đây – Tích Ngọc bước ra ngoài đóng cửa. Cô suýt cười đến chết vì cái kế hoạch quái quỷ của ông anh. Nhưng cảnh vừa rồi cô cũng không lường trước được.
 - Bỏ em ra coi, chán anh ghê – Thiên Giai bực mình chống tay đứng dậy- Không hiểu anh đang nghĩ cái gì nữa. Anh không đi học thì em đi.
 - Ở nhà với anh một ngày đi mà – Tĩnh Phong vẫn trù mền kín mặt
 - Thấy vậy, Thiên Giai không khỏi bật cười, nhưng cô không dám cười thành tiếng, hỏi lại
 - Ô hay nhỉ, anh mà cũng làm nũng nữa à? Em có phải mẹ anh đâu?
 - Nghỉ đi, hôm nay là ngày quan trọng mà.
 - Quan trọng? Ngày gì mà quan trọng?
 - Sinh nhật em đó. Đi đi, về phòng thay đồ đi rồi đi với anh – Tĩnh Phong bật dậy đẩy Thiên Giai ra khỏi phòng.
 - Này này..sao anh- Thiên Giai chưa nói hết câu đã bị Tĩnh Phong đẩy vào phòng, với theo lời dặn dò:
 - Nhanh lên đây, anh không chờ đâu.
- Cả ngày hôm ấy, Thiên Giai nhận được nhiều cuộc điện thoại chúc mừng từ bạn bè, và đương nhiên là không thể thiếu người ba yêu quý của cô.

Một tuần sau, tại công viên thành phố

- Ngày mai là anh đi rồi, nhớ giữ gìn sức khỏe nhé – Thiên Giai nhắc nhở Dũng Nhân. Ngày mai, anh sẽ bay sang Anh tiếp tục việc học hành.
- Ủ, em cũng vậy. Đừng cố gắng chuyện gì quá khả năng – Dũng Nhân nắm lấy tay cô.
- Ngày mai em không ra sân bay tiễn anh đâu. Vì như vậy em sẽ buồn mất – Thiên Giai nhìn xuống đám cỏ dưới chân.
- Không sao, em chỉ cần ở bên anh buổi chiều này là được rồi. Không phải tiễn anh đâu. – Dũng Nhân nói. Đây chính là điểm ở cô mà Dũng Nhân thích, cô luôn nói thẳng mọi việc với anh. Anh sợ, nếu ngày mai cô tiễn anh, có lẽ anh sẽ không đi được mất.
- Anh đi khi nào về nhớ báo cho em với. Mà khi về nhớ ra mắt chị dâu nhé.
- Con nhỏ này, chuyện học hành thì không nói mà mấy chuyện đó thì giỏi nhỉ – Dũng Nhân cốc đầu Thiên Giai
- Ui da – Thiên Giai nhăn mặt – Đó là chuyện thường tình mà.
- Đến lúc đó anh dẫn về một cô người tây mắt xanh da trắng cho em lé mắt luôn.
- Thật không đây??
- Em không tin anh à??
- Sao mà tin được chứ. Anh chỉ có chúi đầu vào học thôi. Sợ người ta cầm cửa đến cửa anh còn không mở nữa là...
- Cũng hơn 5h rồi, để anh đưa em về.
- Không cần đâu, anh về chuẩn bị đi đi, em bắt xe buýt về cũng được mà.

- Thật không đây?? Đừng để lạc nhé.
- Em biết rồi, em có phải con nít nữa đâu – Thiên Giai cười, cô đứng lên chào Dũng Nhân rồi chuẩn bị ra về.
- Thiên Giai, cho anh ôm em một cái được không? – Dũng Nhân hỏi
- Được chứ

Dũng Nhân ôm Thiên Giai, khẽ nói:

- Anh sẽ nhớ em đến chết mất.
- Thôi mà, anh phải để cho em về mà không buồn chứ. Anh như vậy em buồn lắm đấy
- Ừ, em về đi, anh cũng về đây.
- Anh đi bình an nhé.

-Cám ơn em- Dũng Nhân buông Thiên Giai ra, quay đầu bước đi. Anh tự nhủ sẽ không nhớ đến cô nữa, chuyên tâm vào chuyện học hành. Cái ôm ấy đối với họ chỉ là một cái ôm dành cho người sắp đi xa, của anh em với nhau. Nhưng trong mắt Tĩnh Phong, thì mọi chuyện hoàn toàn khác. Anh vốn định mua đồ ở siêu thị, đi đón cô ở trường rồi về nhà nấu ăn, nhưng không ngờ trên đường đi lại gặp cảnh này. Tay anh bóp chặt chiếc điện thoại khiến cho nó muốn nát ra. Tĩnh Phong phóng xe thật nhanh, lúc này anh không muốn về nhà.

Thiên Giai sau khi tìm được chỗ trên xe buýt thì vội lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tĩnh Phong:

- Anh đang ở đâu? Em mua chút gì về nấu nhé. Em đang đi xe buýt về rồi.

Đợi một lúc không thấy trả lời, cô nhắn tiếp:

- Anh đã mua gì chưa? Sao không trả lời em?
- Anh để quên điện thoại à? Vậy thôi em về luôn nhé, nhà cũng còn một ít đồ ăn
- Phong, anh có chuyện gì à, sao vẫn không trả lời em?

Lúc này Thiên Giai thật sự lo lắng, cô nghĩ anh đã gặp chuyện gì rồi nên liền gọi cho Quốc Vũ:

- Alo, anh Vũ hả? Anh Phong có ở chỗ anh không?
- Không, thằng Phong nói nó đi đón em mà – Quốc Vũ vừa chơi game vừa trả lời.
- Em đâu có gặp anh ấy đâu. Em đang trên xe buýt. Em nhắn tin, gọi điện mà anh không thèm trả lời luôn.
- Sao kì lạ vậy? Khi chiều anh còn gọi nó được mà. Hay điện thoại nó hư?
- Em không biết nữa. Tối trộm gần nhà rồi, em chào anh nhé.
- Chào em

Thiên Giai chạy thật nhanh về đến nhà, vội vàng mở cửa. Cô bước vào nhà, thấy Tĩnh Phong đang ngồi trên sofa, vẻ mặt giận dữ. Điện thoại không còn nguyên vẹn nằm trên bàn.

- Anh ở nhà à? Sao không trả lời tin nhắn của em – Thiên Giai quệt mồ hôi trên má
- Chiều nay em đi đâu?
- Em gặp anh Nhân, ngày mai anh ấy đi qua Anh rồi.
- Hừ, giữa hai người là quan hệ gì vậy?
- Là anh em thôi mà- Thiên Giai ngồi xuống bên cạnh Tĩnh Phong
- Anh em? Vậy cái ôm thân thiết đó chắc không phải thể hiện tình anh em đâu nhỉ?- Tĩnh Phong cười khẩy.
- Anh...anh có gặp em sao? Sao không gọi em?

- Không muốn.
- Này, anh đừng có như vậy chứ. Em không phải ngoại tình đâu à.
- Anh có nói gì em đâu.
- Biết mà, biết mà. Bớt nóng đi, anh có thấy thời tiết nóng lắm rồi không? Anh mà nóng nữa chắc em die luôn đó.
- Đi. – Tĩnh Phong kéo tay Thiên Giai, anh không còn bực bội vì chuyện giữa cô và Dũng Nhân nữa.
- Đi đâu? – Thiên Giai hỏi.
- Nấu cơm chứ làm gì nữa cô nương. Nhưng em lên thay đồ trước đi.
- Biết rồi thưa đại ca, em đi ngay ạ. Chờ em chút nhé.
- Ừ.

Thiên Giai vội chạy lên lầu thay quần áo, cô không muốn để Tĩnh Phong đợi lâu. Cô thấy, đôi khi giận hờn nhau cũng có chút thú vị. Anh hay nhường cô quá, có khi lại thiệt thòi cho anh.

P/s: Xin lỗi các bạn đọc vì mình không thể đăng truyện được đều đặn. Mấy ngày này Tết bận quá nên..... Các bạn thông cảm ỉnh nhé, mình sẽ cố hoàn thành truyện trong thời gian ngắn nhất có thể. Cảm ơn các bạn nhiều nhiều

Đọc tiếp Này Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 52

53. Chương 52

Hôm nay là ngày nghỉ, nên cả ba người đều ở nhà. Tích Ngọc thì rúc trên phòng nói chuyện với bạn. Tĩnh Phong ôm máy tính xuống phòng khách làm việc cùng với Thiên Giai. Thiên Giai ôm điện thoại của Tĩnh Phong chơi game. Đang chơi thì cô thấy có số gọi đến, hiển thị là :”Hai” . Cô đưa điện thoại cho Tĩnh Phong:

- Anh, có người gọi. – Thiên Giai nhớ là anh trai của Phong đang đi học ở nước ngoài, vậy tại sao anh không dùng mạng xã hội để gọi điện?

Tĩnh Phong nhận điện thoại, bật loa ngoài lên, rồi trả lời:

- Em nghe. Sao không gọi vào máy tính, rảnh tiền quá nhỉ?
- Bây giờ anh mới rảnh để gọi cho chú, sao chú lại ưa móc anh thế nhỉ? Chú biết anh không thích mạng xã hội cho lắm mà.
- Vào vấn đề luôn đi.
- Đang ngồi với người yêu à?
- Ừ, rồi sao?

Thiên Giai nghe đến đây thì giật mình, ngược lên nhìn Tĩnh Phong, nhưng anh chỉ cười với cô rồi tiếp tục nói chuyện

- Có gì đâu? Mà chú dám vượt mặt anh nhỉ, anh đến giờ còn chưa có mảnh tình vắt vai. Khi nào anh về dẫn em dâu cho anh xem mặt với nhá.
- Thế cô trên Instagram là ai vậy?
- Haha, bạn thôi nhóc.

- Hai, cái dự án bữa hai gửi cho em, em có xem qua rồi.
- Thấy sao? Ba đưa cho anh nói anh có gì chỉnh sửa, anh muốn hỏi thêm ý kiến của em. Anh rất tâm huyết vào cái dự án này, nó sẽ làm một cú ngoạn mục đấy. (Công nhận hai người này đổi cách xưng hô nhanh thật)
- Mọi thứ đều hoàn hảo, nhưng còn phần thiết kế quy mô, em nghĩ nên xem lại một chút.
- Anh cũng đang lưỡng lự chỗ đó. Có hỏi ba nhưng ba nói anh với em cứ tự làm.
- Khu đất này không phức tạp nhưng cũng không phải đơn giản. Nếu chỗ này xây trung tâm thì sau này sẽ rất phát triển. Hơn nữa, thiết kế phải chắc chắn về mọi mặt.
- Đúng vậy, nội trong vòng một năm nữa thì sẽ đặt móng, em thấy sao?
- Khoảng thời gian đó đúng là thích hợp, em sẽ gửi qua cho anh mọi thứ cần chỉnh sửa. Anh xem lại rồi đưa cho ba.
- Cám ơn nhóc. Cho anh gửi lời thăm Ngọc nhé, nói với Ngọc anh nhớ nó.
- Sến quá. Nhớ thì gọi đi. Hay gặp giờ không?
- Nó có ở nhà à?
- Ừ. Đợi chút. – Tỉnh Phong đứng dậy đưa điện thoại lên phòng cho Ngọc.

Thiên Giai này giờ ngồi nghe cuộc nói chuyện của hai anh em nhà họ Du thì nhận ra một điều: một khi đã liên quan đến công việc thì họ đều rất thích thú. Hơn nữa, hôm nay Tỉnh Phong không ít nói như mọi ngày. Tỉnh Phong chậm rãi bước xuống lầu, đến ngồi bên Thiên Giai. Cô hỏi:

- Là anh trai anh à?
- Ừ.
- Hôm nay anh muốn ăn gì? Em đang định đi chợ đây.
- Gì cũng được. Để anh chở em đi.
- Thôi, anh đang bận để em tự đi được rồi.
- Có chắc không đấy.?
- Được mà, chắc chắn luôn.
- Vậy em tự đi nhé, anh còn bận chút việc.
- Ừm, vậy em nấu gì cũng phải ăn nhé.
- Đương nhiên rồi, em đi đi kéo trời nắng
- Bye anh.

Thiên Giai đi bộ đến chợ, cũng không xa lắm. Cô chọn chọn lựa lựa, cuối cùng cũng tìm được bó rau ưng ý. Bỗng có một suy nghĩ chạy qua đầu cô, hôm nay là 15/6, nghĩa là chỉ còn đúng một tháng nữa sẽ tới sinh nhật Tỉnh Phong, cô không biết mình phải làm gì cho anh cả. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô quyết định ngày hôm đó sẽ nấu cho anh một bữa thật ngon, đương nhiên sẽ không nói cho anh biết. Và bây giờ cô về nhà, chuẩn bị cho bữa cơm trưa.

Thoảng một cái đã đến ngày 13/7, chỉ còn 2 ngày nữa thôi. Hôm nay, Thiên Giai cũng ngồi ôm điện thoại của Tỉnh Phong để chơi game. Cô và Tỉnh Phong đều không biết hôm qua Tích Ngọc đã chỉnh sửa một vài cài đặt trong điện thoại. Đang chơi game, điện thoại anh bỗng hiện lên một tin nhắn, đọc xong tin này, Thiên Giai bỗng thấy có gì đó nóng nóng trong người, giống như là ghen.

” Anh Phong, em rất thích anh. Em biết anh đã có bạn gái, nhưng em sẽ cố gắng để được trở thành bạn gái anh. Em sẽ chứng minh rằng mình tốt hơn người bạn gái hiện tại của anh. Em sẽ chờ đến một ngày em được ở cạnh anh. Yêu anh”

Thiên Giai mở một số tin khác, cũng đều có nội dung tương tự. Thiên Giai nói lớn với Tĩnh Phong:

- Anh xem đi, đây là cái gì hả?

- Chuyện gì vậy? – Tĩnh Phong hỏi lại, anh đang đau đầu vì cái dự án mới chết tiệt

- Còn chuyện gì nữa, có người tỏ tình kìa, đọc đi. – Thiên Giai ném chiếc điện thoại qua bên Tĩnh Phong. Tĩnh Phong đọc hết những dòng tin đó, khuôn mặt lạnh tanh mà bấm nút xóa.

- Em hiểu nhầm rồi. – Tĩnh Phong giải thích.

- Nhầm?? Tên anh rành rành thế kia mà nhầm được à?

- Em phải tin anh chứ. Em nghĩ anh là hạng người đó à? – Tĩnh Phong có chút lớn tiếng.

- Tin anh? Vậy trước đây cũng từng xảy ra chuyện này với em anh có tin em ngay không?

- Đừng nhắc đến mấy chuyện cũ đó nữa.

- Sao lại không nhắc? Du Tĩnh Phong anh có thấy anh quá đáng lắm không hả? – Thiên Giai nói lớn

- Ai là người quá đáng? Em cũng vừa phải thôi chứ. – Tĩnh Phong rời mắt khỏi màn hình máy tính, nhìn thẳng vào Thiên Giai.

- Ý anh là muốn nói em quá đáng phải không? Thế Khải là bạn em, em mới chỉ nhận được vài tin nhắn chúc ngủ ngon. Còn anh thì sao? Nếu không phải em vô tình phát hiện thì sao chứ?

- Em... sao em lại không tin anh?

- Em đã từng tin anh, vậy anh nói đi, chuyện này có thể để em tiếp tục tin anh à?

- Anh đã nói đây chỉ là sự vô tình mà thôi.

- Anh ở đó mà nói với cái vô tình của anh đi.

- Em.. – Tĩnh Phong đá vào chiếc ghế khiến nó ngã lộn ra nền nhà, anh bực bội đi lên phòng, đóng mạnh cửa vào. Thiên Giai cũng tức giận.. Khi không tin nhắn đó lại đến như vậy, lại là tin từ nhiều người, bảo cô không có chút ghen sao được. Nghĩ vậy, Thiên Giai lấy một ít đồ bỏ vào balo, mở cửa bắt xe buýt chạy tới trường tìm Thiệu Lâm và Song Khuê. Tĩnh Phong sau đó một lúc lâu thì xuống lầu, nhưng anh không thấy Thiên Giai đâu cả, anh cũng không muốn đi tìm cô làm gì.

Còn Thiên Giai, sau khi đến kí túc xá, liền được chào đón “nồng nhiệt”:

- Cô còn về đây làm gì hả, bạn bè mà thế à? – Thiệu Lâm trách móc

- Cho mình xin lỗi mà – Thiên Giai cười

- Không cho, có người yêu rồi nên bỏ bạn – Song Khuê chen vào

- Hic, thế thì thôi vậy.

- Nè, sao tự nhiên lại đến đây vậy? – Thiệu Lâm kéo tay Thiên Giai vào phòng hỏi

- Ngồi xuống đi rồi mình kể cho- Thiên Giai

Sau đó, cô kể hết mọi chuyện lúc này cho Thiệu Lâm và Song Khuê nghe

- Chà, rắc rối rồi đây – Thiệu Lâm tắc lưỡi

- Thế hai người có định giảng hòa không? – Song Khuê hỏi

- Hai ngày nữa là sinh nhật anh ấy rồi, mình không biết phải làm sao nữa – Thiên Giai trả lời

- Quả là cơ hội tốt để làm hòa. Yên tâm đi, ngày hôm đó hai người sẽ hết giận nhau thôi – Thiệu Lâm an ủi

- Ủ, hy vọng là thế.
- Giờ thì chuẩn bị ăn tối nào. Hôm nay tụi mình làm gì đó ngon ngon đi – Song Khuê
- OK, đi chợ thôi – Thiệu Lâm kéo tay hai đứa bạn. Thiên Giai cũng đi cùng, cô muốn để cho tâm trạng mình được khá lên một chút, chuẩn bị cho những ngày sắp tới.

54. Chương 53

- Alo, Phong này, tối nay 8h em đón anh ở sân bay Quốc Tế nhá – Tuấn Kiệt
- Về nước à? – Tĩnh Phong chán chường hỏi, hai ngày nay anh đang buồn bực về việc cãi nhau với Thiên Giai
- O, thằng nhóc này, nay sinh nhật mình mà cũng không nhớ à? Anh có bận cũng về với chú mà chú quên mất hả?
- Mới nhớ ra. Đi cẩn thận, 8h gặp.
- Ủ, chú mày nói nhiều lên chút cho anh nghe cái coi, từ nhỏ tới giờ lúc nào cũng ít nói thế?
- Kệ em.
- Ủ thì kệ, thôi anh ra sân bay đây. Bye
- Bye.

Tĩnh Phong ngắt máy. Đã hai ngày rồi anh không gặp Thiên Giai, anh thật sự rất nhớ cô. Nhưng anh dù có giải thích đến mức nào cô cũng không chịu nghe, đành để hết tuần này vậy. Nguyên một ngày hôm đó, anh không hề về nhà. Anh ở lại bên nhà lớn ăn cơm cùng với ba mẹ của mình.

Còn Thiên Giai, ngày hôm đó cô dậy sớm đi chợ, chọn mua những món mà Tĩnh Phong và Tích Ngọc thích ăn nhất, cùng mua một ít nguyên liệu để làm một chiếc bánh kem nho nhỏ cho Tĩnh Phong. Buổi chiều hôm đó, cô không hề rời khỏi bếp. Mọi thứ được hoàn thành vào lúc 6h chiều, cô dọn dẹp bếp, tắm rửa rồi ngồi chờ Tĩnh Phong về. Bảy giờ. Cô nghĩ rằng anh có việc bận nên về trễ, đành ngồi chờ thêm một lúc nữa. Cũng may là hôm trước cô có cầm theo chìa khóa, nếu không thì hôm nay không thể vào được nhà. Cô mở ti vi lên, xem vài chương trình để giết thời gian, lâu lâu lại nhìn ra cửa chờ xem Tĩnh Phong đã về chưa. Nhưng cánh cửa ấy vẫn không được anh mở ra. 9 giờ, cô ngủ quên trên sofa.

-
- Phong, cái dự án hôm bữa anh với em bàn đó, em đã in ra chưa?
 - Rồi, nhưng cất ở bên kia. Có cần em qua lấy không?
 - Thôi khỏi, 9h rồi, đi lại không tiện lắm.
 - Không có gì, cũng khoảng 20 thôi. Để em về lấy.
 - Mai anh xem cũng được.
 - Em nói không sao. – Tĩnh Phong đứng dậy, chào ba mẹ, xin phép họ qua nhà bên kia để lấy dự án qua bên này cùng xem với Tuấn Kiệt.
- Tĩnh Phong đi rồi, Tuấn Kiệt kéo Tích Ngọc ra ban công hỏi:
- Nhóc này, nghe nói thằng Phong có người yêu hả?
 - O, chứ không phải anh ấy nói với anh rồi à?

- Rồi, nhưng anh không tin được. Cái tính lạnh lùng của nó mà có người yêu sớm thế.
- Thật mà. Mà chị này nhìn được lắm á. Anh ba thích chị đó nhiều lắm luôn. Bữa nào có dịp em dẫn anh hai đi xem mặt cho biết, nhé.
- Ê, hay ngày mai mình qua đó sớm đi. Như vậy thằng Phong khỏi có lí do đuổi mình.
- Anh hai nói nghe nặng ghê, gì mà đuổi chứ. Chứ không phải tại anh vô duyên quá à?
- Con nhỏ này, bán đứng anh hai – Tuấn Kiệt cóc đầu Tích Ngọc
- Ui, mà hình như hai anh chị đó đang cãi nhau.
- Cãi nhau à??
- Chắc vậy. Mấy bữa nay thấy mặt anh ba hầm hầm ghê lắm.- Tích Ngọc ngừng một lúc, chợt nhớ ra điều gì lại khêu Tuấn Kiệt – Hai ơi, hình như là em làm họ giận nhau.
- Em á? -Tuấn Kiệt ngạc nhiên hỏi lại. Tích Ngọc đau khổ gật đầu.
- Hôm đó em cầm điện thoại anh ba, để chế độ nhận tin nhắn từ người ngoài. Chắc chị ấy thấy mấy tin nhắn quái quỷ nên hai người mới giận nhau.
- Chắc, em cũng phá quá nhỉ?
- Em đâu có ý đâu. Giờ sao đây hai? Ảnh giết em mất.
- Thôi vào ngủ đi, để đó mai anh lo. Có em như em rắc rối quá.
- Hihi, yêu hai nhất – Tích Ngọc hôn mạnh vào má Tuấn Kiệt, rồi quay trở vào nhà. Tuấn Kiệt chỉ biết cười trừ, nhỏ em của anh to gan quá.

Tĩnh Phong lái xe về nhà, lòng mong mau chóng lấy dự án qua bên kia để hai anh em cùng xem. Lâu lâu anh em mới mặt đối mặt bàn việc. Tới cổng, anh thấy trong nhà mình sáng đèn. “Lẽ nào là Thiên Giai về?”- Tĩnh Phong tự hỏi, nhưng câu hỏi ấy nhanh chóng được anh loại ra khỏi đầu vì bây giờ cô và anh đang cãi nhau. Nghĩ vậy, anh đẩy cổng vào nhà, đi nhanh lên lầu để lấy thứ anh cần. Nhưng khi đi qua sô-pha, anh không thể không dừng lại. Đúng là Thiên Giai đã về nhà. Anh đi xuống bếp, thấy những đồ ăn mà anh và Tích Ngọc thích nhất đều được bày ra, mọi thứ đều đã nguội ngắt. Anh quay lại sô-pha, nhìn dáng ngủ của cô, biết ngay là cô chưa ăn tối. Tĩnh Phong bỗng cảm thấy trong mình có cảm giác gì đó khó tả, như là anh đang đau và hối hận khi đã không về nhà sớm hơn.

Tĩnh Phong ngồi xuống cạnh Thiên Giai, lay nhẹ cô:

- Thiên Giai, dậy đi em.
- Tĩnh Phong phải lay đến hai, ba lần thì Thiên Giai mới chịu mở mắt. Thấy anh, cô vui mừng nói:
- Tĩnh Phong, anh về rồi? Em có nấu đồ ăn cho anh đấy. Anh ăn tối chưa?
- Chưa, anh chưa ăn. – Tĩnh Phong nói dối, chỉ ít trong ngày này, anh cũng muốn được ăn cơm cùng cô.
- Vậy chờ em chút, em đi hâm nóng đồ ăn. Mọi thứ nguội cả rồi.- Thiên Giai lật đật mang dếp
- Em cũng chưa ăn gì sao?
- Em chờ anh mà. Ngồi chờ em chút nhé, nhanh thôi. – Thiên Giai cười

Cô nhanh chóng đi vào bếp, hâm nóng mọi thứ rồi dọn lên bàn. Bây giờ, cô cảm thấy bụng mình đang như chảo dầu sôi. Tĩnh Phong ở ngoài phòng khách gọi điện cho Tuấn Kiệt, nói với anh mình không thể đem qua bây giờ, hẹn sáng mai. Sau đó, anh đi vào bếp, phụ Thiên Giai dọn cơm, anh nghĩ cô cũng đói lắm rồi. Ngồi vào bàn ăn, anh hỏi:

- Sao em không ăn trước đi?
- Hôm nay là sinh nhật anh. Nấu những thứ này cho anh không lẽ em ngồi ăn một mình à?

- Nếu anh không về hoặc về trễ hơn thì sao?
- Em đợi đến ngày mai ăn luôn.
- Rõ ngốc. -Tĩnh Phong nói nhỏ
- Anh nói gì cơ? -Thiên Giai hỏi lại
- Anh nói em mau ăn đi, đói đến mức đó rồi mà còn không chịu ăn.
- Hì hì, ăn giờ nè, anh cũng ăn đi. Mà này, về chuyện tin nhắn trong điện thoại của anh, em xin lỗi. Em...
- Không cần phải xin lỗi, chắc do anh bất cẩn thôi.
- Ừm, mà thôi quên chuyện đó đi, em ăn cơm đây, đói muốn xỉu luôn rồi.
- Lần sau đừng có làm mấy chuyện như vậy, mất công lại mang bệnh.
- Anh cũng mau ăn đi, nhanh còn nghỉ sớm. Mấy ngày nay chắc anh mệt lắm rồi.
- Ừ.

Như vậy, hiểu nhầm trước đây giữa Tĩnh Phong và Thiên Giai đều đã được hòa giải, hạnh phúc lại tìm về. Nhưng liệu ông trời có để cho họ được như thế hay không?

” Em tựa mình vào cơn gió, tìm ình một chút sự bình yên trong cuộc đời vội vã, khi người người vô tình lướt qua nhau; em vẫn biết mình còn một bờ vai để tựa vào, để những lo toan của em được nhẹ nhàng theo gió mà bay đi...”

55. Chương 54

Sáng hôm sau, Tĩnh Phong dậy sớm hơn nên anh đi mua đồ ăn. Thiên Giai xuống bếp chuẩn bị mọi dụng cụ cần dùng, để khi anh về chỉ việc nấu ăn. Bỗng cô nghe tiếng xe hơi đỗ bên ngoài liền chạy ra mở cửa, kèm theo lời nói ẩn giấu sự vui mừng:

- Phong...

Nhưng không phải là Tĩnh Phong, mà là Tuấn Kiệt và Tích Ngọc.

- Ô, chào anh. Đây là ai vậy Ngọc?

- Bạn trai em chị ạ – Tích Ngọc nháy mắt với Tuấn Kiệt. Ngay cả anh cũng không lường trước được trò nghịch ngợm này của cô. – Vào nhà thôi chị, vào đi anh – Tích Ngọc nắm tay Tuấn Kiệt vào nhà.

Thiên Giai không biết phải xử trí thế nào liền gọi cho Tĩnh Phong:

- Anh sắp về chưa?
- Đang trên đường về.
- Anh lái xe nhanh lên một chút, mà phải cẩn thận đó. Ngọc dẫn bạn trai về, em không biết làm sao.
- Bạn trai? – Tĩnh Phong ngờ vực, mới sáng sớm mà đã có chuyện rồi.
- Đúng vậy, anh chàng đó cao ráo, nhìn cũng được. Anh về nhanh nhanh đi. Nhớ mua thêm hai suất ăn sáng nữa nhé.
- Ừ, mà này, đừng khen ai khác trước mặt anh, nhất là đàn ông. Anh sẽ ghen đấy.
- Hì, em quên mất. Được rồi, anh lái xe cẩn thận nhé, bye anh.

Thiên Giai ngắt máy rồi đi vào nhà, thấy hai người họ cười nói vui vẻ, không nỡ phá không khí, Thiên Giai liền đi thẳng xuống bếp lấy nước và trái cây. Tích Ngọc gọi giật cô lại:

- Chị, ngồi xuống đây cùng chờ anh ba về luôn đi.

- Hai người cứ ngồi đi, chị đi lấy ít nước với trái cây. À, hai người ở lại ăn sáng luôn nhé, Tĩnh Phong mua đồ sắp về rồi.

- Được ở lại ăn hả chị? Sướng quá. – Tích Ngọc quay sang Tuấn Kiệt hỏi – Anh ở lại ăn luôn nhé.

- Như thế có tiện không?

- Tiện mà – Tích Ngọc nắm tay Tuấn Kiệt

- Không sao, cậu cứ ngồi lại đây đi, Tĩnh Phong biết cậu là người yêu Tích Ngọc thì sẽ dễ tính lắm. – Thiên Giai

- Ủ, vậy cũng được – Tuấn Kiệt nhìn Tích Ngọc cười ôn nhu

Bên ngoài có tiếng đỗ xe, Thiên Giai vội chạy ra mở cửa. đón lấy đồ từ tay Tĩnh Phong

- Đưa em cầm cho, anh mau vào nhà đi.

- Ủ, cẩn thận đấy. Em cầm đồ ăn sáng đi, chỗ này để anh cầm.

Thiên Giai đi bên cạnh Tĩnh Phong. Tĩnh Phong vào tới nhà, thấy anh trai mình thì rất ngạc nhiên, nhưng anh không hề biểu lộ. Anh muốn xem hai người này sẽ diễn kịch gì.

- Anh ngồi đây chơi đi, em xuống dọn đồ ăn sáng ra. Đưa mấy thứ kia cho em. – Thiên Giai nói

- Ủ. Chào cậu – Tĩnh Phong đưa tay ra bắt tay Tuấn Kiệt. Anh cũng vô tư đáp lại.

Thiên Giai dọn thức ăn ra, nói vọng lên:

- Ba người xuống ăn nào, mọi thứ xong rồi.

- Em lên đây một chút -Tĩnh Phong

Thiên Giai vội vàng đi lên, Tĩnh Phong chỉ cho cô ngồi xuống cạnh anh.

- Anh hỏi em, Ngọc nói người này là người yêu nó?

- Đúng vậy, chứ anh nghĩ là gì? – Thiên Giai hồn nhiên hỏi lại

- Cô nương ơi là cô nương. Cô gốc vừa vừa thôi. – Tĩnh Phong nhăn mặt, đưa tay điều chỉnh hướng mắt của Thiên Giai rồi chỉ – Em nhìn cho kĩ đi : đôi mắt đó, nụ cười đó, cách nói chuyện đó cả sống mũi đó, giống nhau nhưng khác của anh đúng không?

- Đúng – Thiên Giai gật đầu như một cái máy sau khi quan sát

- Đó là do họ học mẹ, còn anh học ba.

- Nói vậy là.. – Thiên Giai ngỡ ngàng.

- Đây là anh trai anh, hơn anh 2 tuổi cô à – Tĩnh Phong cười khở.

- Cái gì?? Anh.. anh trai anh? – Thiên Giai không thể tin vào tai mình

- Thăng Phong nói đúng đó em dâu – Tuấn Kiệt cười – Anh là anh trai Phong với Ngọc, anh tên Tuấn Kiệt. Nó chưa nói với em về anh sao?

- Dạ có, nhưng anh đang ở nước ngoài mà.

- Anh mới về hôm qua, sinh nhật Phong.

- À..- Thiên Giai gật khề.

- Xuống ăn sáng không thôi đồ nguội mất. Em đói quá rồi đây này. – Tích Ngọc than, kéo tay Thiên Giai xuống bếp, kéo ghế ngồi phía đối diện Thiên Giai.- Em ăn đây à.

- Ăn đi – Tĩnh Phong.

Bữa sáng hôm đó đúng là một buổi sáng vui vẻ. Sau đó, Tĩnh Phong và Tuấn Kiệt lái xe đưa Thiên Giai, Tích Ngọc đi coi phim mới nhất mà theo Tích Ngọc, bộ phim đó rất tuyệt. Ba ngày sau Tuấn Kiệt lên đường trở về vùng trời du học của mình.

” Người ta nói, khi con người cảm thấy mình hạnh phúc thì không phải là sẽ hạnh phúc mãi mãi, mà chỉ là sự khởi đầu của đau khổ. Chỉ cho đến khi con người tự giải thoát mình, tự tìm mình thứ gọi là hạnh phúc vĩnh hằng, thì đó mới thực là hạnh phúc...”

Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 55

56. Chương 55

Bây giờ Tích Ngọc đã lên lớp 10, học cùng trường với Thiên Giai và Tĩnh Phong. Đương nhiên là Thiên Giai học lớp 11 và Tĩnh Phong học lớp 12. Càng học cao, áp lực càng nhiều. Nhưng đối với Thiên Giai, ngày nào cũng được ở bên Tĩnh Phong là đã hạnh phúc lắm rồi. Mọi thứ tưởng chừng như hoàn hảo nếu cô không nghe được cuộc nói chuyện của Tĩnh Phong và mẹ anh. Khi ấy là 11h đêm, Tĩnh Phong nghĩ đã ngủ nên mới nhận cuộc gọi từ mẹ, anh biết mẹ anh gọi để thức anh đi du học. Tĩnh Phong không ở trong phòng nói chuyện nhưng đi ra vườn vì sợ Thiên Giai nghe thấy. Lúc anh đi ngang qua phòng cô và bước xuống cầu thang, Thiên Giai đều biết, bởi vì lúc đó cô chưa ngủ. Chờ anh mở cửa đi ra vườn, cô cũng nhẹ nhàng mở cửa đi ra ban công, đứng ở một góc khuất không cho anh thấy. Cô nghe loáng thoáng cuộc nói chuyện như sau:

- Mẹ à, con không đi cũng được mà.

-.....

- Chẳng phải anh hai đang ở bên đó hay sao?

-.....

- Một người đủ rồi mẹ, không lẽ mẹ muốn cả ba đứa cũng đi du học sao?

-.....

- Nhưng bây giờ con đang cuối cấp, mẹ phải để cho con học hết chứ. Hơn nữa Ngọc cũng chỉ mới lớp 10.

-.....

- Thời điểm này tốt, mẹ đã xin học bổng rồi? Mẹ, sao mẹ không nói cho con.?

-....

- Mẹ cho con thời gian suy nghĩ, con cúp máy đây. – Tĩnh Phong cúp máy, mệt mỏi nằm xuống cỏ. Thiên Giai sau khi nghe xong cuộc đối thoại đó thì vô cùng hoang mang. Tĩnh Phong sẽ đi du học? Cô nhanh chóng quay trở về phòng để Tĩnh Phong khỏi nghi ngờ. Câu hỏi đó cứ lớn vồn trong đầu cô: Tĩnh Phong sẽ đi du học? Không lẽ vì mình mà anh ấy không chịu đi sao? Vậy có nghĩa là cô đang cản đường học tập của anh ư? Khi Tĩnh Phong đi đến bên cửa phòng cô, cô cảm nhận được nên giả vờ vùi đầu vào mền ngủ. Nhưng Tĩnh Phong không vào, chỉ đứng bên ngoài rồi lặng lẽ trở về phòng.

Tĩnh Phong không hề nói cho Thiên Giai về chuyện mình và Ngọc sẽ sang Mỹ để du học. Một tuần đó là một tuần khó khăn nhất với Thiên Giai. Sau khi suy nghĩ, cô quyết định: phải để Tĩnh Phong ra nước ngoài, như vậy anh mới có thể phát huy hết khả năng của anh. Nhưng nếu cô buông tay lúc này, liệu cô có còn được gặp anh nữa hay không?

Hôm đó Tĩnh Phong vắng nhà, càng là dịp thuận tiện để cô nói cho Ngọc biết.

- Ngọc này, em biết em sẽ đi du học chứ?
- Chị...sao chị biết.? Là anh Phong nói ư? – Tích Ngọc giật mình
- Không, là chị vô tình nghe thấy. Em phải giúp chị diễn một vở kịch thật hoàn hảo.
- Kịch? Ý chị là....
- Đúng vậy. Anh em em cần được ra nước ngoài. Đây là cơ hội. Nếu không đi, chị sẽ cảm thấy mình là người níu giữ, cản bước đường công danh, học tập của anh em. Như vậy chị sẽ rất khổ sở.
- Nhưng nếu anh biết anh sẽ không bỏ qua đâu. Chị biết tính anh mà.
- Đúng, chị biết. Như vậy chị mới nhờ em đóng vai diễn này cho tới cùng, hãy để chị là người chịu mất mát thôi, thời gian sau này có lẽ sẽ rất khó khăn với em nhưng xin em hãy giúp chị.
- Đừng làm như vậy chị à, anh của em sẽ không chịu được đâu.
- Anh Phong rất mạnh mẽ, chúng ta đều biết mà.
- Nhưng chị buông tay vậy, liệu có thể được gặp lại anh không?
- Chị sẽ chờ, chờ anh ấy quay về, em yên tâm.
- Như thế quá bất công với chị. Em không thể.
- Không bất công, là chị tự nguyện. Làm ơn đi Ngọc.

Tích Ngọc suy nghĩ một hồi đành miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Thiên Giai nói:

- Cảm ơn em, bây giờ chị sẽ gọi cho bạn chị nhờ giúp. – Thiên Giai đi lên lầu, gọi điện thoại cho Thế Khải
- Chà, sao bữa nay lại có hứng chủ động gọi cho anh thế? – Thế Khải hỏi
- Thật ra là..ừm... em muốn anh giúp em một chuyện
- Em nói đi, nếu được anh sẽ giúp.

Thiên Giai kể tất cả cho Thế Khải nghe, anh chợt hạ giọng:

- Em muốn anh làm người yêu hờ của em sao?
- Anh có thể giúp em chứ?
- Làm vậy chúng ta có lợi lộc gì? Tĩnh Phong có lợi lộc gì mà em phải như thế?
- Du học, Phong cần phải đi du học. Anh hiểu chứ? Nếu em không làm vậy thì em thật là một đứa ích kỉ.
- Anh không đồng ý, như thế hai người sẽ rất đau.
- Đau một lần thôi, em không muốn Phong vượt mất cơ hội đâu Thế Khải.
- Liệu sau này hai người có được như bây giờ không?
- Số phận sẽ an bài tất cả, anh đừng lo cho em.
- Cho anh thời gian, anh sẽ trả lời em.
- Nhanh nhé.
- Sáng mai.
- Chào anh. – Thiên Giai ngắt máy. Cô thấy lòng rối bời đến lạ. Như Thế Khải nói, sau này cô và Tĩnh Phong sẽ ra sao? Cô tự trấn an mình. Cô vào bếp, nấu ăn trong tâm trạng vô cùng tệ. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, cô không thích ứng kịp. Tĩnh Phong về. Anh đi vào bếp, thấy cô đang nêm nếm gia vị thì đi nhanh tới, nói:
- Để anh.

- Anh về rồi à? – Thiên Giai ngạc nhiên
- Ủ, mới về. Món này em nấu ngon quá.
- Em mà lị. Anh tắm rửa đi rồi ăn cơm. Em xong ngay đây.
- Ủ. – Tình Phong bước lên lầu, Thiên Giai nhìn theo dáng anh mà nước mắt chực trào. Hạnh phúc này cô sẽ nắm giữ được bao lâu nữa đây? Anh sẽ làm gì nếu biết cô phản bội anh? Thiên Giai tự trấn an mình. Vợ kịch đã bắt đầu, không thể để sự thật được phơi bày trước mặt anh.

” Yêu là chấp nhận cho đi, cho đi tất cả chứ không phải khư khư nín giữ, nín giữ mọi thứ cho riêng mình. Cho dù đó là hạnh phúc tột bậc, thứ không thể dời đi cũng phải cho đi. Đơn giản chỉ vì YÊU...”

57. Chương 56

Những ngày sau đó là những ngày khó khăn đối với Thiên Giai, cô không biết mình phải nói thế nào để Tình Phong buông tay. Anh vẫn luôn ân cần, chu đáo đối với cô. Mỗi tối, cô đều trốn vào nhà vệ sinh, cố gắng không để anh nghe tiếng nấc của mình mà nói rằng: ” Đừng như thế nữa. Anh như vậy em sẽ mềm lòng mất.”

Lúc Tình Phong không có nhà, Thiên Giai lặng lẽ thu dọn đồ về kí túc xá, lặng lẽ khóc, lặng lẽ nhìn những đồ vật quen thuộc đã gắn bó với cô bao lâu nay. Lúc Thiên Giai chuyển về phòng, Thiệu Lâm và Song Khuê đã rất ngạc nhiên. Song Khuê hỏi vợ:

- Thiên Giai, sao cậu lại về đây?
- Cậu có chuyện gì à? – Thiệu Lâm tiếp lời
- Mình không sao, ỉnh vào rồi mình sẽ kể hai cậu nghe – Thiên Giai cười khổ
- Để tụi mình giúp – Song Khuê, Thiệu Lâm kéo đồ vào phòng, phụ Thiên Giai treo lên. – Rồi, bây giờ kể đi.

Thiên Giai đem hết mọi chuyện kể cho hai người bạn nghe.

- Cậu quá lương thiện rồi – Thiệu Lâm
- Nếu là cậu cậu cũng sẽ làm vậy – Thiên Giai
- Cậu sẽ là người chịu thiệt thòi đây – Song Khuê.
- Không sao, mình chịu được.
- Đừng gồng mình lên quá, nếu thấy mệt hãy nói với bọn mình – Thiệu Lâm để tay lên vai bạn. Thiên Giai gật nhẹ

Điện thoại của Thiên Giai reo lên, là Thế Khải:

- Anh sẽ giúp em.
- Cảm ơn anh, cảm ơn anh Thế Khải – Thiên Giai nói vội
- Em không phải cảm ơn anh. À còn cái này nữa, chiều ngày mai Tình Phong sẽ qua đường X. Em tính sao?
- Em sẽ đi cùng anh. Hẹn gặp anh vào chiều mai.
- Ủ, chào em. – Thế Khải ngắt máy, anh khẽ thở dài. Đến khi nào cô mới nghĩ ỉnh đây?

Không lâu sau đó, Thiên Giai nhận được tin nhắn của Tình Phong:

” Em không ở nhà??”

” Đang bên phòng của bạn em rồi. Hôm nay em ngủ ở đây một bữa.”

” Ừ, mai anh sẽ qua đón em”

” Không cần đâu, em tự về được”

” Em làm sao vậy”

” Em có sao đâu, vẫn bình thường mà.”

” Ừ, gặp em sau. Nhớ em”

Câu cuối cùng của Tĩnh Phong lại làm Thiên Giai rung động. Anh nhớ cô, cô lại thấy mình yếu mềm đi một chút. Nhưng lý trí của cô không cho phép, cô phải mạnh mẽ lên.

Sáng hôm sau, cô cố tình tránh mặt Tĩnh Phong, anh cũng không hỏi han gì nhiều.

4h chiều.

” Này, xuống đi, anh tới rồi” – Thế Khải nhắn.

” Ok, em xuống đây” – Thiên Giai mặc chiếc váy mà lần trước Thế Khải tặng cho cô đi ra cổng trường. Thế Khải thấy cô thì không thể rời tầm mắt. Cô không đẹp kiều sa nhưng có gì đó ở cô cuốn hút người khác.

- Đi thôi. Bây giờ chúng ta đi mua kem ở một cửa tiệm gần đó, cứ như chúng ta một cặp vậy chứ gì? – Thế Khải vừa khởi động xe vừa hỏi.

- Sao anh biết? – Thiên Giai ngạc nhiên.

- Anh là siêu nhân mà.

- Xạo – Thiên Giai bĩu môi đáng yêu.

Chiếc xe lao đi, dừng lại ở một khu phố tấp nập. Trên tầng ba của một quán cà phê, một chàng trai trẻ đang đưa đôi mắt bằng giá xuống hai con người đang vui vẻ khoác tay nhau kia. Không ai khác chính là Tĩnh Phong. Anh chăm chú nhìn hành động của Thế Khải và Thiên Giai.

Thiên Giai khoác tay Thế Khải, điều đó với anh cô cũng đã từng. Thiên Giai ăn kem, nhìn qua là anh biết bị va-ni thơm ngậy mà cô vẫn thích, chút kem còn dính trên khóe miệng, Thế Khải lấy khăn lau sạch sẽ. Điều đó với Thiên Giai anh cũng từng làm. Thiên Giai cười vui vẻ với Thế Khải, Thế Khải cũng nhìn cô cười triu mến. Điều đó hai người cũng đã từng. Vì có gì mà cô đem hết những thứ tốt đẹp đó đến ột người đàn ông khác, thay thế anh bên cô, thay thế anh yêu cô?

Tĩnh Phong đã rất tức giận. Anh lấy điện thoại ra nhắn tin cho cô:

” Em gặp anh một chút được chứ? Nhớ em quá”

” Em đang đi mua đồ với bạn rồi, có gì tối nói sau được không?”

” Ừ, không làm phiền em nữa. 5h gặp em ở sân sau của trường.” – Tĩnh Phong bóp chặt điện thoại, từ bao giờ cô biết nói dối anh thế? Được, để xem cô giải thích việc này ra sao.

- Tĩnh Phong thấy rồi – Thiên Giai nhìn Thế Khải nói

- Em thấy bất an rồi à?

- Không, chúng ta về thôi, Tĩnh Phong sẽ tìm đến em.

- Em chắc chứ/

- Chắc chắn, anh ấy là người có tính độc chiếm cao, sẽ không bỏ qua cho em đâu.

- Vậy anh đưa em về. – Thế Khải tiếc nuối.

Tới cổng trường

- Cám ơn anh, em lên đây.
 - Ủ, giữ gìn sức khỏe cho những ngày sắp tới. Anh về đây.
 - Tạm biệt, cám ơn vì đã giúp em.
 - Đừng nói với anh những lời đó, anh nghe không thuận tai đâu. Thôi anh đi đã. – Thế Khải lao xe vào dòng người.
- Thiên Giai nhìn đồng hồ, đã 4h45 rồi nên cô đi thẳng ra phía sau. Không ngờ Tĩnh Phong đã ở đó. Cô làm mặt bình thường đi đến hỏi anh:
- Anh tới rồi à?
 - Chiều nay em đã đi đâu?
 - Em đã nói là em đi mua đồ với bạn rồi mà.
 - Từ khi nào em biết nói dối vậy? – Tĩnh Phong đứng bật dậy, đẩy mạnh cô vào tường – Đi với Thế Khải mà còn chối sao/
 - Thì ra anh cũng nhìn thấy cả rồi, vậy còn hỏi em làm gì nữa – Thiên Giai cười khẩy
 - Anh muốn một lời giải thích.
 - Em chẳng có gì để nói cả.
 - Nói nhanh – Tĩnh phong đưa tay cố định cằm Thiên Giai, để cô nhìn thẳng vào mắt mình. giọng nói lạnh lùng cùng ánh mắt rét buốt của anh khiến Thiên Giai run nhẹ.
 - Chia tay đi. Anh cũng đã thấy rồi. Bây giờ người tôi yêu là Thế Khải, không phải anh.
 - Em nói lại. Anh cho em nói lại để rút lại câu nói đó – Tĩnh Phong siết mạnh cằm Thiên Giai
 - Vẫn là vậy.
 - Buông cô ấy ra – Thế Khải lên tiếng, hình như là vì lo cho cô nên anh quay trở lại trường
 - Anh không có quyền lên tiếng. – Tĩnh Phong tức giận rít lên từng chữ.- Nếu anh bước đến gần, tôi sẽ không kiêng nể mà đâm vỡ mặt anh ra đấy.
 - Thôi đi Tĩnh Phong, quá đủ rồi. Thời gian qua sống với anh quả là cực hình. Anh còn dám hung dữ với Thế Khải sao? – Thiên Giai hất tay Tĩnh Phong ra- Nếu Thế Khải có mệnh hệ gì, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.

Thiên Giai nhìn Tĩnh Phong với ánh mắt sắc lạnh không kém. Cô đi về phía Thế Khải, để anh đứng trợ trọi một mình.

Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 57

58. Chương 57

- Em có biết mình đang làm gì không?- Tĩnh Phong chưa xót hỏi
- Tôi chỉ làm những điều cần thiết để bảo vệ người tôi yêu thương thôi- Thiên Giai cứng rắn
- Em bệnh tên đó sao? Tôi không là gì của em sao?
- Tôi nói rồi, người tôi yêu là Thế Khải, không phải anh.
- Những khoảnh khắc trước đây em quên hết rồi ư?

- Tôi không quên, nhưng tôi xem đó là một đoạn hồi ức tồi tệ nhất mà tôi từng có.
 - Được, em được lắm. Những thứ đó là do miệng em nói ra, sau này đừng hòng hối hận.
 - Anh muốn làm gì? – Thiên Giai lo lắng hỏi
 - Yên tâm đi, niềm tình tôi và em có một khoảng thời gian tươi đẹp, tôi không chấp nhất chuyện này đâu. Nhưng đúng là như em nói, đó cũng là quãng thời gian tồi tệ nhất, để tôi cảm thấy mình là thằng ngu xuẩn nhất thế gian khi yêu em. Đừng mong tôi nói những lời đó để vớt vát tình cảm, quá muộn rồi.
 - Vậy anh đi đi là được rồi, trả Thiên Giai lại cho tôi – Thế Khải
 - Anh không có quyền xen vào – Tĩnh Phong tức giận. Anh bước ra khỏi sân sau, vào xe rồi cho nó lao vút đi trong dòng người tấp nập.
- Thiên Giai nhìn bóng anh đi khuất xa, mọi cảm xúc trong lòng như mạnh mẽ bộc phát khiến cô không kiềm được nước mắt. Hai dòng lệ cứ tuôn trào.
- Em cứ khóc đi, khóc cho đã, nếu việc đó làm em thấy thoải mái. – Thế Khải an ủi
 - Hình như.. em là một đứa con gái...rất tồi tệ – Thiên Giai nấc lên
 - Nếu em nghĩ mình tồi tệ thì sẽ là tồi tệ. Em phải biết đây là điều em chọn, em phải chịu trách nhiệm về điều đó.
 - Anh không an ủi em được một câu à?
 - Những gì cần nói anh đã nói, anh từng khuyên em đừng làm vậy em có nghe anh không
 - Nhưng...
 - Đó, chính em còn do dự, vậy em bảo sao Tĩnh Phong có thể dứt khoát?
 - Làm ơn để em một mình, em cần suy nghĩ – Thiên Giai bỏ chạy. Thế Khải chạy theo, nắm lấy tay cô nói:
 - Em phải nhớ rằng, cho dù mọi chuyện có thay đổi, anh sẽ luôn ủng hộ em.
 - Anh nói đi, giờ em phải làm sao? – Thiên Giai lại khóc
 - Anh không biết, chính em phải tự nghĩ lấy, anh không có quyền can thiệp vào suy nghĩ của em.
 - Cảm ơn anh vì tất cả.
 - Con nhỏ này, đã nói là đừng nói với anh mấy câu đó mà. – Thế Khải cười.
 - Được rồi, em sẽ mạnh mẽ để bước tiếp, đây là con đường em chọn, sẽ không thể thay đổi.
 - Ủ, anh về đây, chuẩn bị tốt tinh thần cho những ngày sau nhé em gái.
 - Bye anh, về cẩn thận.

Thiên Giai cười, nhưng trong lòng đau như cắt. Khi Tĩnh Phong bỏ đi, cô thấy mình đã chà đạp lòng tự trọng của anh một cách thật kinh khủng. Lúc anh bước đi, cô thấy mình như vượt mất một điều gì đó lớn lao, mà nếu có với tay thì cũng không giữ được. Nỗi đau cô giấu, anh thấu được bao nhiêu?

” Tôi là thằng ngu xuẩn nhất thế gian khi yêu em” Câu nói đó của Tĩnh Phong là một nhát dao, cửa sâu vào lòng cô một cách không thương tiếc. Nhưng là chính cô chọn, cô chấp nhận để nhát dao đó cửa vào lòng mình, để mình chịu đau đớn, nhất quyết không lấy đi cơ hội của anh.

” Ngày nào đó em gặp lại anh giữa nhân gian vô thường, thì em vẫn sẽ bước tiếp, vẫn sẽ vui, vẫn sẽ cười để che giấu đi nỗi đau vô hạn của em. Em ước chi em là một ánh nắng, mỗi sớm mai sẽ là thứ đến với anh đầu tiên qua ô cửa, được ngắm nhìn anh thỏa thích, được ở trên vai anh yên bình nhưng lặng lẽ, chỉ một mình em....”

59. Chương 58

Đúng như Thiên Giai nghĩ, Tĩnh Phong không hề đến gặp cô thêm một lần nào nữa, nhưng cô vẫn cảm nhận được anh vẫn luôn theo dõi cô. Thiên Giai dứt lòng làm anh đau thêm một lần, chứ không để anh ở lại trong nước. Chiều tháng 3, nắng nhuộm vàng khoảng sân sau rộng rãi, cũng là lúc Thiên Giai gặp Tích Ngọc.

- Em gọi cho anh Phong rồi chứ? – Thiên Giai hỏi.

- Dạ. Anh nói anh sẽ đến, nhưng anh không hề biết chị ở đây – Tích Ngọc trả lời

- Cám ơn em, lần này chắc em phải chịu đau rồi.

- Em không sao. Chị, dừng lại đi, anh Phong có thể không đi du học nhưng mất chị anh biết làm sao? – Tích Ngọc nắm tay Thiên Giai

” Tôi là thằng ngu xuẩn nhất thế gian khi yêu em” Câu nói đó lại trở về trong trí óc Thiên Giai, nhắc cô phải tỉnh táo, cô và anh đã không còn được như xưa nữa rồi.

- Không, anh ấy sẽ đau, sẽ hận, nhưng mọi thứ rồi sẽ qua. Chị có đáng là gì đâu. Em yên tâm.

- À quên, cuối tuần này em và anh sẽ bay. Hôm qua anh đã đặt vé rồi chị à. Chuyến 3h chiều của hãng Y, số ABC.

- Nhanh vậy sao?

- Em cũng không ngờ, anh rất dứt khoát. Hình như anh đang tới.

- Được, diễn thôi.

Thiên Giai gật đầu với Tích Ngọc. Bây giờ là khoảnh khắc định mệnh, có lẽ sẽ đưa Tĩnh Phong đi xa Thiên Giai mãi mãi.

Thiên Giai vùng tay đánh Tích Ngọc, đúng lúc đó Tĩnh Phong bước vào, anh không thể tin vào mắt của mình.

- Hai người làm gì vậy hả? – Tĩnh Phong lạnh giọng

- Anh, anh, cứu em với. Chị ta đúng là hồ ly tinh. Anh đừng quyến luyến chị ta nữa – Tích Ngọc bắt đầu rơi nước mắt.

- Cô nói ai là hồ ly tinh? – Thiên Giai trừng mắt

- Tôi nói chị đó, chị đừng có giả ngây nữa. Không phải từ trước giờ chị tiếp cận anh Phong để lấy thông tin sao? Lúc này chị còn bắt tôi phải giúp chị quay lại bên cạnh anh Phong mà.

- Cô..- Thiên Giai tức tối -”Chát” – Một cái tát lên má của Tích Ngọc

- Chị..chị...- Tích Ngọc ôm má, chỉ vào mặt Thiên Giai, rồi quay sang cầu cứu anh.

Tĩnh Phong lúc này đã rất tức giận, em gái anh, anh còn chưa đánh lấy một roi. Vậy mà con người này lại cả gan dám làm việc đó, còn trơ trên đời quay lại.

” Chát” – Lần này là Tĩnh Phong đánh Thiên Giai – Cô cút ngay, từ nay đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi và cô xem như không quen biết. Nếu cô còn đụng đến Ngọc, tôi sẽ không tha thứ cho cô đâu.- Tĩnh Phong nhìn Thiên Giai với ánh mắt sắc lạnh, kéo Tích Ngọc ra khỏi sân.

Lúc này chỉ có Thiên Giai ở đó, cô thật sự ngã khụy. Cô cảm thấy mình dường như không còn sức đứng lên, cô lại khóc. Từ bao giờ cô yếu đuối đến như thế? Nhưng nỗi lòng của cô, anh không bao giờ biết được, vĩnh viễn không.

Những ngày sau đó là chuỗi ngày cô hứng nhiều gạch đá cùng những lời chỉ trích, thậm chí là chế giễu từ các học sinh cùng trường. Nhưng cô đều nhắm mắt cho qua.

Quốc Vũ và Kỳ Dương có đến chỗ cô một lần, nhưng cô đều khéo léo che đi sự thật khiến họ không khai thác được thông tin gì từ cô.

Chớp mắt đã đến cuối tuần. Hôm nay là ngày Tĩnh Phong bay sang một vùng trời mới, bên anh mọi thứ đều mới. Chiều tối hôm đó, Thiên Giai vẫn đi làm ở quán cà phê. Giọng cô dẫn chương trình trên ti vi vang lên đều đều:

” Sau đây là bản tin của thành phố. Chiều nay, ngày 18/3, từ sân bay thành phố một chiếc máy bay của hãng Y mang số ABC rời sân lúc 3h đã gặp tai nạn. Khi bay qua vùng biển, máy bay bất ngờ mất lái và rơi thẳng xuống biển. Trên máy bay có 186 người, trong đó có 50 người ngoại quốc, còn lại là công dân trong nước. Hiện nay, mọi nỗ lực tìm kiếm đang đạt đến mức độ cao, nhưng mới chỉ tìm được 25/186 hành khách. Chúng tôi sẽ thông báo ọi người về kết quả. Xin cảm ơn đã theo dõi”

Tim Thiên Giai như thắt lại, đó chính là tuyến mà Tĩnh Phong và Tích Ngọc đi chiều nay. Nói vậy có nghĩa là anh và Ngọc đã gặp nạn. Cô như không tin vào tai mình. Cô nhấn máy gọi cho Thế Khải:

- Anh, làm ơn nói với em rằng chuyến bay đó đi bình an đi.
- Thiên Giai em đang ở đâu, anh đến ngay – Thế Khải lo lắng.
- Trả lời em đi.
- Đợi anh. – Chỉ 10p sau Thế Khải đã đứng trước mặt Thiên Giai, ôm cô vào lòng mình, an ủi – Anh ở đây, đừng khóc nữa.
- Nói đi, làm ơn nói chuyến bay đó đi bình an đi.
- Chấp nhận sự thật đi em, anh cũng không ngờ. Anh cầu cho là không phải, nhưng sự thật lại khác.
- Anh nói dối, mọi người đều nói dối. Tĩnh Phong của em đi dễ dàng vậy ư?
- Bình tĩnh lại đi Thiên Giai, em phải chấp nhận thôi.
- Khôngggg. Em không tin – Thiên Giai hét lớn. – Trả Tĩnh Phong lại cho em. Phong ơi, em sai rồi, về đi anh. Em xin anh đấy.
- Thiên Giai – Thế Khải nắm chặt vai cô – Em phải chấp nhận thôi, em phải biết rằng anh rất khó khăn để chấp nhận điều đó.
- Không, không thể nào. Chắc chắn là không phải. Tĩnh Phong của em phải về, anh ấy phải về. Làm ơn, chở em ra sân bay.
- Có ích gì không? – Thế Khải chua xót.
- Huhuhu, là em, là em đánh mất anh ấy. Anh nói em phải làm gì đây? – Thiên Giai bật khóc.
- Mạnh mẽ lên em, cố gắng lên. Đừng khóc nữa – Thế Khải dỗ dành.
- Phong ơi, làm ơn, làm ơn quay về đi – Thiên Giai ngất đi trong vòng tay của Thế Khải. Vì thế nên anh phải đưa cô về.

Không một ai biết được Tĩnh Phong đã hoãn chuyến bay, chuyển sang chuyến sau, mọi thông tin về anh và Tích Ngọc đều được bịt kín cho đến khi anh quay về nước sau 5 năm ở nước ngoài.

Đọc tiếp Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 59

60. Chương 59

Học xong 12, Thiên Giai thi vào kinh tế, mục đích của cô là xin làm việc tại tập đoàn của Tỉnh Phong. Hai năm đó quả thực không dễ dàng gì đối với cô. Mọi kỉ niệm, có lúc cùng Tỉnh Phong vui buồn, cô đều nhớ cả. Những thứ đó chạy qua đầu cô, như chỉ là mới xảy ra ngày hôm qua, mà sao hôm nay cô thấy xa vời quá.

Cô và hai người bạn cùng thuê ở một khu chung cư, tiền phòng chia đều. Công việc làm thêm bây giờ của cô cũng đã ổn định, mọi sinh hoạt cũng dễ dàng hơn. Vài ngày trước cô còn nghe hai người bạn báo tin, họ đã tìm được bạch mã hoàng tử của họ.

- Cậu biết không Thiên Giai, Quốc Vũ nói yêu mình đấy, mình có chết cũng không tin được. Lãng nhăng như anh ta mà giờ nói muốn lấy چرا چرا mình – Song Khuê chẹp miệng.
- Quốc Vũ không phải người như thế đâu, mình có tiếp xúc một vài lần nên mình biết.
- Hey, hai cậu đang nói gì thế? – Thiệu Lâm đi học về cởi giày đi vào trong.
- Song Khuê vừa được tỏ tình đấy – Thiên Giai cười
- Eo, trùng hợp thế nhỉ, phải là Quốc Vũ không? – Thiệu Lâm hỏi
- Sao cậu biết? – Song Khuê ngạc nhiên
- Thì bạn anh ta, Kỳ Dương cũng vừa tỏ tình với một cô nữ sinh ưu tú là mình đây – Thiệu Lâm nháy mắt.
- Rồi giờ hai cậu tính sao? – Thiên Giai hỏi- Thôi thì đồng ý luôn đi, hai người đó cũng được lắm đấy.
- Cậu thấy vậy à? – Thiệu Lâm
- Ủ, đúng là thế.
- Thiên Giai, hai năm rồi, cậu cũng nên tìm ình một người khác đi. Mình biết nói ra điều này cậu sẽ buồn, nhưng người đi thì cũng đã hai năm rồi, không quay lại được đâu. – Song Khuê đặt tay lên vai bạn
- Mình vẫn có cảm giác là Tỉnh Phong còn tồn tại, nên mình sẽ chờ. Đến khi mình 25 tuổi, nếu anh ấy không về, mình sẽ bắt đầu một mối quan hệ mới.
- Nghe nói có mấy bạn nam bên khoa lý cảm چرا cậu mà phải không?- Thiệu Lâm hỏi.
- Ủ, nhưng mình từ chối cả rồi.
- Haizzz, bó tay cậu mà.

Thiên Giai chỉ cười trừ. Nghĩ đến đây, cô lại nhớ đến Thế Khải. Hai năm qua anh trầm lặng ở bên cô, giúp đỡ cô mọi thứ. Đôi khi cũng gián tiếp tỏ tình với cô, nhưng cô đều xem như không biết cả. Cô không muốn anh là người thay thế, khi trong lòng cô vẫn nhung nhớ Tỉnh Phong. Nếu làm vậy, cô sẽ cảm thấy rất có lỗi với anh.

2 năm sau...(Thiên Giai đã 22t)

Thiên Giai tốt nghiệp đại học, được nhận vào công ty mà cô mong muốn. Thật bất ngờ khi giám đốc của công ty là Tuấn Kiệt. Còn chủ tịch là ba của anh- Du Nghiêm. Sau giờ làm, Thiên Giai đứng chờ xe bus ở trạm gần đó. Tuấn Kiệt đúng lúc từ bên ngoài đi vào thấy cô liền đi sang:

- Hey, bốn năm không gặp, em vẫn khỏe chứ?
- Em vẫn khỏe. Còn anh?
- Như trâu đây này – Cách ăn nói của Tuấn Kiệt khiến Thiên Giai phải bật cười. Tuấn Kiệt ngồi xuống cạnh cô, nói – Em dâu này, chuyện của hai đứa anh cũng biết rồi. Anh nghĩ em nên kiếm ình một người khác đi. Người chết không quay lại được đâu. Anh biết nói ra em sẽ buồn, nhưng đó là sự thật.
- Anh, em biết mọi người quan tâm em, nhưng xin hãy cho em thêm thời gian.

- Ủ, cố lên nhé em dâu.
- Đừng gọi em như thế nữa, em không đáng.
- Gọi em là em gái vậy.
- Em được phép gọi anh là anh trai sao?
- Ngốc quá. Hèn chi năm đó Tình Phong yêu em đến vậy – Câu sau Tuấn Kiệt nói rất nhỏ, cơ hồ không thể nghe thấy.

Xe bus cũng tới, Thiên Giai chào Tuấn Kiệt rồi ra về, trong lòng bỗng có một cảm giác gì đó rất lạ.

Đọc tiếp *Này Gió*, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 60

61. Chương 60

Hôm nay Thiên Giai đi làm sớm hơn một chút, cô lấy bình đi tưới nước cho những bồn hoa. Cô vô tình gặp Tuấn Kiệt cũng ở đó. Tuấn Kiệt cười thân thiện:

- Sớm vậy em?
- Dạ, tại hôm nay em muốn thử đi sớm một bữa.
- À, anh có bắt nạt cho em đấy.
- Gì vậy ạ?
- Chút nữa thôi em sẽ biết, lắng tai mà nghe cho rõ nhé.
- Ô, anh kì quá, úp úp mở mở thế.
- Anh xuống đưa người yêu anh đi ăn sáng đây, bye em.
- Này anh..- Thiên Giai gọi với theo nhưng Tuấn Kiệt chỉ thông dong huyết sáo , không nói thêm gì cả.

9h sáng hôm đó, loa công ty triệu tập mọi người đến văn phòng lớn chào mừng một người đặc biệt. Thiên Giai không có hứng thú nhưng vì yêu cầu tất cả nhân viên nên cô phải đi. Khi cô tới mọi người đã chật kín, cô đành đứng ở phía sau. Cô nghe mọi người bàn luận:

- ” Này, hình như là phó giám đốc về đây”
- ” Nghe nói phó giám đốc đẹp trai phải biết , sao trước giờ chưa thấy nhỉ?”
- ” Người ta ở nước ngoài thì làm sao mà cô thấy được”
- ” Kìa, đến rồi kìa. Đúng là đẹp quá, như tượng được tạc ra ý.”
- ” Men-ly khỏi nói luôn. Ước gì anh ấy chưa có người yêu.”

Giọng Tuấn Kiệt vang lên đều đều, đến nỗi khi nhắc đến tên của phó giám đốc, Thiên Giai còn không tin vào tai mình

” Xin chào mọi người. Hôm nay chúng ta chào mừng phó giám đốc cũng là em trai tôi trở về, Du Tĩnh Phong”

Ba chữ ” Du Tĩnh Phong” khiến Thiên Giai chao đảo. Là Tĩnh Phong, đúng là Tĩnh Phong. Cô chen lên phía trước để nhìn thấy anh. Đúng lúc đó anh đưa ánh mắt của mình về phía cô, cô thấy tim mình hẫng một nhịp. Nhưng rất nhanh, đôi mắt sắc lạnh ấy chuyển sang nơi khác, như chưa từng quen biết cô. Thiên Giai thật không thể tin được người đó lại là anh. Cô vội gọi điện cho Thế Khải:

- Thế Khải, Phong về rồi, anh ấy vẫn bình yên vô sự.

- Về rồi sao? Em nói Phong về à? – Thế Khải như không tin vào tai mình.
- Ủm, anh ấy là phó giám đốc công ty em.
- Không phải là...
- Em cũng nghĩ vậy, nhưng đây là người thật 100%. Em cúp máy đây. Tuấn Kiệt đang họp nhân viên.
- Ủ, bye em.

Giọng Tuấn Kiệt lại vang lên:

- Những tháng qua tôi đã theo dõi sự làm việc của các bạn. Tôi quyết định chọn ra một người làm thư kí cho phó giám đốc. Mạc Thiên Giai, cô làm được chứ?

Nghe thấy tên mình Thiên Giai nãy người. Sao lại chọn cô? Cô rất phân vân không biết phải làm thế nào.

- Tôi tin chắc là cô làm được. Cô nhận chứ? – Tuấn Kiệt hỏi lại.
- Vâng, thưa giám đốc – Thiên Giai cũng không hiểu vì sao mình lại trả lời như vậy.

Sau giờ làm, Tuấn Kiệt tìm gặp Thiên Giai. Thấy anh, cô vội hỏi:

- Anh, chuyện này là sao? Sao Tỉnh Phong lại ở đây? Chẳng phải anh ấy đã...
- Anh cũng không biết, một tuần trước anh nghe ba mẹ anh thông báo đấy – Tuấn Kiệt trả lời, nhưng anh lại nghĩ thầm ” Xin lỗi, anh muốn để hai đứa quên đi những điều của ngày xưa, quay lại với nhau theo một cách khác”
- Hay là...
- Thôi anh về trước đây. Anh có công chuyện rồi.
- Dạ, chào anh

Thiên Giai đứng đó suy nghĩ trong mông lung. Bây giờ anh trở về rồi, cô phải đối mặt với anh như thế nào đây?

Độc tiếp Này Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 61

62. Chương 61

Vài ngày sau, một cô gái khác đến công ty của Tuấn Kiệt. Cô đi thẳng lên văn phòng của Tỉnh Phong, nhào vô ôm lấy cậu, không để ý rằng Thiên Giai đang ở đó.

- Nhớ cậu quá. -Cô gái lên tiếng
- Diệu Lắm, cậu về khi nào? Sao không gọi mình ra đón?
- Muốn làm cậu bất ngờ mà – Diệu Lam cười.- Cậu rảnh không, đi uống chút gì đi
- Cậu không mệt à? – Tỉnh Phong hỏi
- Không, đi máy bay khỏe lắm. Đi thôi – Diệu Lam kéo tay Tỉnh Phong.

Tỉnh Phong đi qua phía Thiên Giai, không thèm nhìn cô lấy một cái, chỉ chăm chú đi cùng với Diệu Lam. Thiên Giai thấy tim mình đau. Đã biết là không thể như ngày xưa, nhưng cô vẫn có chút gì đó khó chịu.

Đoạn này mình nói về Diệu Lam một chút

Diệu Lam là bạn từ nhỏ của Tĩnh Phong. Cô sang Mỹ cùng ba mẹ khi mới 10 tuổi. Lần này cô về nước là muốn trở thành nhị thiếu phu nhân. Cô đã tìm hiểu kỹ quá khứ của Tĩnh Phong. Cô muốn giành Tĩnh Phong từ tay người con gái đó. Như vậy, khi đi vào văn phòng, cô đã thấy Thiên Giai nhưng vờ như không thấy ai cả. Diệu Lam là một người tốt. Nhưng như bao người con gái khác, để có được người đàn ông mình yêu thì không thể từ thủ đoạn.

Thiên Giai thấy anh đi làm thường chỉ ăn một chiếc sandwich nhỏ, nên hôm nay cô làm cơm cho anh. Cô làm những món mà ngày xưa anh thích nhất. Cô đi làm sớm, mua thêm cho anh một ly cà phê đen mà anh vẫn hay uống, đặt lên bàn làm việc của anh. Tĩnh Phong đến, anh nhìn thấy hộp cơm nhưng không nói gì, chỉ lặng lẽ mở ra nhìn. Tim anh bỗng dưng chậm đi một nhịp. Cô vẫn chu đáo, vẫn nhớ những món ăn ngày xưa anh thích vậy sao? Nhưng bây giờ đối với anh, mọi thứ từ cô đều kinh tởm. Đến trưa, hộp cơm đó vẫn còn nguyên, ly cà phê cũng không vơi đi một giọt.

Gần trưa, Diệu Lam lại đến, lần này cô có gật đầu chào Thiên Giai. Nhanh chóng, Diệu Lam tiến về phía Tĩnh Phong:

- Phong, đi ăn cơm nhé.

- Ủ - Tĩnh Phong không từ chối

- Cái này là gì đây? - Diệu Lam nhìn thấy hộp cơm - Ngươi quá rồi, bỏ nó đi nhé. - Ủ - Tĩnh Phong thờ ơ đáp

Diệu Lam ném hộp cơm vào sọt rác không thương tiếc. Thiên Giai thấy vậy thì buồn bã. Đúng là Tĩnh Phong đã thay đổi thật rồi. Nếu là anh của ngày xưa, anh sẽ không để cho Diệu Lam làm việc đó. Đúng vậy, mọi thứ bây giờ đã đổi thay. Mọi thứ sẽ không được hoàn hảo và trọn vẹn như ngày xưa, như những tháng ngày đẹp đẽ trong hồi ức của cô được nữa.

Bây giờ, có lẽ cô nên tìm kiếm một mối tình mới, để có thể quên Tĩnh Phong đi, nhưng cô không làm được. Trong tim cô, tình cảm ấy vẫn mãnh liệt như ngày nào. Giây phút nhìn thấy Tĩnh Phong, thời gian như ngưng đọng, vẻ đẹp hoàn hảo không tì vết của anh lại làm tim cô xốn xang. Nhưng anh bây giờ cũng chẳng còn được như ngày nào, con người đều thay đổi, mọi thứ đều thay đổi. Nhưng Thiên Giai biết tình cảm mà cô dành cho Tĩnh Phong không bao giờ thay đổi..

” Thở than hoài quá khứ

Điều dịu dàng cuối cùng đã lẫn trốn đi đâu từ những đêm không ngủ

Nhặt nhòa như một vạt mưa.

Nên cũng đừng vì đau mà hận một cuộc tình

Có thể sau thời gian, mọi thứ đều qua đi êm ả

Chỉ cần mình bỏ lại sau tất cả

Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua...”

Đọc tiếp *Này Gió*, bao giờ anh mới trở về ? - Chương 62

63. Chương 62

1 tháng sau, Tuấn Kiệt đưa cho cô chiếc thiệp đỏ chói:

- Nhớ đến dự nhé em gái, đám cưới anh mà không đến là anh đuổi việc em đấy.

- Em sẽ kiện công ty anh luôn.

- Con nhỏ này, bây giờ có đi không?
- Đi chứ, tiệc hỷ của anh mà – Thiên Giai cười.
- Ủ, làm việc đi. Còn 1 tuần nữa là tới rồi.

1 tuần, tưởng lâu nhưng rất nhanh. Thiên Giai chọn ình bộ váy phù hợp nhất, bắt taxi đi đến nhà hàng mà Tuấn Kiệt đã nói trong thiệp. Cô có xe máy nhưng vì mặc váy nên không đi.

Đến nơi, không gian trong nhà hàng làm cô choáng ngợp. Cô bỗng nhớ đến bữa tiệc cách đây 4 năm, khi đó Tĩnh Phong đã bắt cô đi cho bằng được. Giờ cô thấy mình cũng lẻ loi như ngày đó. Cô dâu chú rể đã lên sân khấu, Vợ của Tuấn Kiệt là một người nhìn rất dịu dàng.

Thiên Giai ở lại cho đến khi tiệc tàn, cô muốn đến chúc mừng đôi vợ chồng mới này một chút:

- Chúc mừng anh chị,hạnh phúc trọn đời nhé.
 - Cảm ơn em, cảm ơn vì lời chúc đó. Đây là cặp dưới của anh, Thiên Giai. – Tuấn Kiệt nói với vợ mình.
 - Chào em, chắc em cũng biết tên của chị rồi. – Vợ Tuấn Kiệt cười thân thiện.
 - Vâng, trong thiệp có ghi ạ. Em là Thiên Giai.
 - À phải rồi, khi nãy em đi taxi đến mà phải không? Để anh nhờ người chở em về.
 - Không cần đâu ạ, em tự về được rồi.
 - A, Phong tới, để anh nhờ nó – Tuấn Kiệt đưa tay vẫy Tĩnh Phong lại gần anh – Rảnh không? Chở Thiên Giai về giúp anh với.
 - Em à? – Tĩnh Phong lạnh giọng
 - Ủ, nhanh nhá, anh chờ chú ở nhà.
 - Được rồi. – Tĩnh Phong quay sang Thiên Giai- Cô đi theo tôi. Nhanh lên, thời gian không có nhiều đâu
 - À vâng – Thiên Giai bối rối gật đầu. Cô luống cuống theo Tĩnh Phong ra ngoài rồi lên xe. Cô muốn ngồi ở ghế sau nhưng anh đã khóa, nên đành phải mở cửa trước để vào.
- Tĩnh Phong hỏi địa chỉ rồi chở cô đi chậm chậm trên đường. Bỗng anh hỏi cô:
- Nói đi, vì sao cô lại vào công ty của nhà tôi?
 - Hả?
 - Đừng giả ngơ, nói mau – Tĩnh Phong nạt
 - Em..em... học kinh tế thì phải xin việc ở công ty anh chứ sao. – Thiên Giai ương bướng, ở bên anh, cô vẫn là cô gái 17 tuổi như ngày nào.
 - Lý do là gì? Ngày đó tại sao cô lại nói ra những lời đó?
 - Anh..đừng hỏi nữa. Em...
 - Đúng vậy. Cô yêu Thế Khải, nên bây giờ tôi ở đây để nhìn cái sự hạnh phúc của cô, là không phải lẽ đúng không?
 - Anh đừng nói như vậy.Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu.
 - Cô nghĩ tôi là thằng ngu xuẩn đó à? Mọi thứ phải vượt quá suy nghĩ của tôi mới đúng. Dem tình cảm hơn một năm đi chôn vùi, cô làm được mà phải không?
 - Xin anh đừng nói những lời đó nữa.
 - Chuyển lời cho Thế Khải, cảm ơn anh ta đã giữ giúp tôi cái kí ức ngu ngốc đó.

-....

- Hơn 4 năm qua tôi không thể yêu thêm một ai khác, là vì cô. Chính cô đã tước đoạt hết cảm xúc của tôi. Cô có phải trả giá hay không?

- Em sẽ trả. Anh nói đi, anh muốn em làm gì?

- Làm gì à? Cô không có tư cách hỏi tôi. Tối nơi rồi, cô xuống đi. Chuẩn bị cho ngày mai. Nên nhớ, cuộc sống của cô luôn bị tôi chi phối.

Tĩnh Phong đóng mạnh cửa xe, lao vút đi. Thiên Giai khóc. Trong 4 năm, mỗi khi cô nhớ về anh, nước mắt cô lại chảy. Nhưng lần này mãnh liệt hơn cả, vì anh đã về, nhưng không phải là anh của ngày xưa nữa....

” Em không trách người rời chân bước đi, không dằn vặt trái tim và đổ lỗi cho duyên phận quá nhiều. Vì yêu anh, đã quá đủ ột cuộc tình trọn vẹn cả nghĩa và tình.

Chúng ta đã chọn cách buông tay ở thời điểm ấy, như việc chọn cách bên nhau lúc trước. Chọn nỗi đau của bản thân là hạnh phúc của người kia, chọn bên nhau một đoạn đường ngắn nhưng hạnh phúc thay vì bên nhau quá lâu thì nỗi đau càng sâu.

Những tên và những khuôn mặt chỉ còn nhớ một nửa

Nhưng chúng thuộc về ai đó

Khi em biết chuyện đã hết

Là em chợt nhận ra rằng

Những chiếc lá mùa thu đang chuyển.

Như vòng tròn trong một vòng xoắn

Như hai bánh xe lồng vào nhau

Chẳng bao giờ dừng lại hay bắt đầu

Trong một bánh xe quay mãi

Khi những bức hình được tháo ra

Như những vòng xoay mà em tìm thấy

Trong cối xay gió của thâm tâm em”

Đọc tiếp Này Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 63

64. Chương 63

Những ngày sau đó, Tĩnh Phong xem Thiên Giai như là một người xa lạ. Tối hôm nay, Tích Ngọc về, Tĩnh Phong ra sân bay đón em gái. Sau bữa cơm, Tích Ngọc chạy thẳng lên phòng anh ba yêu quý, nằm thẳng xuống giường, cô hỏi:

- Anh, chị Diệu Lam về nước rồi, anh có gặp chưa?

- Gặp rồi.

- Chị đến công ty à?

- Ừ.

- Nghe nói đầu chị định mở tiệm bánh, khi không lại chạy đến công ty làm gì nhỉ?

- Chuyện của người ta, em thắc mắc làm gì.

- À, anh có gặp chị Thiên Giai chưa? Nghe anh hai nói chị làm thư kí cho anh mà.
- Nghe tới Thiên Giai, mặt anh bỗng tối lại, nhưng cũng nhanh chóng trở lại bình thường
- Đã gặp.
- Oh, chuyện hai người như trong cổ tích ấy nhỉ? Thế khi nào anh quay lại với chị?
- Em bớt nói năng linh tinh đi. Không đời nào có chuyện đó đâu.
- Đây, anh vẫn còn vì chuyện ngày xưa đấy à? Em quên nói cho anh biết, những chuyện đó là một vở kịch hoàn hảo để che mắt anh mà thôi. – Tích Ngọc ngồi dậy
- Em đừng nói đỡ cho người đó nữa. Cô ta không xứng. Em không nhớ cái tát đó à?
- Anhhhh, em đã nói mọi chuyện là một vở kịch rồi mà. Để em kể anh nghe – Tích Ngọc đem hết mọi chuyện năm xưa ra kể cho Tĩnh Phong – Đó, chuyện là như vậy.
- Em về phòng đi, anh bận.
- Anh, nếu anh không giữ được chị lúc này, sẽ mất mãi mãi đấy.
- Chuyện của anh.
- Kệ anh luôn, nói nhiều mỗi miệng – Tích Ngọc bực bội đi ra khỏi phòng

Anh đã từng thiết tha nghe những lời này của Tích Ngọc và Thiên Giai 4 năm trước. Nhưng câu trả lời vẫn là con số không tròn trĩnh. Bây giờ, khi nghe những lời này, anh lại không hề có cảm xúc gì. Hay là anh đã hết yêu cô?

Công ty...

Hôm nay, Thiên Giai không đi làm.

- Để tôi gặp phó giám đốc của mấy người – Thế Khải xông vào công ty của Tĩnh Phong
- Anh không thể vào – Bảo vệ ngăn lại.
- Tránh.
- Không được – Bảo vệ hết sức ngăn lại.
- Du Tĩnh Phong, anh ra ngay đây – Thế Khải đẩy tên bảo vệ, bước vào trong.
- Để anh ta vào – Tĩnh Phong vẫn không hề rời mắt khỏi bàn làm việc.
- Đồ khốn, sao anh không tha cho Thiên Giai?

Nghe tới đây, Tĩnh Phong bỗng ngừng bút, nhưng rất nhanh sau đó, anh lại viết, nói mà không ngừng đầu:

- Tôi không ràng buộc cô ta.
- Anh nói anh không ràng buộc? Nhìn lại mình đi.
- Tôi đang bận, anh ra ngoài đi.
- Tôi phải làm rõ. Khi xưa không phải vì anh nói Thiên Giai phản bội anh, sau đó liền ra nước ngoài sao? Bây giờ anh trở về để cho cô ấy hy vọng. Suốt mấy năm qua, cô ấy không thể yêu ai, thậm chí còn nghĩ rằng anh đã chết trong vụ máy bay năm đó. Tâm tình của cô ấy, anh còn chưa rõ hay sao?
- Tôi không quan tâm. – Tĩnh Phong lạnh lùng
- Anh – Thế Khải xông đến nắm cổ áo Tĩnh Phong- Nếu đã như vậy, trả lại tâm hồn Thiên Giai cho tôi, đừng để cô ấy đau khổ thêm nữa. Anh không xứng đáng nhận được tình yêu của cô ấy.

Tĩnh Phong đứng lên, gỡ tay Thế Khải ra, lạnh lùng nói:

- Tôi không hề nắm giữ tâm hồn Thiên Giai, bây giờ tôi và cô ta không có liên quan gì cả.
- Được thôi, đó là những lời từ chính miệng anh. Nhớ lấy tất cả những gì ngày hôm nay. Nếu anh có hối hận thì đã muộn rồi.

Thế Khải tặng cho Tĩnh Phong cái nhìn sắc lạnh rồi bước ra khỏi cửa. Anh không muốn Thiên Giai phải chịu thêm bất cứ tổn hại nào. Bốn năm qua là quá đủ ột cuộc tình còn dang dở. Bây giờ anh phải giúp cô kết thúc mọi thứ. Anh không thể để cô chịu sự ghê lạnh của Tĩnh Phong thêm nữa.

Tĩnh Phong đứng đó, suy nghĩ về lời nói của Thế Khải. Đúng, có khi nào anh nghĩ đến việc anh sẽ mất Thiên Giai không? Anh đã sợ, sợ rằng sẽ như vậy. Đến bây giờ vẫn thế. Nhưng vì cái sự tự cao trong lòng anh, nên anh không hề muốn mở lời nói với cô.

Đọc tiếp Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 64

65. Chương 64

Thế Khải đã bao lần gặp Thiên Giai, nói cho cô về việc của Tĩnh Phong. Nhưng cô chỉ cười buồn mà đáp ” Anh yên tâm, em sẽ nhận được một câu trả lời phù hợp nhất từ Tĩnh Phong. Cho dù có là chữ bối, mắng nhiếc hay gì đi nữa, em cũng cam lòng. Em tin mình sẽ quên được anh ấy, nhanh thôi.”

Hôm nay, Tuấn Kiệt nói Thiên Giai đến văn phòng của anh lấy tài liệu

” Cốc cốc cốc” Thiên Giai gõ cửa.

- Vào đi – Tuấn Kiệt nói, ngẩng đầu lên – Em tới rồi à?

- Vâng ạ.

- Đợi anh chút – Tuấn Kiệt với tay lấy tập tài liệu- Đây, em mang về văn phòng của Tĩnh Phong đi. À, hay em đưa tận tay nó bây giờ luôn giúp anh với. Cái này cũng cần nó xem gấp

- Dạ, còn gì nữa không ạ?

- Không, mà Thiên Giai này, em không thắc mắc cô gái hay đi chung với Tĩnh Phong sao? Hai đứa không muốn quay lại à?

- Em không thắc mắc đâu. Có thể gần Tĩnh Phong thì chỉ có thể là bạn gái anh ấy thôi. Mọi chuyện bây giờ không như xưa nữa anh à. Tĩnh Phong hận em nhiều lắm. Em có thể đem tình cảm hơn một năm của chúng em đi chôn vùi thì anh nói xem, anh ấy làm thế nào để tha cho em đây?

- Thiên Giai, đó là Diệu Lam, bạn thanh mai trúc mã của Tĩnh Phong. Em đừng có hiểu nhầm.

- Anh, em nhìn thấy họ đúng là hợp nhau đấy, không như em.

- Lạc quan lên một chút. Em phải giành lại Tĩnh Phong ình chứ.

- Em không có đủ can đảm đấy đâu anh. Em không muốn lãng phí thêm thời gian của anh ấy một cách vô ích nữa. Mọi chuyện đã được cao xanh sắp bày cả rồi. Chúng ta có muốn đổi cũng không được đâu. Thôi em đi đây, đưa cho Tĩnh Phong kéo trẻ. Anh đã ăn chưa trưa?

- Ừ, em đi. Anh đi giờ đây.

- Vậy chào anh.

Thiên Giai bước ra khỏi văn phòng. Được nhìn thấy Tĩnh Phong là cô đã mãn nguyện lắm rồi, chứ đừng nói tới chuyện được yêu anh thêm lần nữa. Thiên Giai nhấn máy gọi cho Tĩnh Phong, cô không biết rằng anh đang ở nhà hàng ăn trưa cùng với Diệu Lam.

Còn lại Tuấn Kiệt ở trong phòng, anh thầm nghĩ: ” Diệu Lam, em là một cô gái tốt, nhưng anh chỉ có thể chấp nhận Thiên Giai làm em dâu. Còn em, anh hy vọng em sẽ tìm được người khác tốt hơn Tĩnh Phong.”

Nhà hàng...

- Cậu ăn đi, mình vào toilet một chút – Tĩnh Phong đứng dậy, anh quên cầm theo điện thoại. Anh vừa vào trong thì điện thoại cũng vừa rung. Chỉ hiện số, không hiện tên.
- Alo, tôi là Diệu Lam, bạn của Phong xin nghe – Diệu Lam bắt máy.
- A..Chào cô, tôi là Thiên Giai, thư kí của Tĩnh Phong. Cô đang ở cùng Tĩnh Phong ả?
- Đúng, chúng tôi đang ăn trưa. Cô có việc gì không?
- Tôi chỉ muốn hỏi địa chỉ để đến đó đưa tài liệu mà Giám đốc giao thôi. Giám đốc nói tài liệu này cần được xem gấp.
- Được rồi, địa chỉ là XYZ...
- Cảm ơn cô, chào cô- Thiên Giai cúp máy. Bây giờ cô phải đối diện với Tĩnh Phong và tình yêu của anh.

Thiên Giai tới nơi, ngược lên nhìn nhà hàng sang trọng. Là một nhà hàng của Nhật. Cô từng ước ao mình có thể vào một nhà hàng của Pháp, vì cô yêu nước Pháp. Thiên Giai bước vào trong, lúc cô nhìn thấy Tĩnh Phong và Diệu Lam cũng chính là lúc Tĩnh Phong vươn tay chùi đi chút sốt cà chua còn vương trên khóe miệng Diệu Lam. Còn Diệu Lam thì nhìn Tĩnh Phong cười hạnh phúc.

Thiên Giai nhìn cảnh đó mà lòng chợt thất lại. Cô thấy tim mình đau nhói. Cuối cùng, lấy hết dũng khí, cô bước đến bàn của hai người đang ngồi, nói:

- Thưa phó giám đốc, giám đốc nhờ tôi chuyển thứ này cho anh.

Tĩnh Phong chỉ ngược lên nhìn cô chưa đầy 1s đã quay sang Diệu Lam nói với cô:

- Cậu tiếp tục ăn đi.- Rồi Tĩnh Phong cầm đĩa lên, nói với Thiên Giai – Cô để đó đi, tôi sẽ xem sau. Việc của cô xong rồi.
- Vậy tôi về trước. – Thiên Giai cúi đầu chào rồi bước vội. Cô sợ nếu ở lại nơi này, cô sẽ khó chịu đựng được mà khóc trước mặt anh mất. Cô ra khỏi nhà hàng, đi bộ trên vỉa hè, và rồi cô khóc thật. Nước mắt cứ vậy mà chảy trên khuôn mặt của một cô gái tuổi 22, đã từng trải qua một cuộc tình nhưng vẫn còn dang dở.

Thiên Giai cứ đi mà không để ý rằng có một chiếc xe đang chạy nhanh ngược chiều. Chiếc xe ấy đâm vào cô, ngay ngã tư của thành phố. Tiếng người hét hãi, tiếng còi cứu thương cứ inh ỏi vang lên. Màu đỏ của máu nhuộm kín một khoảng của mặt đường. Vì mọi thứ diễn ra ở con đường phía sau nhà hàng nên Tĩnh Phong không hề hay biết điều gì. Anh không biết rằng, Thiên Giai đã gặp tai nạn xe, có thể cô sẽ phải xa anh mãi mãi. Anh vẫn không hề biết rằng, cô đang cố gắng nhắn cho anh một tin nhắn cuối cùng, nhưng cô lại xóa đi, chưa kịp xong thì đã bị như vậy. Liệu anh có gặp được cô nữa không?? ...

Thiên Giai chỉ còn sót lại một chút tinh tảo cuối cùng, cô nghĩ mình sẽ không còn vượt qua được nữa. Thôi đành buông xuôi, từ bỏ tất cả, thôi áp ủ những mơ ước, những hoài mong của tuổi trẻ. Bên tai cô như còn vang lên bài thơ tình buồn bã mà sáng nay cô vừa nghe trên đài:

“Ở nơi ấy có gì hả anh?

Em chỉ về phía trời xa và hỏi

Có những mặt người không mệt mỏi

Có lòng tốt và niềm tin

Có những người yêu nhau chỉ từ cái nhìn đầu tiên

Và cả câu chuyện thần tiên

Khi tình yêu nào cũng lấp lánh màu hạnh phúc.

Phải chăng nơi đó chỉ toàn những điều không thực?
Những giấc mơ, những ước vọng ngủ vùi?
Xa vắng rồi là những niềm vui
Những nụ cười gượng gạo
Vị thần nghi ngờ nhìn quanh cười chế nhạo
Đâu ra mảnh đất niềm tin
Ai cũng nhìn ai dè dặt
Và cả những khuôn mặt mình từng quen
Đau thương, nhăn nhúm, và cả sự đón hèn
Chất chứa quá nhiều xung quanh sự sống....”

66. Chương 65

Các bác sĩ đang gấp rút thực hiện cuộc phẫu thuật toàn diện cho Thiên Giai, hy vọng cứu lấy sự sống của cô. Thiên Giai cứ ngỡ rằng mình sẽ từ bỏ sự sống ngắn ngủi này mà về với mẹ, nhưng mẹ cô nhất định không chịu. Trong cơn mơ, cô thấy mẹ mình cười hiền từ nhưng nhất quyết không cho cô bước đến bên bà. Cô đành phải quay về, tiếp tục cuộc sống chịu đựng.

- Bác sĩ, bác sĩ. Cô ấy có dấu hiệu tốt lên. Nhịp tim ổn định, huyết áp đúng tiêu chuẩn rồi – Một bác sĩ phẫu thuật vui mừng lên tiếng.

- Tốt rồi, bây giờ tôi sẽ khâu lại, nói với bên bộ phận thông tin liên lạc với số máy được nạn nhân liên lạc nhiều nhất – Vị bác sĩ mổ chính lên tiếng.

- Vâng. Y tá Dương, cô để đó cho tôi, mau đi đi.

Cô y tá vâng vâng dạ dạ rồi chạy vội đi.

....

- Cho hỏi đây có phải là số của cô Diệp Song Khuê không ạ? – Cô y tá lên tiếng hỏi.

- Vâng là tôi, cô là ..? – Song Khuê hỏi.

- Tôi gọi từ bệnh viện tỉnh. Bạn của cô, một người tên Mạc Thiên Giai đang được cấp cứu ở đây. Chúng tôi cần có người thân để làm giấy tờ nhập viện. Phiên cô tới nhanh giúp.

- Vâng..vâng – Song Khuê như không tin vào tai mình. Người ta nói Thiên Giai gặp tai nạn, có đúng hay không? Nhưng cả buổi chiều nay không thấy Thiên Giai về, cô chỉ nghĩ Thiên Giai làm tăng ca, không ngờ lại xảy ra chuyện. Cô ấn vội nút gọi cho Thế Khải:

- Anh ơi, Thiên Giai nó gặp nạn rồi.

- Em nói sao? Chuyện gì? – Thế Khải vô cùng lo lắng

- Bệnh viện tỉnh vừa gọi về, họ nói Thiên Giai gặp tai nạn. Em rối quá, không biết làm gì cả. – Song Khuê bắt đầu khóc

- Em chờ anh. Anh sẽ qua đón em, chúng ta cùng đến bệnh viện xem sao.

Thế Khải vội vàng lấy xe chạy qua khu chung cư. Trên xe, Song Khuê nói:

- Em nhờ anh một chuyện. Nếu người đó đúng là Thiên Giai, xin anh hãy bịt kín hết thông tin, đừng để lộ ra ngoài. Em không muốn Tình Phong biết được đâu.

- Anh biết rồi.

Hai người tới bệnh viện, hốt hải chạy đi tìm phòng. Lầu 2 phòng 68 giường số 2. Đây rồi, đúng là phòng này. Thế Khải mở cửa đi vào. Giường số 2. Song Khuê, Thế Khải nhìn người nằm đó. Không sai, là Thiên Giai của họ. Cho dù họ có mong muốn thế nào đi nữa thì cũng không thể thoát khỏi ý trời. Thế Khải bình tĩnh nói:

- Em ở đây với Thiên Giai, anh đi làm thủ tục nhập viện rồi sẽ quay lại ngay.

Song Khuê gật đầu, cô đi đến chỗ Thiên Giai nằm, nắm lấy tay cô:

- Thiên Giai à, sao lại như vậy chứ? Cậu tỉnh lại đi.

- Nếu cậu tỉnh lại, chúng ta sẽ lại cùng về quê, cùng ngồi xích đu như năm nào.

- Và rồi mình sẽ tiếp tục chia mẹ cho cậu.

- Chúng ta cùng hát vang bài hát mà mình thích nhất

Song Khuê nói, và khóc. Nhưng Thiên Giai ương bướng quá, cô không chịu tỉnh dậy.

Thế Khải quay lại, nói với Song Khuê:

- Thủ tục xong rồi. Bây giờ em về viết đơn xin nghỉ việc cho Thiên Giai, sau đó đưa nó đến công ty, đừng trả lời gì nếu họ có hỏi. Thuận tiện em lấy ít đồ của mình đến đây đi, có thể sẽ phải ở lại vài ngày đấy.

- Vâng, vậy anh trông Thiên Giai giúp em nhé.

Song Khuê về nhà, làm theo lời của Thế Khải dặn. Cô nói chuyện này cho Thiệu Lâm biết, nhưng dặn cô nhất quyết không hé nửa lời cho Quốc Vũ và Kỳ Dương. Nếu họ biết cũng đồng nghĩa với việc Tình Phong biết.

.....

Chỉ còn lại Thế Khải và Thiên Giai. Thế Khải cúi người xuống để tay Thiên Giai áp vào má mình. Anh nhẹ nhàng nói:

- Dậy đi em, mọi chuyện đã ổn hết rồi.

“ Dậy đi em, dậy mà nhìn anh này em

Rũ bỏ đi những kí ức đau buồn em đang giữ

Đến bên anh, để được anh che chở

Anh sẽ ru em bằng những bản tình ca ngọt ngào.

Quên hết đi em, những gì có thể quên

Đừng để lòng mình phải sầu muộn thêm nữa

Anh sẽ yêu em như em đã từng yêu người yêu cũ

Tha thiết, mặn nồng hay là cả đắng cay.

Được bên em, mọi thứ anh sẽ chịu

Dậy đi em, và nghe lời anh nói

Cuộc tình này tuy không như em mong ước

Nhưng anh chắc nó sẽ không phải dang dở

Như mối tình đầu đầy gió và nắng của em

Nụ cười em như đã trôi về phương nào xa khuất

Và mất dần trong những ngọn gió heo may.
Người đi qua nhau như người đứng xa lạ
Hà có gì cứ cố níu kéo vậy hả em?
Hạnh phúc không em khi cứ giữ mãi những kỉ niệm đau buồn
Tĩnh lại đi em, để anh được yêu em, em nhé...”
Đọc tiếp *Này Gió, bao giờ anh mới trở về ?* – Chương 66

67. Chương 66

Đã hai ngày rồi, Thiên Giai vẫn chưa tỉnh lại. Thế Khải ngồi nói chuyện với Song Khuê và Thiệu Lâm

- Nếu lần này cậu ấy tỉnh dậy, em sẽ dẫn cậu ấy về quê. – Song Khuê

- Ủ, tốt nhất là như vậy. Cuộc sống thành phố này bon chen quá, Thiên Giai sẽ mệt mỏi lắm đây. – Thế Khải

- Hai người mau nhìn này, ngón tay Thiên Giai động đấy, cả mắt nữa, cậu ấy sắp tỉnh rồi – Thiệu Lâm la lên

Thế Khải và Song Khuê vội quay lại. Đúng vậy, Thiên Giai đã mở mắt ra, nhưng cô lại nhìn họ như những người xa lạ. Tim Thế Khải hụt đi mất một nhịp. Có khi nào...

- Thiên Giai, Thiên Giai. Cậu có nhớ mình không? – Song Khuê cầm tay Thiên Giai hỏi

- Song Khuê, cả Thiệu Lâm nữa – Thiên Giai nói nhỏ, cố nở một nụ cười.

- Đúng rồi, cậu giỏi lắm. Còn người này, cậu nhớ không? – Song Khuê kéo Thế Khải đến gần

Thiên Giai chăm chú nhìn anh, nhưng cuối cùng cô lại lắc đầu, khẽ nói:

- Mình không nhớ.

- Em không nhớ thật sao? – Thế Khải hỏi lại, có phần gấp gáp. Điều đó làm Thiên Giai giật mình. Anh thấy vậy liền chậm lại – Xin lỗi em, em không nhớ cũng không sao. Từ từ là tốt nhất.

- À, cậu có nhớ ai tên Tỉnh Phong không? – Thiệu Lâm chột hỏi. Hai người kia cũng rất ngạc nhiên, họ mong ngóng câu trả lời của cô.

- Mình có quen người tên như thế hả? Sao mình không nhớ nhỉ? – Thiên Giai dường như đã quên luôn Tỉnh Phong.

- Vậy cũng tốt, cậu đỡ phải nhớ về quá khứ kia – Song Khuê nói nhỏ, chỉ đủ cho Thế Khải nghe thấy. – Thiên Giai này, cậu có muốn về quê với mình không? – Song Khuê hỏi.

- Muốn chứ. Mình về đó, sẽ cùng cậu chơi xích đu, cậu lại chia mẹ ình, chúng ta sẽ cùng hát vang bài hát mà chúng ta thích nhất- Thiên Giai cười.

Nhưng Song Khuê không cười nổi, cô chỉ muốn bật khóc. Đúng là Thiên Giai đã quên mọi chuyện, ơn trời cô còn nhớ được tuổi thơ của cô. Vậy là 2 ngày nữa, Thiên Giai sẽ xuất viện, cùng Song Khuê về quê nhà. Thế Khải lấy xe của mình chở họ đi vì anh không yên tâm.

Đến nơi, gặp ba mẹ Thiên Giai, Song Khuê và Thế Khải trình bày vắn tắt tình trạng của cô. Thế Khải ngờ ý muốn ở lại chăm sóc cô cho đến khi cô khỏi hẳn. Ba mẹ Thiên Giai cũng đồng ý. Song Khuê phải trở lại thành phố làm việc. Cô không tiết lộ thêm bất cứ thông tin gì về Thiên Giai

Về Tĩnh Phong, sau khi anh thấy Thiên Giai nộp đơn xin nghỉ việc thì cũng không lấy làm lạ. Anh dường như đã dứt tâm quên cô. Nhưng mọi việc không hề dễ dàng như anh nghĩ. Quên được cô thật sự rất khó khăn. Hình ảnh cô như chợt hiện, chợt mất trước mắt anh. Đến nỗi anh phải thuê cả người theo dõi chung cư mà cô đã từng sống. Tất cả anh nhận lại chỉ là câu trả lời: "Tôi không thấy một ai như trong tấm hình cậu đã đưa." Anh không biết rằng, Thiên Giai đã chạy trốn anh, chạy trốn khỏi cái chốn phồn hoa nhưng bon chen đến chóng mặt.

Thế Khải vẫn chăm sóc Thiên Giai, việc đó kéo dài đã hơn 2 tháng. Cô dường như đã bình phục hẳn, chỉ còn lại mảng kí ức về Tĩnh Phong là vẫn chưa thể lấy lại. Thế Khải đã từng ao ước mảng kí ức đó dừng quay về, dừng dần vặt người con gái ấy thêm nữa. Nhưng qua vài lần tỏ tình trực tiếp hay gián tiếp, anh đều bị Thiên Giai từ chối. Cô nói rằng mình còn thiếu sót chút gì đó trong tâm trí nên không thể yêu anh được. Dần dần, tình cảm mà anh giành cho Thiên Giai chuyển hóa thành tình cảm như anh em thân thiết.

Đọc tiếp Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 67

68. Chương 67

Ở quê, Thiên Giai không hề biết thời gian qua Tĩnh Phong điên cuồng tìm cô như năm nào. Tĩnh Phong đã rất hối hận vì mình không nghe lời của Tích Ngọc, để bây giờ phải vượt mất cô thêm lần nữa.

Một ngày đầy nắng và đầy gió, trên cánh đồng hoa ở quê.

- Thiên Giai, cuối tuần này anh phải về thành phố để giải quyết một số chuyện, em ở nhà nhé.
- Anh đi bao lâu mới về ? – Thiên Giai hỏi
- Nhanh thôi, khoảng hai, ba ngày gì đó. – Thế Khải nói
- Anh đi cẩn thận nhé.
- Ừ, anh biết mà – Thế Khải xoa nhẹ đầu cô.

Thoắt một cái đã đến cuối tuần. Thế Khải quay trở lại thành phố để phụ ba mình việc công ty. Sau khi xong chuyện, anh lái xe đi vòng quanh thành phố. Chợt đập vào mắt anh là một cửa hàng thời trang của Nhật. Mọi thứ trông rất bắt mắt. Anh quyết định dừng xe, bước vào trong, muốn mua cho Thiên Giai một bộ quần áo mới. Trước mắt anh là một chiếc áo sơ mi màu xanh dương nhạt, được may cắt rất tinh tế. Anh với tay lấy chiếc áo thì cũng có người chạm vào nó. Thế Khải ngạc nhiên quay sang, là một cô gái trẻ tuổi Thiên Giai. Là Diệu Lam

- Đây cô, chiếc áo này là của tôi rồi, phiền cô bỏ tay ra cho – Thế Khải lịch sự
- Tại sao nó lại là của anh nhỉ? Trong khi tôi cũng chạm vào nó như anh đấy – Diệu Lam cãi
- Cô hay nhỉ, thế sao cô không lấy trước đi mà đợi tôi lấy thì cô lại giành.
- Anh mới bị hăm ấy. Tôi cũng vừa thấy nó đây.
- Nó là của tôi, tôi đã lấy rồi thì đừng hòng đưa cho người khác.
- Này, anh có rối loạn giới tính không vậy? Rõ ràng đây là áo nữ mà anh cứ đòi giành với tôi là sao hả?
- Tôi mua cho em gái tôi. Thôi cái kiểu suy luận vớ vẩn của cô đi. Nhường cho cô ấy, không cần nữa. Dù gì cô ấy mặc gì cũng đẹp, không nhất thiết cứ khư khư như cô. – Thế Khải xía xói Diệu Lam
- Ý anh là tôi chọn mãi mới được cái ưng ý?
- Tùy cô nghĩ. Thôi, tôi đi trước, còn mua đồ cho em tôi. Không rồi hơi cãi nhau với người xa lạ như cô. – Thế Khải đi qua nơi khác, tiếp tục chọn áo cho Thiên Giai. Ngay khi anh chuẩn bị vươn tay lấy một cái áo

trắng khác thì lại có một cánh tay chạm vào. Anh thầm rửa sao ngày hôm nay lại xui đến thế. Nhìn qua, lại là cô gái lúc này.

- Cô muốn gì nữa đây? – Thế Khải chán nản hỏi
- Tôi nghĩ lại rồi, anh nhường chiếc áo trắng ấy cho tôi đi – Diệu Lam đưa túi đồ cho Thế Khải – Còn chiếc áo xanh này là của em gái anh.
- Cô bị điên à, chọn đi chọn lại rồi đi lấy cái khác. Cô nghĩ em tôi cho phép nó lấy cái áo đấy sao?
- Coi như là tôi chuộc lỗi với em gái anh đi. Hay là anh gửi cái này cho cô ấy, nói rằng có người muốn tặng?
- Nực cười. Lý do tại sao cô lại nói điều đó?
- Cho tôi xin lỗi trước. Tôi thấy anh chọn mãi mới được cái áo ưng ý, lại không dẫn em gái theo. Tôi nghĩ phải có lý do gì đó từ người em của anh nên anh mới không đưa cô ấy đi.
- Cứ cho là cô đúng. Tôi cảm ơn thành ý của cô, nhưng em tôi lại không quen nhận đồ của người lạ, nên cô cứ giữ lấy mà dùng. Còn cái áo trắng này, tôi không lấy, cô mua luôn đi – Thế Khải bỏ đi.
- Này này – Diệu Lam gọi với theo – Anh làm ơn nhận giúp tôi đi, nếu không tôi sẽ thấy tội lỗi lắm.
- Làm ơn đi, cô đừng có bám theo tôi vì cái áo nữa, tôi còn phải về – Thế Khải nhăn mặt.
- Thôi tôi đi nhé – Diệu Lam dúi vào tay Thế Khải túi đồ rồi chạy mất. Thế Khải nhìn người con gái xa lạ, rồi lại nhìn túi đồ. Anh lấy cái áo ra, vô tình làm rơi tấm danh thiếp, trên đó có ghi

” Đường Diệu Lam

Số điện thoại 02677 *** **

Chủ tiệm bánh Pine Forest

Email: forest_cake@*** ”

Thế Khải cười thầm : ” Thì ra tên là Diệu Lam” . Nghĩ vậy, Thế Khải quay vào trong, mua chiếc áo trắng đó rồi đi thẳng đến cửa hàng bánh của Diệu Lam.

Đến nơi, anh chọn mua một chiếc bánh rau câu, Diệu Lam từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy anh thì không khỏi ngạc nhiên, vội hỏi:

- Sao anh lại ở đây?
- Tôi mua bánh cho em tôi. Cô thích thức mắc nhỉ cô Đường Diệu Lam?
- Anh.. sao anh biết tên tôi?
- Chúng ta có thể qua quán cà phê bên kia không? – Thế Khải hỏi. Diệu Lam đồng ý đi qua. Sau khi chọn xong chỗ ngồi cùng đồ uống, Diệu Lam lên tiếng
- Nói đi, vì sao anh biết tên tôi?
- Cô làm rơi danh thiếp trong túi đồ mà cô đưa cho tôi.- Thế Khải từ tốn
- Vậy à? Sao tôi bất cẩn thế nhĩ? À, anh tên là gì?
- Triệu Thế Khải. Tôi có thứ này muốn đưa cho cô – Thế Khải đẩy túi đồ qua cho Diệu Lam. Cô mở ra thì không khỏi ngạc nhiên, là chiếc áo trắng đó.
- Cái này...
- Tôi tặng cô. Đơn giản vậy thôi. Em gái tôi cũng không thích màu trắng lắm. Nó chỉ thích màu xanh dương nhạt, nên khi này tôi mới nhất quyết giành cái áo đó với cô.
- Tôi xin lỗi. Hình như anh rất thương em gái? – Diệu Lam tò mò.
- Đúng vậy. Tôi rất thương nó. Nó vừa bị tai nạn xe hơn hai tháng, mọi kí ức dường như mất sạch. Ngay cả tôi nó cũng quên. Nhưng bây giờ thì đỡ hơn nhiều rồi.

- Tôi.. có thể gặp cô ấy không?
- Nó không thích gặp người lạ. Người yêu nó nó còn nhớ chưa ra, nó sẽ không chấp nhận gặp ai khác ngoài người thân đâu.
- Tôi xin lỗi. – Diệu Lam khuấy nhẹ tách trà nóng.
- Tôi về trước, không tiễn cô được. Xin lỗi – Thế Khải đứng dậy
- Không sao đâu, anh cứ về đi. Cảm ơn anh vì món quà. – Diệu Lam cũng đứng dậy cười.
- Hẹn lần sau có thể gặp lại.
- ...

Thế Khải rời đi. Hai con người này hình như không nhận ra điều bất thường trong trái tim họ. Nhịp tim của tình yêu đập trở lại. Diệu Lam như không còn tình cảm đơn phương với Tỉnh Phong nữa. Cô bất giác muốn được gặp lại Thế Khải, nhưng anh chưa cho cô số điện thoại của anh. Như vậy, lần gặp sau có thể sẽ rất xa, không ai biết được liệu họ có gặp lại nhau hay không? Diệu Lam đến quán đều đặn hơn, mong có một ngày Thế Khải sẽ trở lại quán, chọn mua một chiếc bánh nào đó rồi lại tán gẫu với cô ở quán cà phê bên kia đường....

Đọc tiếp Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 68

69. Chương 68

Tuần này Thế Khải lại đi, nhưng anh phải mang Thiên Giai theo. Tối qua cô cứ năn nỉ anh mãi:

- Anh, cho em lên thành phố cùng anh nhé?
- Không được, em không biết đường sá, sẽ lạc đấy.
- Không đâu. Em sẽ ngoan ngoãn ở công viên chờ anh đến đón. Cho em đi với.
- Không được. Lỡ em bị gì thì sao?
- Em đã hơn 22 tuổi rồi đấy, có phải con nít lên ba đâu.
- Anh sợ...
- Em nhất quyết sẽ không để xảy ra chuyện gì đâu
- Ừ, đành vậy. Nhưng em phải nghe lời anh.
- Đương nhiên rồi, hứa với anh đấy. – Thiên Giai như con mèo nhỏ, chạy vào phòng rồi đóng cửa lại, vùi mình vào mền ngủ. Ngày mai, cô sẽ được lên thành phố với anh.

Ngày hôm sau, Thế Khải dẫn cô đến công viên, đưa cho cô một ít tiền dăng túi, dặn cô ngồi đây chờ anh đến đón. Thiên Giai ngoan ngoãn gật đầu. Cô tìm in hình một chiếc ghế đá, đặt ba- lô lên đó, lôi ra nào là giấy, bút, màu vẽ. Cô bắt đầu vẽ phong cảnh ở đây. Thiên Giai không biết rằng, bên kia đường, trong một công ty lớn, một chàng trai cô độc đang trông ngóng cô từng ngày, từng giờ nhưng không khi nào tìm được cô dù chỉ là một dấu vết nhỏ.

Điện thoại của Thiên Giai đổ chuông. Là Thế Khải gọi

- Trưa rồi đấy, em tìm chỗ nào mát mẻ một chút để ngồi, anh xong việc sẽ đến đón em đi ăn cơm nhé.
- Thôi anh, em có mua cơm ở gần đây rồi. Đang ăn nữa, tại em đói quá. Anh cứ làm việc đi, em đang vẽ. Em ồn mà.
- Ừ, vậy chờ anh thêm một chút nữa thôi, anh sẽ đưa em về nhà.

- Vâng, bye anh. – Thiên Giai cúp máy, cô dọn đồ qua chiếc ghế đá ở gần cổng ra vào, dù gì thì cảnh ở bên kia cô cũng đã vẽ xong.

Bỗng một cơn gió thổi đến làm tập tranh của cô bay mất, cô vội vàng chạy theo nhặt lại. Có một người tốt bụng nhặt giúp cô. Khi ngẩng lên, cô vui vẻ cảm ơn người đó mà không hề nhận ra anh là ai

- Cảm ơn anh nhiều nhé, không có anh chắc tranh của tôi bay mất rồi – Thiên Giai cười, nụ cười đó làm người kia loạn nhịp tim. Là Tĩnh Phong

- Thiên Giai? – Tĩnh Phong gọi tên cô.

- Sao anh biết tên tôi? Tôi và anh có quen biết hả? À, chắc anh là bạn của anh trai tôi, nhìn anh chắc cũng bằng tuổi anh ấy.

- Anh trai?- Tĩnh Phong nhíu mày

- Đúng vậy, chắc anh ấy lại kể cho bạn của mình nghe về tôi. Tôi chỉ toàn phá phách mọi thứ của anh ấy thôi. Anh tôi tên Thế Khải.

” Thế Khải, đúng là anh đã mang giấu Thiên Giai đi, bảo sao tôi tìm không ra cô ấy”.

- Em không nhớ tôi thật sao?

- Hình như tôi chưa từng gặp qua anh. Bạn của Thế Khải ít khi về nhà chơi lắm. Anh ấy nói rằng, bạn của anh mà về thì cái nhà sẽ thành cái chợ, ồn ào, sợ ảnh hưởng đến tôi.

- Tôi có thể xem tranh của em không? – Tĩnh Phong hỏi

- Ồ, đương nhiên là được. Tặng anh một tấm đấy, coi như là lời cảm ơn của tôi. – Thiên Giai đưa cho Tĩnh Phong tập tranh của mình. Tĩnh Phong cẩn thận xem từng bức. Đúng là nét vẽ ấy, không thể nhầm lẫn vào đâu được. Trước mắt anh là Thiên Giai bằng xương bằng thịt. Nhưng hình như cô không hề nhớ ra Tĩnh Phong. Anh bỗng cảm thấy có gì đó rất đau, nỗi đau len lỏi qua từng tế bào mà thấm vào máu.

Đúng lúc đó, Thế Khải đến, Thiên Giai vui mừng vẫy tay:

- Anh, em ở đây này.

Thế Khải nhìn thấy Tĩnh Phong thì chợt lo lắng, nhưng anh cũng bình tĩnh trở lại. Bước tới bên Thiên Giai, nắm tay cô, anh nói:

- Chúng ta về thôi, ba mẹ đang chờ đấy.

Thiên Giai gật đầu, quay sang nói với Tĩnh Phong:

- Tôi đi đây, tặng anh hết những bức tranh đó đấy.

Chợt Tĩnh Phong nắm lấy tay Thiên Giai, anh mất thống khổ của anh nhìn vào mắt cô:

- Xin em, đừng đi

- Anh, anh bị sao vậy? Thế Khải, giúp em với – Thiên Giai cầu cứu Thế Khải, cô không thể lấy tay mình ra khỏi tay Tĩnh Phong.

- Buông cô ấy ra đi – Thế Khải lên tiếng

- Cho tôi một lời giải thích. Vì sao lại đưa cô ấy rời khỏi tôi như thế? – Tĩnh Phong đau khổ hỏi

- 4 năm, hơn 4 năm chịu đau khổ là quá đủ rồi. Thậm chí cô ấy bị xe tông anh còn không biết. Nói tôi để cô ấy bên anh, tôi còn xứng để làm người không?

- Tai nạn ? – Tĩnh Phong ngạc nhiên hỏi lại

- Anh im đi, đừng hỏi tôi thêm bất cứ điều gì nữa. – Thế Khải kéo Thiên Giai chạy đi, nhấc cô vào trong xe, rồi phóng ga chạy thật nhanh. Tĩnh Phong đuổi theo, nhưng có lẽ ông trời muốn thử thách anh. Thế Khải cắt đuôi nhanh gọn, Tĩnh Phong tức tối đập vào vô-lăng. Anh đang phải dừng đèn đỏ. ” Khốn kiếp” Tĩnh Phong tức tối.

Giọng cô dẫn chương trình trẻ đọc một bài thơ tình, lời bài thơ ấy như thức tỉnh tâm hồn Tĩnh Phong:

” Ở nơi đó hân là nhiều gió

Và có những bình minh ấm yên

Có người ượng bờ vai để xua những muộn phiền

Có người hôn lên trán để mình thấy với họ mình là tất cả

Cũng có nỗi buồn, cũng có nhiều vất vả

Cũng có những ngày tuổi trẻ long đong

Nỗi buồn cơn áo nặng lòng

Lối đi thì chật chội...

Nhưng cả những buồn vui, được mất kia đều không có tội

Hãy nắm tay anh đi qua những ngày này

Những ngày sự u mê như một cơn say

Những ngày chỉ cơn gió thoảng qua cũng thấy mình cần sát gần nhau để thêm hơi ấm

Những ngày yêu thật sâu và sống thật chậm

Để thời gian không bước vội quá nhanh

Những ngày tự do để mơ giấc mộng lành

Và nghĩ về một người với thật nhiều hạnh phúc...

Anh nhận ra để có thể bên nhau

Hắn phải qua đôn đau, qua rất nhiều xa xót

Nhưng hạnh phúc thì chỉ luôn có một

Khi em nhìn anh chiều nay

Nụ cười đong đầy

Một tình yêu có thực

Và dù giữa đêm đông trái tim vẫn sáng rực

Như ngọn lửa soi đường

Để mình tìm về với những yêu thương...

Đường tới tình yêu có ngàn vạn con đường

Anh chỉ nghĩ về một bình minh yên tĩnh

Khi con tàu về vịnh

Chạy trốn cơn phong ba

Tình yêu em là một mái nhà... ”

Đọc tiếp Đây Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 69

70. Chương 69

Thế Khải không để cho Thiên Giai lên thành phố với anh thêm một lần nào nữa. Anh sợ cô sẽ gặp lại Tĩnh Phong, kí ức đau khổ của cô sẽ tràn về, cô sẽ lại tiếp tục đau khổ. Lần này về thành phố, anh trốn cô đi. Anh định bụng ghé qua tiệm bánh của Diệu Lam, mua cho cô một cái bánh rau câu, Thiên Doanh một cái bánh kem nho nhỏ. Bước vào cửa tiệm, anh thấy tim mình đập rộn ràng đến lạ. Anh mở lời:

- Lấy cho tôi chiếc bánh rau câu và cái bánh kem này – Thế Khải chỉ vào tủ kính
- Vâng, anh đợi chút – Diệu Lam bỏ bút xuống, ngẩng đầu lên đi lấy kẹp gấp bánh. Lúc đó, ánh mắt của hai người vô tình giao nhau – Là anh à? – Diệu Lam hỏi, có chút vui mừng.
- Ừ- Thế Khải đáp gọn.- Cô có thể ra ngoài này ngồi một chút không?
- Diệu Lam cởi tạp dề, lấy một ít cà phê ra cho Thế Khải. Đặt xuống bàn, cô mở lời:
- Lâu rồi không thấy anh.
- Hai tuần nay tôi ở nhà, không ra ngoài.
- Ồ, ra là vậy. Anh có muốn ăn chút gì đó không?
- Cám ơn, nhưng tôi về bây giờ. Tôi ghé qua mua ít bánh thôi.
- Anh đi giờ à?
- Ừ, chắc là em tôi nó giận lắm, vì tôi trốn nó đi mà.
- Sao anh không dẫn em gái mình theo?
- Hôm bữa cho nó ra ngoài một lần, lại gây chuyện với người ta nên không cho đi nữa.
- Vậy anh về nhé, lần sau nhớ ghé qua ủng hộ tôi, tôi sắp có bánh mới.
- Có gì cô cứ gọi vào số này cho tôi. – Thế Khải đọc số điện thoại của mình.
- Được, khi nào ra lò tôi sẽ gọi cho anh.
- Tôi đi đây.
- Chào anh – Diệu Lam nhìn theo dáng người đó cho đến khi anh đi khuất. Có khi nào cô thích anh rồi không?

Thế Khải trên đường đi cũng ít nhiều nghĩ đến Diệu Lam, anh mong lần sau gặp lại cô ấy sẽ đến nhanh hơn một chút. Thế Khải cho xe chạy vào sân, anh xuống xe mang theo hai hộp bánh. Nhóc Doanh thấy bánh là sáng mắt, nhảy lên ôm chặt người anh, đến nỗi Thiên Giai phải dụ đến mấy lần mới chịu leo xuống.

Thiên Giai nói với Thế Khải:

- Anh, em đã nói với anh rằng dạo này em hay đau đầu rồi phải không?
- Ừ, anh sẽ đưa em đi tái khám.
- Em cũng từng kể với anh rằng bạn của anh, người em gặp ở công viên hay xuất hiện trong giấc mơ của em nữa.
- Anh nhớ.
- Em nhớ ra hết mọi chuyện rồi. Đó là Tĩnh Phong, đúng không?
- Em... – Thế Khải ngạc nhiên
- Đừng nói dối em nữa, là Tĩnh Phong đúng không.
- Đúng, là anh ta, nhưng em đừng nghĩ đến việc quay lại thành phố.
- Em không ngu ngốc đến mức ấy đâu. Anh ta đã không cần em thì em cứ đeo bám làm gì chứ.

- Đừng buồn Thiên Giai, rồi em cũng sẽ tìm ra người tốt hơn anh ta gấp trăm lần.
- Yêu thương là chuyện của hai người, riêng mình em thì làm được đâu.

Thiên Giai tuy bên ngoài nói vậy nhưng trong lòng cô thật sự rất đau. Chuyện tình yêu, mối tình đầu của cô sao cô có thể dễ dàng quên như vậy được? Nhưng quá khứ dù cho có đẹp đến đâu cũng chỉ là đoạn đường kí ức đã qua, mỗi con người đều phải bỏ lại phía sau mình mà thôi.

” Em cũng thôi khoanh những ngày mình xa nhau kín dần cuốn lịch

Và chẳng để cửa chờ những tối bão giông

Ở ngoài kia đời toàn là gió bụi

Can có chi em thêm gió bão trong lòng

Dù em biết mình một thời huyễn hoặc

Bề bộn trong lòng những nhớ nhớ mong mong.

Hình như đã một lần, anh có nhớ không?

Em nói yêu anh nhiều như yêu tuổi trẻ

Em đã nghĩ rằng chẳng gì là không thể

Dẫu tháng ngày còn lắm chông gai

Chỉ cần mình nắm tay nhau thật chặt

Là đủ bước qua bao núi rộng sông dài.

Nhưng em cũng biết, chỉ mình em chẳng đủ

Yêu thương là chuyện của hai người

Em có thể yêu anh hơn những gì em nói

Nhưng anh thì đem lòng yêu giấc mộng xa xôi

Những giấc mộng không bóng em ở đó

Tuổi trẻ của mỗi người cũng chỉ một mà thôi...”

Đọc tiếp *Này Gió*, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 70

71. Chương 70

Kể từ khi Thiên Giai nhớ ra Tĩnh Phong, cô khác hẳn những ngày trước, nụ cười không còn thoải mái nữa mà có chút gì đó gượng gạo, nỗi buồn cũng nhiều hơn. Thế Khải thấy như vậy thì không khỏi buồn phiền. Anh quyết định cuối tuần này đi gặp Tĩnh Phong, giải quyết hết mọi chuyện

Quán cà phê thành phố

- Anh gặp tôi có việc gì? – Tĩnh Phong hỏi
- Cậu ngồi đó đi, chuyện này có liên quan đến Thiên Giai. – Thế Khải
- Thiên Giai? – Nghe tới tên cô, Tĩnh Phong chợt bất ngờ
- Đúng vậy, cô ấy nhớ ra mọi chuyện rồi. Nhưng tình trạng bây giờ thật tệ, cô ấy ngày nào cũng đau đầu, hình ảnh cậu cứ lớn vồn trong giấc mơ. Kể với tôi mà cô ấy khóc đến thương. Vì vậy tôi mới tìm cậu, nếu

còn thương nó, hay niệm chút tình cũ mà nói với Thiên Giai mọi chuyện, để Thiên Giai tìm ình một người khác. Cậu không hề biết hơn 4 năm qua cô ấy đau khổ đến mức nào đâu.

- Anh tìm tôi vì chuyện đó sao? Anh chính là người đưa Thiên Giai rời đi?

- Đúng vậy.

- Vì sao? Tôi rất muốn hỏi vì sao anh đưa Thiên Giai đi mất?

- Chuyện đến nước này, tôi cũng không muốn giấu. Người ta nói hôm đó Thiên Giai đi đến ngã tư thành phố thì bị một chiếc xe chạy ngược chiều đâm phải. Mọi kí ức đều mất sạch, riêng tuổi thơ của cô ấy thì vẫn như in. Tôi quyết định đưa cô ấy về quê, tránh xa cái chốn đô thị ồn ào, người người lướt qua nhau quá nhanh, đến nỗi cô ấy không thể tìm được cậu trong những dòng người ấy.

- Vì sao anh không nói cho tôi biết?

- Cậu nghĩ lúc đó cậu xứng đáng được biết sao? Khi cậu về công ty, lúc Thiên Giai làm thư kí cho cậu, cậu đối xử với Thiên Giai thế nào? Lúc đó cô ấy chỉ bất lực chịu đựng, không hé với ai nửa lời. Đến khi đau khổ tột cùng, cô ấy mới nói được với tôi một vài câu thế này :

” Tình Phong về rồi, anh ấy ở trước mắt em, ngày ngày đến công ty. Tưởng như rất gần, chỉ cần với tay một cái là tới. Nhưng lại quá xa, em chạy mãi, với mãi mà không tới được.” Cậu nói tôi phải làm sao hả?

- Anh có thể để tôi gặp Thiên Giai không?

- Hôm nay tôi gặp cậu cũng chính là muốn để cậu gặp Thiên Giai nói mọi chuyện cho rõ ràng, đừng để cô ấy ngày nào cũng phải chịu những cơn đau đầu hành hạ, phải* nhờ đến thuốc giảm đau.

- Cảm ơn anh.

- Bây giờ cậu cũng biết nói những lời đó à?

- Khi nào đi? – Tình Phong không trả lời câu hỏi.

- Ngày mai.

- Được.

- Tôi đi trước, cậu ở lại suy nghĩ mình phải làm gì đi.

Thế Khải bước đi, anh lấy xe, hướng về phía tiệm bánh Pine Forest của Diệu Lam.

Ngày hôm sau, trước khi về đến nhà Thiên Giai, Thế Khải nhắn tin:

- Mở cổng cho anh, anh gần tới nơi rồi

Sau đó, Thế Khải quay sang nói với Tình Phong:

- Cậu chờ ở cánh đồng hoa này, tôi sẽ dẫn Thiên Giai ra đây.

- Được.

Thế Khải vào nhà, lấy một chiếc khăn nhỏ bịt lên mắt Thiên Giai, nói với cô:

- Đi với anh nào, anh đã hứa hôm nay sẽ cho em một điều bất ngờ mà đúng không?

- Đúng thế, giờ thì anh mau thực hiện lời hứa đi. – Thiên Giai cười, cô để cho Thế Khải dẫn mình đi. Đến cánh đồng hoa, Thế Khải gạt nhẹ với Tình Phong, anh nói với cô:

- Anh quên mất một thứ, em đứng đây chờ anh, anh ra xe lấy.

Thiên Giai khẽ gạt đầu. Thế Khải bước qua chỗ Tình Phong, ra hiệu cho anh đến gần. Tình Phong nhẹ nhàng bước đến bên Thiên Giai, lặng lẽ ngắm nhìn cô. Cô đã gầy đi rất nhiều, xương thấy rõ, da cũng không còn hồng hào như trước. Anh bỗng thấy xót xa, muốn đưa tay mình lên vuốt má cô, nhưng không thể. Bỗng Thiên Giai lên tiếng làm thức tỉnh anh:

- Thế Khải, anh xong chưa? Em chờ anh thêm 5p nữa thôi đấy.

Tĩnh Phong không kìm được lòng mình, ôm chầm lấy cô, cảm cọ xát vào đỉnh đầu cô, tay nhẹ vuốt ve mái tóc mà 4 năm qua anh không được đụng vào.

- Thế Khải, buông em ra, sao hôm nay anh lạ thế?

- Thế Khải, anh có bao giờ ôm em thế này đâu, anh bị gì à?

- Ngày, không phải anh thích mùi gỗ thông sao? Sao hôm nay lại chuyển sang mùi bạc hà thế?

“Mùi bạc hà..mùi bạc hà... Chỉ có thể...chỉ có thể là Tĩnh Phong. Không thể nào, anh ấy không thể ở đây” – Thiên Giai nghĩ thầm, cô đưa tay giật chiếc khăn bịt mắt ra, vùng mình khỏi vòng tay người kia. Vẫn ánh mắt ấy nhìn cô như lúc xưa, đúng là Tĩnh Phong rồi, Thiên Giai không nói nên lời:

- Tĩnh..Tĩnh..Phong.

- Đúng, là anh đây, phải để em chịu nhiều khổ sở rồi. – Tĩnh Phong nở nụ cười

Nhưng Thiên Giai thì không, cô khóc, cô chạy, cô muốn chạy khỏi anh. Cô đã đau khổ lắm rồi, không muốn nhìn thấy anh thêm nữa.

- Đừng chạy Thiên Giai – Tĩnh Phong đuổi theo, cuối cùng anh cũng đuổi kịp cô, nhẹ ôm cô vào lòng, anh nói – Anh xin lỗi, thời gian qua đã để em phải chịu nhiều đau khổ, là tại anh.

Thiên Giai không nói được lời nào, chỉ ngồi trong lòng Tĩnh Phong khóc như một đứa con nít. Thế Khải nhìn cảnh đó thì mỉm cười. Cuối cùng hai con người gốc gác ghét nhau cũng nhận ra trái tim họ thuộc về nhau. Đúng là số phận, họ chạy một vòng thật lớn, cuối cùng cũng gặp lại nhau.

” Biết không em có một mùa gió lạ

Đi lang thang suốt nẻo đường yêu

Ngẩn ngơ buồn khi nghe em hỏi

Nhớ em nhiều, là nhớ bao nhiêu?

Biết không em có những ngày rất lạ

Nhớ em anh chẳng biết làm gì

Tin nhắn soạn rồi mà lần lữa mãi

Không biết khi nào mới dám gửi đi

Em biết đấy cuộc đời sao lạ thế

Cứ mãi mê tìm kiếm tận nơi nào

Hạnh phúc rõ ràng là một điều có thực

Mà mãi miết đi tìm những giấc chiêm bao.

Anh không biết nói sao cho em hiểu

Cũng chẳng biết làm gì để em tin

Anh chỉ biết có một điều tha thiết

Ai biết yêu rồi cũng sẽ biết quên

Mùa về trên vạt cỏ mềm

Ru em ngoan, những êm đềm, nghe em...”

72. Chương 71

Thiên Giai khóc đã đời, cô dụi dụi cho hết nước mắt. Tĩnh Phong thấy vậy thì mỉm cười, đưa tay lau hết nước mắt cho cô. Anh nhẹ nhàng nói:

- Về thành phố cùng anh nhé. Anh sẽ không để em chạy khỏi anh một lần nữa đâu.
- Đùng hòng, đồ sói xám – Thiên Giai quay người đi.
- Sói xám, hổ đói, hay thứ gì cũng được – Tĩnh Phong quay người Thiên Giai lại, đối diện với anh – Đi cùng anh nhé?
- Tĩnh Phong, em ghét anh, đi mãi không về – Thiên Giai ôm chầm lấy Tĩnh Phong.
- Thì anh đã về rồi đây này – Tĩnh Phong xoa xoa đầu cô, tay vuốt nhẹ mái tóc
- Giữa dòng người xuôi ngược, sao anh lại chọn em? – Thiên Giai hỏi nhỏ.
- Vì em là mảnh ghép hoàn hảo nhất trong đời anh. – Tĩnh Phong khẽ thì thầm vào tai cô. Lời nói đó khiến tim Thiên Giai đập mạnh đến mức Tĩnh Phong cũng có thể nghe thấy được.

Tĩnh Phong nhẹ nâng cằm Thiên Giai lên, đặt vào đôi môi của cô một nụ hôn, nụ hôn đầu tiên của cả hai. Thời khắc ấy, mọi sự như ngưng lại, ánh nắng chan hòa in bóng hai người xuống đồng hoa, vạn vật như đứng im để chứng kiến tình yêu của đôi bạn trẻ.

- Anh thấy mình thật may mắn khi lại được yêu em. Em là ánh nắng tuyệt vời nhất của đời anh – Tĩnh Phong buông Thiên Giai ra, nói với cô.
- Em mới là người may mắn – Thiên Giai đi ra phía sau Tĩnh Phong – Công em về.
- Được thôi, lên nào công chúa – Tĩnh Phong ngồi xuống
- Anh không sợ nắng đồ à? Em chỉ nói đùa thôi.
- Nhanh nào, về còn xin phép mẹ em để anh đưa em về thành phố luôn.
- Em không chịu thì sao?
- Thì anh bắt cóc em chứ sao.
- Đùng hòng. – Thiên Giai trèo lên lưng Tĩnh Phong – Về thôi

Tĩnh Phong đi chậm nhất có thể, vừa đi anh vừa nghe Thiên Giai kể chuyện.

- Những năm qua em làm gì?
- Em à?? Sau khi anh đi thì khóc tới mấy trận lộn đay.
- Biết vậy mà vẫn để anh đi.
- Nếu có chọn lại, em vẫn để anh đi. Du học không phải ai cũng có thể nên em không muốn anh vuột mất cơ hội đâu.
- Rồi sau đó em bắt đầu diễn kịch?

Thiên Giai gật nhẹ.

- Và anh tát em một cái rất đau.
- Anh...

- Đùng nói xin lỗi xem – Thiên Giai đưa ngón tay đặt trước môi Tĩnh Phong- Sau đó, em cứ đợi chờ, đợi chờ cho đến ngày anh quay về. Nhưng tất cả cũng chỉ là một giấc mơ xa vời, anh đã về nước nhưng em không thể bên anh như xưa được nữa. Hôm anh ở nhà hàng, em đưa tài liệu đến cho anh, sau đó thì bị tai nạn. Mọi kí ức của em đều mất sạch. Thế Khải là người đã giúp em lấy lại, và bây giờ là thế này đây – Thiên Giai cười.

- Anh sẽ bù đắp tất cả, về cùng anh nhé – Tĩnh Phong tha thiết. Anh hối hận lắm rồi. Anh hận mình vì đã cố tình lãng quên Thiên Giai, nói những lời nói làm cho tâm hồn của cô bị tổn thương. Anh không đếm được số lần anh gây cho cô đau đớn. Anh còn nghĩ mình là một thằng hèn khi rắp tâm làm tổn thương cô. Nhưng khi thấy cô cứ gồng mình lên chịu đựng thì anh không thể tiếp tục hành hạ cô nữa. – Về cùng anh nhé – Tĩnh Phong lặp lại.

- Dạ... – Thiên Giai đáp nhỏ. Cô thật sự rất hạnh phúc khi lại được bên anh.

Tĩnh Phong đưa Thiên Giai về nhà, xin phép mẹ (Thiên Giai đã gọi dì Dung là mẹ) cô cho anh đưa cô về thành phố. Hai ngày sau đó, họ rời đi. Khi đó, ba Thiên Giai không có ở nhà, vì ông đang đi công tác xa. Nếu ông ở nhà, một sự thật nữa sẽ được phơi bày...

Vài hôm sau ở cửa siêu thị

” Bộp” – Diệu Lam va phải một người, túi đồ của cô rơi xuống đất. ” Con người này, đi mà không nhìn đường” – Diệu Lam nghĩ thầm, vậy nên cô ngẩng đầu, nói thẳng:

- Anh kia, anh đụng vào tôi rồi không xin lỗi một tiếng à? Anh có..... – Diệu Lam bỏ dở câu nói, người đó là Thế Khải – Sao..sao lại là anh?

- Ngạc nhiên lắm à? – Thế Khải cười hỏi.

- Chứ sao. Anh đột nhiên đâm sầm vào tôi, rồi còn cười cười kiểu đó nữa. Còn không xin lỗi đi.

- Xin lỗi thưa quý cô, bây giờ cô đi cùng tôi được chứ?

- Đi đâu??

- Rồi cô sẽ biết – Thế Khải kéo Diệu Lam ra xe mình, không kịp cho cô phản bác lại.

Thế Khải dẫn cô đi ăn kem, chụp hình,... và cuối cùng là một lời tỏ tình siêu lãng mạn mà anh đã nhờ Thiên Giai giúp anh. Như vậy, mỗi người họ đều tìm thấy một nửa còn lại.

“Hạnh phúc rõ ràng là một điều có thực

Mà mãi miết đi tìm những giấc chiêm bao.

Em sẽ là ánh nắng của đời anh

Sẽ nhảy nhót, nghịch ngợm trên vai anh không ngừng nghỉ

Khi mệt rồi lại sà vào lòng anh không ngần ngại

Để được anh vỗ về bằng những yêu thương.

Vậy anh sẽ là ngọn gió của đời em

Luôn bên em để cho em hạnh phúc

Ôm lấy em khi em khóc vì sầu muộn

Ru hời em trong bản tình ca ngọt ngào...”

Đọc tiếp Này Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 72

73. Chương 72

Thiên Giai cùng Tĩnh Phong về thành phố, nhưng cô ở chung cư với bạn mình, nhất quyết không qua nhà Tĩnh Phong. Cô muốn đi làm lại, nhưng Tĩnh Phong không cho, nói cô ở nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Từ khi ở bên Thiên Giai, công việc của Tĩnh Phong được anh làm nhanh hết mức có thể, anh luôn mong ngóng mình mau có thời gian để ở bên cô. Ngày trước, 4h30 tan làm, nhân viên còn thấy anh ở lại đến 6h, có khi tận 7h. Vậy mà những ngày gần đây, họ thấy Phó giám đốc của họ cứ như người trên mây, đang làm việc thì bỗng dưng ngồi cười. Nhưng nụ cười ấy nhanh chóng biến mất làm cho nhân viên tiếc hùi hụi. Rồi anh còn đặt hoa, tra mạng xem địa điểm hẹn hò nào là lãng mạn. Đã vậy, mới 4h chiều anh đã ra về, không để lại một lời nhắn nào khiến họ càng thêm nghi ngờ

” Này, sếp mình đang yêu à?”

” Bé cái miệng thôi, giám đốc nghe được là chết giờ”

” Sếp yêu ai vậy nhỉ? Đạo này thấy tươi hẳn ra, phong độ hơn, quyến rũ hơn nữa chứ”

” Cô nào vớ được sếp thì sướng nhỉ?”

- Này, các cô không lo làm việc đi mà tụm lại làm gì thế? – Giọng Thế Khải vang lên đầy uy quyền

- Giám..giám đốc, bọn em...bọn em.. – Đám nhân viên nhìn nhau, lắp bắp, nói không nên lời.

- Đang thắc mắc vì sao đạo này phó giám đốc lạ chứ gì?

- Ô..dạ – Họ trả lời như một cỗ máy.

- Đơn giản, đang yêu. – Tuấn Kiệt trả lời ngắn gọn

- Thật à – Nhân viên hét lên – Ôi trời ơi

- Mau làm việc đi, không thôi tôi nói sếp mấy cô cắt lương bây giờ.

- Dạ dạ. -Mọi người cuống quýt vào chỗ ngồi.

Hôm nay, Tĩnh Phong vẫn đến chỗ Thiên Giai như mọi ngày. Nhưng hôm nay, anh không thể dẫn cô ra ngoài được. Biết Tĩnh Phong đến, Thiên Giai ra mở cửa, cười chào.

- Thiên Giai, hôm nay anh phải đi cùng một người bạn, không đi cùng em được – Chợt Tĩnh Phong thấy có gì đó khác khác trên người cô – Em đang định đi đâu đấy à?

- À, em hẹn bạn ở quán cà phê “ ” của Nhật. Em đang tính bắt taxi qua một chút, chưa dám chạy xe máy – Thiên Giai cúi đầu, đầu ngón chân đi đi xuống nền nhà.

- Anh cũng đến đó, tiện thể anh đưa em đi luôn.- Tĩnh Phong nói

- Cảm ơn anh nhé. Để em khóa cửa nhà đã.

Sau đó, hai người cùng đi xuống. Khi đến nơi, Thiên Giai hỏi anh:

- Em hẹn gặp bạn ở tầng dưới, còn anh?

- Anh ở tầng trên.

- Vậy anh lên đi, chắc bạn em cũng sắp đến rồi.

- Ừ, khi nào về nhắn tin cho anh.

- Vâng. – Thiên Giai gật đầu, cô nhìn theo dáng anh đi lên, rồi lại nhìn ra cửa trông ngóng. Người hẹn cô hôm nay là Thế Khải, anh nói anh muốn cho cô một bất ngờ. Ngay sau đó Thế Khải tới, hai người cùng đi lên tầng trên.

Tầng trên...

- Có chuyện gì mà cậu phải bí mật vậy?- Tĩnh Phong khuấy nhẹ tách cà phê hỏi
- Chờ chút đi, cậu sẽ thấy điều bất ngờ- Diệu Lam nháy mắt. Cô ngẩng đầu lên, thấy Thế Khải đã gần đến, vội vẫy tay gọi – Anh, ở đây này.

Theo phản xạ, Tĩnh Phong quay người, bất giác anh nhúm mày. Là Thế Khải đi cùng Thiên Giai, không lẽ đây là bí mật mà Diệu Lam muốn anh biết? Thấy Tĩnh Phong, Thiên Giai cười tươi, chạy lại chỗ anh hỏi:

- Em cũng hẹn gặp bạn ở tầng này này, trùng hợp nhỉ? Bạn anh đâu?
- Người kia – Tĩnh Phong nhìn về phía Diệu Lam. Thiên Giai theo tầm mắt anh thì nhìn theo. Rõ ràng cô nhìn thấy cô gái này rất quen thuộc nhưng không thể nhớ ra là ai.

Thế Khải liền nói:

- Em ngồi đi, để cho anh còn giới thiệu chứ. Đây là Diệu Lam, bạn gái anh.

Thiên Giai và Tĩnh Phong không hẹn mà bốn mắt gặp nhau đầy bất ngờ. Họ nhìn người đối diện hỏi:

- Anh, bạn gái của anh thật à?
- Diệu Lam, cậu có bạn trai khi nào thế?
- Hai người bình tĩnh – Thế Khải choáng ngợp trước hai câu hỏi được đặt ra. – Mới được một tháng thôi, đừng làm mặt ngạc nhiên đến thế chứ.
- Có mà giấu – Tĩnh Phong và Thiên Giai đồng thanh.
- Nào có, nào có. Chẳng phải bây giờ mình đã giới thiệu rồi sao? – Diệu Lam cười nhẹ
- Chúc mừng hạnh phúc nhé – Thiên Giai.

Cuối cùng, Thiên Giai cũng nhớ ra Diệu Lam, cô là bạn thanh mai trúc mã của Tĩnh Phong. Cuối cùng Thế Khải cũng tìm được tình yêu của mình, cô cũng thấy yên tâm hơn. Khi trước, Diệu Lam là người mà cô luôn dè chừng, nhưng bây giờ đã thân thiết như vậy thì không có gì phải như trước nữa. Có thêm một người bạn thì tốt hơn là có thêm một kẻ thù.

- À, anh quên. Em còn nhớ những chiếc bánh rau câu chứ? Là ở cửa hàng của Diệu Lam đấy – Thế Khải nhìn sang Diệu Lam cười hạnh phúc.
- A, thật à? Diệu Lam em rất thích bánh của chị, ngon lắm ạ. – Thiên Giai nhìn qua Diệu Lam ngưỡng mộ.
- Vậy khi nào rảnh em ghé qua quán chị một chút nhé.
- Em lúc nào cũng rảnh. Dạo này đâu có được đi làm đâu – Thiên Giai đá đểu Tĩnh Phong.
- Anh nói khi nào em khỏi hẳn sẽ cho em đi làm lại rồi còn gì? – Tĩnh Phong lên tiếng.
- Khỏe lắm rồi đây này, còn đợi tới khi nào nữa chứ?
- Thôi thôi, hai người yên lặng cái nào. Thiên Giai, em nghe lời Tĩnh Phong chút đi, cậu ấy cũng chỉ muốn tốt cho em thôi – Thế Khải.
- Ngày vui thế này, hai anh chị có muốn đi ăn chút gì không?
- Nghe được đó. Tĩnh Phong, việc chọn địa điểm ăn uống cậu đảm nhận nhé.
- Này, sao anh không tự đi mà chọn, lại còn đổ việc này qua cho Tĩnh Phong hả? – Thiên Giai hỏi.
- Cậu ta rảnh mà – Thế Khải nhún vai
- Không sao, có một nhà hàng Anh cũng được lắm, có muốn thử không? -Tĩnh Phong hỏi.
- OK – Thế Khải.

Bốn người, chung một niềm vui, cùng nhau rời khỏi quán cà phê Nhật. Mọi đau khổ đã trôi qua, đã thuộc về quá khứ. Bây giờ hiện tại tươi đẹp và tương lai đang đón chờ...

” Thì ra đã đi đến cuối con đường
Em và anh lại gặp nhau như định mệnh
Có những cuộc gặp gỡ thật chên vênh
Những cuộc tình tan, hợp mãi không thành
Nhưng anh và em, sẽ cùng hạnh phúc
Vì tình ta chỉ hợp mà không tan.
Ở bên anh, nhẹ nhàng nghe tiếng anh ru hời
Đưa em lạc vào thiên đường cổ tích
Chỉ có tình yêu, lá hoa và cây cỏ
Cả nắng mai hay ngọn gió của ngày đông
Không bon chen, vất vả vì cuộc sống
Anh và em sẽ cùng vẽ lên sự hạnh phúc
Chỉ anh và em, thế là đủ ột cuộc tình...”

74. Chương 73

CHƯƠNG 73

Hai tháng sau, Thiên Giai vẫn chưa được đi làm. Nhiều khi cô phàn nàn với Tĩnh Phong nhưng anh chỉ lắc đầu rồi nói ” Thêm vài bữa nữa đi, chưa khỏe hẳn đâu.” Hôm nay Thiên Giai ra ngoài dạo phố một chút, tiện thể ghé qua quán của Diệu Lam, bỗng có điện thoại gọi đến, là Diệu Lam.

- Em nghe đây.
- Thiên Giai, em có ở nhà không? Chị qua chỗ em một chút nhé – Diệu Lam nói có vẻ gấp gáp.
- Em đang đến quán chị này, em sắp tới rồi.
- Vậy em đứng ở đầu đường đợi chị, chị ra ngay – Diệu Lam nói xong liền cúp máy. Thiên Giai nhìn điện thoại khó hiểu. Diệu Lam bị gì vậy nhỉ? Cô thấy một chiếc xe hơi đỗ trước mặt mình, Diệu Lam hạ cửa xuống, nói với cô:
- Lên xe đi em.
- Mình đi đâu vậy chị? – Thiên Giai vừa cài dây an toàn vừa hỏi.
- Đi shopping một chút – Diệu Lam vẫn chăm chú lái xe.
- Chị đang bức mình gì à? – Thiên Giai nhận ra điều bất thường ở Diệu Lam.
- Em đi mà hỏi cái ông anh yêu quý của em ấy – Diệu Lam cho dừng xe – Rõ ràng đã hứa với chị là tối qua đi ăn cơm, đón chị ở tiệm bánh lúc 7h. Chị chờ đến 7h30 gọi cho anh ta, anh ta bắt máy nói tỉnh lắm: ” Em hả, anh quên mất, đang ở công ty.” . Chị còn nghe tiếng phụ nữ nói nữa: ” Sếp ơi, tài liệu em để đây, sếp xem qua giúp em”. Bức mình quá chị cúp máy luôn.
- Vậy anh có gọi lại cho chị chưa?
- Có, mà chị không nghe, bức mình quá mới tìm em để giải khuây một chút. – Diệu Lam lại cho khởi động xe. Cô dẫn Thiên Giai vào cửa hàng lớn của thành phố chọn đồ. Lúc đi ra, Diệu Lam chuẩn bị mở cửa xe, thì nghe có tiếng gọi tên cô:

- Diệu Lam...em..chờ đã – Thế Khải chạy đến, người anh mồ hôi nhễ nhại, như đã chạy một quãng đường rất xa. Diệu Lam thấy thì xót lắm, nhưng với tính cách của cô, cô liền quay mặt đi không nói một lời.

- Chị, cho anh ấy một cơ hội. Em đi đến văn phòng của Tỉnh Phong đây. – Thiên Giai nháy mắt, cô bắt một chiếc taxi gần đó. Diệu Lam có muốn cản cũng không được.

- Diệu Lam, nghe anh giải thích – Thế Khải quay người Diệu Lam đứng đối diện với anh – Thật ra hôm qua anh không quên, nhưng do công việc bận quá, máy lại hết pin nên không gọi cho em được. Lúc em gọi đến anh chỉ vừa mới sạc máy thôi.

- Thế còn giọng nữ ngọt ngào gọi sắp thì sao hả? – Diệu Lam nhấn mạnh chữ ngọt ngào.

- Em hiểu lầm rồi, cô ấy chỉ là cấp dưới của ban tăng ca ngày hôm qua thôi. Bọn anh không có gì đâu.

- Làm sao mà tôi tin anh được? Đàn ông các người...- Diệu Lam chưa nói hết câu đã bị Thế Khải ôm chầm lấy, má cô vô tình áp sát vào ngực anh, nghe rõ nhịp tim đập liên hồi. Vài giọt mồ hôi từ áo anh in lên má cô, từ cảm anh chảy xuống vai cô.

- Cho dù thế nào đi nữa, em cũng chỉ cần biết rằng, người anh yêu là em, mãi mãi như vậy.

- Anh...

- Đừng chạy lung tung nữa. Anh tìm em một lát.

- Một thì đừng tìm – Diệu Lam đổi.

- Không tìm thì nhớ. Nhớ thì phải chạy đi tìm thôi – Thế Khải chân thành.

- Em...xin lỗi – Diệu Lam xoa xoa tấm lưng đầy mồ hôi của anh. Cô xót. Dưới ánh nắng gay gắt của mùa hạ mà anh lại chạy đi tìm cô thế này, nói cô giận anh sao nữa. – Em đưa anh về nhà anh tắm rửa nhé, người đầy mồ hôi rồi này.

- Ủ, mà Diệu Lam này – Thế Khải nắm tay cô – Hẹn em giờ cũ như ngày hôm qua, anh sẽ đón em.

- Hôm nay em ở nhà với mẹ, 8h cà phê ” Hương Gió” nhé – Diệu Lam cười

- Sao cũng được hết. Đừng có giận anh nữa. Tối nay em muốn đi thử xe máy không?

- Được đó, vậy em đợi anh.

Hai người hòa mình vào dòng xe cộ tấp nập. Mọi thứ sẽ trở nên thật đơn giản nếu hai con người tâm đầu ý hợp, sẵn sàng tha thứ cho người kia.

” Và rồi em cũng nhận ra: anh là tia nắng chan hòa, ấm áp nhất mà thượng đế gửi đến cho em. Đôi khi Ngài thử thách em để xem em có thể giữ lấy tia nắng ấy không? Em tin rằng mình sẽ giữ được, bởi vì em tin vào một tình yêu trường tồn vĩnh cửu. Và quan trọng là EM YÊU ANH...”

Đọc tiếp Này Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 74

75. Chương 74

CHƯƠNG 74

Thiên Giai để lại mọi chuyện cho hai người đó tự xử, cô đi đến văn phòng của Tỉnh Phong. Lúc cô đến, một nhân viên khác đang chuẩn bị đưa tài liệu vào trong, cô nói rằng để cô đem giúp.

“Cốc cốc cốc” -Thiên Giai gõ cửa.

- Vào đi.

Thiên Giai đẩy cửa. Đến bàn của Tỉnh Phong, cô nhẹ nhàng đặt xấp tài liệu xuống, Tỉnh Phong vẫn chăm chú vào hồ sơ ở trên bàn, cô cố chỉnh giọng của mình mà nói rằng:

- Thừa phó giám đốc, tài liệu đây ạ.
- Để đó, cô ra ngoài đi – Tình Phong vẫn không nhìn lên. Thiên Giai vẫn đứng đó, chăm chú nhìn anh làm việc. Tình Phong đang khó chịu vì buổi sáng gọi điện cho Thiên Giai mà cô không bắt máy, lại bị làm phiền bởi một cô nhân viên liền nói:
- Nhìn gì, ra ngoài ngay. Có muốn bị đuổi việc không hả?
- ...- Thiên Giai nhin cười.
- Cô...- Tình Phong nhìn lên, anh không khỏi ngạc nhiên khi người đó là Thiên Giai- Sao em ở đây?
- Đuổi việc em đi, không sợ. Có đi làm đâu mà đuổi – Thiên Giai bật cười.
- Em to gan đấy – Tình Phong đứng dậy, ra chỗ cô, nắm tay cô đi đến sô-pha – Em uống gì? Cà phê hay sữa sô-cô-la?
- Em uống nước lọc thôi. – Thiên Giai cười. Cô nhìn cách Tình Phong cố làm nhanh để đem đến cho cô, cô cảm thấy mình thật hạnh phúc. Anh vẫn luôn là thế, bề ngoài lạnh lẽo nhưng bên trong là một trái tim vô cùng ấm áp.
- Của em – Tình Phong đưa nước cho Thiên Giai – Sao sáng nay anh gọi em không được?
- Điện thoại em hết pin, em không có để ý. Với lại sáng nay em đi mua đồ với chị Diệu Lam.
- Sao tự nhiên cô ấy lại có hứng đi mua đồ vậy?
- Em không biết, hình như hai anh chị giận nhau. Chị nói anh quên mất lời hẹn ăn tối.
- Vậy là Diệu Lam kéo em đi cả buổi sáng?
- Ừm, nhưng không sao. Lâu lâu chị em đi dạo cũng vui.
- Vui gì chứ? Em đang bệnh đấy -Tình Phong lớn tiếng. – Anh phải gọi cho Thế Khải, mắng anh ta một trận. Yêu mà cũng không xong, lại còn để Diệu Lam kéo em đi khắp nơi.
- Thôi thôi, em vẫn ổn mà. – Thiên Giai lắc lắc tay Tình Phong – Anh đừng gọi cho Thế Khải nhé, chắc hai người đó làm hòa rồi.
- Em cứ như vậy thì chỉ có chịu thiệt thôi. – Tình Phong xót.
- Không sao. Mấy chuyện này không làm gì được em đâu.- Thiên Giai cười- Mà này, anh để cho anh Dương và Vũ thử với chứ, để họ còn có thời gian bên bạn em. Anh làm vậy có mà họ chết mất.
- Do hai người đó tự than thở thôi, công việc anh giảm đến mức tối đa rồi.
- Em ngồi đây chờ anh tan làm nhé? – Thiên Giai hỏi
- Ừ, chỉ sợ em chán thôi.
- Vậy anh đưa em ít tài liệu đi, em xem qua cho.

Tình Phong rời ghế, nghe lời cô người yêu. Anh không dám đưa nhiều cho cô vì sợ cô mệt. Thiên Giai nhận tập tài liệu mà cười tươi hơn hờ khiến Tình Phong ngạc nhiên. Làm việc mà cô thích vậy sao? Tình Phong quay về bàn làm việc, anh cố gắng làm cho xong những phần còn lại để còn dẫn Thiên Giai đi ăn trưa. Lâu lâu anh lại ngược lên nhìn cô, nhưng cô chỉ chăm chú vào tài liệu mà anh đưa.

Bên ngoài, nhân viên còn đang bàn tán. Họ không biết về mối quan hệ của Tình Phong và Thiên Giai nên rất tò mò. Không một phụ nữ nào ở trong phòng của anh quá 2 phút, vậy mà Thiên Giai đã ở bên trong hơn 1 tiếng đồng hồ. Cuối cùng lại thấy hai người cùng nhau bước ra ngoài, sự ngạc nhiên còn lên đến tột đỉnh.

Đọc tiếp Nay Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 75

76. Chương 75

CHƯƠNG 75

Cuối cùng, Tĩnh Phong cũng đồng ý cho Thiên Giai đi làm lại, cô vẫn là thư kí của anh. Tĩnh Phong để cô gần anh cho...đỡ nhớ. Một hôm, sau giờ ăn trưa, Tĩnh Phong nói với Thiên Giai:

- Tối nay em về nhà anh cùng anh nhé?
- Em..- Thiên Giai không biết trả lời thế nào
- Đừng sợ, anh chỉ muốn giới thiệu cho ba mẹ về em thôi.
- Em vẫn thấy lo lắm.- Thiên Giai cúi mặt
- Yên tâm, anh sẽ luôn ở bên em – Tĩnh Phong nắm tay Thiên Giai trấn an.

Thiên Giai gật nhẹ đầu. Vậy là cô đã đồng ý. 6h tối, Tĩnh Phong chở Thiên Giai đến nhà anh. Thiên Giai choáng ngợp trước sự sang trọng của nhà lớn. Tĩnh Phong nắm tay Thiên Giai bước vào trong. Đến phòng khách, anh thấy ba mẹ mình liền đi đến cất tiếng chào:

- Con về rồi.
- Ba của Tĩnh Phong ngẩng lên nhìn Thiên Giai, cô vội nói:
- Dạ, con chào hai bác.
- Hai đứa ngồi đi – Mẹ Tĩnh Phong cười hiền từ chỉ vào hai chỗ trống đối diện. Ba của Tĩnh Phong nhìn rất giống anh, khuôn mặt lạnh lùng nhưng vẫn toát lên vẻ quyền quý. Mẹ của Tĩnh Phong bắt chuyện:
- Con là bạn gái Phong à?
- Dạ.
- Con tên gì? Bác là Dương Diên An. Còn ông ấy là Du Nghiêm.
- Dạ con tên Mạc Thiên Giai.
- Cái tên có vẻ hay đấy. Thằng này cũng tốt số thật. Bác đang lo không biết khi nào mới có người yêu, lạnh lùng quá mà. Y đúc ba nó ngày xưa.
- Thế mà tôi vẫn lấy bà đó thôi – Ba của Tĩnh Phong lên tiếng. Ông nhìn Thiên Giai rồi nói – Cháu uống nước đi.
- Tôi nói sai sao? Chứ không phải thằng Phong nó giống ông nhất nhà à? Nhìn này nhìn này – Bà An quay mặt Tĩnh Phong sang phía ông Nghiêm – Đó, ông nói không giống đi.
- Mẹ à – Tĩnh Phong lên tiếng – Con biết là giống rồi, mẹ đừng có so sánh nữa.
- Thiên Giai, cháu nói xem cha con nhà nó như giọt nước phải không. May sao thằng hai với út Ngọc không như vậy.
- Dạ giống. – Thiên Giai đáp nhỏ. Cô thấy nhà này rất thân thiện. Cô có cảm tình với bác An, cả bác Nghiêm nữa.
- Khi nãy cháu nói cháu tên Mạc Thiên Giai? – Bác Nghiêm bỗng nhiên hỏi lại.
- Dạ đúng.
- Ba cháu tên là gì?
- Mạc Khanh ạ.
- Còn mẹ là Quách Từ Nhiên đúng không? – Ông Nghiêm nhìn thẳng vào mắt Thiên Giai hỏi.
- Vâng ạ. Bác biết ba mẹ con? – Thiên Giai ngạc nhiên hỏi lại.

- Anh, là con gái của Khanh- Nhiên sao? Hèn gì em thấy có nét giống Nhiên khi còn trẻ quá mà không thể nhớ ra. – Bác An quay sang hỏi Thiên Giai – Mẹ con là Quách Từ Nhiên thật ư?

- Dạ.

- Tìm được, tìm được rồi – Bà An vui mừng. – Công nhận Mạc Khanh này đem vợ trốn kĩ thật, hơn 20 năm qua gia đình ta tìm không ra. Thiên Giai, ba mẹ cháu là bạn học đại học với hai bác, cháu có từng nghe qua chưa?

- Ba cháu không hề nhắc đến việc đó. Còn mẹ cháu đã mất khi cháu lên 4 vì một tai nạn xe – Nói đến đây Thiên Giai bất giác cúi đầu. Tỉnh Phong thấy vậy liền nắm tay cô, nói nhỏ:

- Bình tĩnh, anh ở đây.

Thiên Giai nhìn lên Tỉnh Phong, mỉm cười gật đầu. Anh vẫn luôn như vậy, vẫn luôn bên cô, là điểm tựa vững chắc cho cô.

- Chuyện đó để nói sau, hai đứa xuống ăn cơm với cả nhà luôn- Ông Nghiêm đứng dậy. Càng về sau, Thiên Giai càng thấy Tỉnh Phong giống ba của anh, luôn biết cách tránh để người khác phải khó xử.

- Đúng rồi, bác quên mất. Xuống dùng cơm luôn hai đứa – Bác An đi qua chỗ Thiên Giai và Tỉnh Phong.

- Anh về không mẹ? – Tỉnh Phong hỏi.

- Nó hả? Mẹ có gọi rồi. Mà hần ta đang bận chăm vợ. Gớm, vợ mang thai mà cứ như cháy nhà, hờ tí là gọi điện thoại ẹ cầu cứu. Đã bảo đừng có ra riêng, ở đây có gì mẹ chăm cả bà bầu lẫn cháu mẹ, thế mà cứ không nghe. Bên đó con bé cũng có còn ai thân thích đâu, cứ ư làm khổ cháu mẹ. – Bác An cứ vậy mà xốt xà.

- Bà này, con nó lập gia đình, phải cho nó chút không khí chứ- Ông Nghiêm bênh con.

- Tụi con chào ba mẹ ạ. À, chú ba cũng đến rồi à?- Tuấn Kiệt đỡ vợ bước vào nhà. Thiên Giai thấy họ thì lên tiếng chào. Bác An thấy họ đến liền nói:

- Gớm. mới nhắc đã đến.

- Hèn gì vợ con cứ thắc mắc sao cô ấy ngứa tai quá, giờ con đã biết nguyên nhân.

- Có mà anh ngứa thì nói, cứ phải đổ cho vợ. – Bác An nắm tay vợ Tuấn Kiệt – Tiểu Mẫn, xuống ăn cơm với cả nhà đi con. Cái thằng Kiệt này, nó chỉ có bắt nạt vợ nó thôi. Mang con đứa đầu cực biết bao mà nó lại để hai đứa một mình bên ngoài nữa chứ. – Bác An quay sang Tuấn Kiệt – Anh có biết hồi mẹ mang bầu anh cực gấp mấy lần hai đứa em của anh không hả?

- Bà nói ít ít thôi, cho con nó còn thở với. – Ông Nghiêm can – Xuống ăn cơm, nói nãy giờ rồi.

- Rồi rồi, ông bớt nóng. – Bác An nói vội.

Cả nhà xuống nhà dưới dùng cơm. Bữa cơm của tối hôm ấy thật vui vẻ. Tuấn Kiệt cũng đồng ý để Tiểu Mẫn ở lại nhà lớn để mẹ anh chăm sóc cả vợ và con anh. Bác Nghiêm và bác An nói với Thiên Giai rằng họ sẽ về quê cùng Thiên Giai cuối tháng này.. Vừa thăm ba cô, vừa bàn chuyện của cô và Tỉnh Phong. Bây giờ, mọi thứ thật hoàn hảo, không còn một chút tí vết gì khác.

77. Chương 76

CHƯƠNG 76

1 tuần sau

Thiên Giai, Thiệu Lâm, Song Khuê hẹn nhau cùng nấu cơm mời Tỉnh Phong, Kỳ Dương và Quốc Vũ đến khu chung cư của họ dùng bữa. Nhưng ba nàng không hề biết hoàng tử của họ đã có ý định riêng.

* Tỉnh Phong- Thiên Giai:

Thiên Giai ở nhà, nghe tiếng chuông cửa, cô nhìn qua kính quan sát thì thấy Tĩnh Phong, cô mở cửa ra hỏi:

- Anh đến sớm vậy? Muốn giúp em nấu đồ ăn à?

- Ủ, vào trong thôi. – Tĩnh Phong nói. Anh để cho Thiên Giai đi trước vì anh muốn tạo cho cô một bất ngờ. Lấy chiếc nhẫn trong túi, bó hoa phong lan trắng anh giấu ở sau lưng này giờ, Tĩnh Phong gọi Thiên Giai

- Thiên Giai, anh muốn nói với em một điều.

- Chuyện gì vậy? – Thiên Giai quay lại, hôm nay cô thấy Tĩnh Phong rất lạ.

- Đồng ý làm vợ anh nhé? – Tĩnh Phong quỳ xuống, đưa chiếc nhẫn cùng bó hoa đến trước mặt cô.

- Em..em – Thiên Giai tạm thời chưa thích nghi được với điều anh vừa làm.

- Đồng ý làm vợ anh nhé. Anh sẽ chăm sóc cho em, sẽ luôn ở bên em cho dù có chuyện gì xảy ra. – Tĩnh Phong chân thành.

- Em..đồng ý – Thiên Giai hạnh phúc, cô không thể tưởng tượng ra được anh sẽ cầu hôn cô trong lúc này. Tĩnh Phong cười mãn nguyện, bế bổng cô lên xoay hai, ba vòng trên không trung. Sau đó anh đặt Thiên Giai xuống, để trán mình cọ vào trán cô, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn em, Thiên Giai. À không, phải là vợ mới đúng. Anh không giỏi bộc lộ cảm xúc nên em đừng trách anh vụng về nhé.

- Đương nhiên, anh là nhất rồi.

Cả hai nhìn nhau cười hạnh phúc. Tĩnh Phong cùng Thiên Giai đi vào bếp, chuẩn bị mọi thứ chờ 4 người kia tới.

* Kỳ Dương- Thiệu Lâm

- Em đang ở đâu đấy Lâm? – Kỳ Dương gọi điện hỏi.

- Đang ở trước siêu thị với Song Khuê này, anh nhớ đến nhé – Thiệu Lâm trả lời

- Anh đến đón em.

- Không cần đâu – Thiệu Lâm vừa dứt lời đã thấy một chiếc ô-tô đỗ trước mặt. Cô nhìn Song Khuê đầy phân vân. Song Khuê biết ý liền nói:

- Không sao, mình bắt xe buýt về là được rồi. Cậu cầm giúp mình hai túi này nhé.

- Vậy mình đi với Kỳ Dương một chút. – Thiệu Lâm cầm hai túi đồ, lên xe của Kỳ Dương. Anh chở cô tới công viên thành phố. Thiệu Lâm cũng không hiểu nổi anh đang làm gì. Cô hỏi thì Kỳ Dương chỉ nói muốn cho cô một bí mật. Lúc đi đến hồ nước, bỗng Kỳ Dương quỳ xuống nói với Thiệu Lâm rằng:

- Hứa Thiệu Lâm, em đồng ý làm vợ anh nhé. Tuy anh không hoàn hảo như những người trong truyện ngôn tình mà em từng đọc vì đã trải qua vài mối tình, nhưng bây giờ, anh rất yêu em. Làm vợ anh nhé?

-... – Thiệu Lâm ngạc nhiên không nói nên lời.

- Làm vợ anh nhé. Em yên tâm, anh sẽ luôn bên em, chia sẻ mọi thứ cùng em. Em chỉ việc yêu anh thôi, còn mọi thứ cứ để anh lo. Anh sẽ nấu cơm, đi chợ, làm việc nhà,.. và tất cả những gì em muốn.

Đám đông chứng kiến cảnh đó thì vô cùng cảm động, họ hô to:

- Đồng ý đi! Đồng ý đi !

- Em đồng ý. Nhưng không phải vì điều kiện mà anh đưa ra, nhưng là vì em yêu anh – Thiệu Lâm vỡ òa trong hạnh phúc.

Kỳ Dương nhanh chóng đeo nhẫn vào tay cô, rồi bế cô chạy mất. Anh không muốn để cô ở lại chốn đông người.

* Quốc Vũ – Song Khuê

Song Khuê mang những túi đồ còn lại ra trạm chờ xe buýt. Cô đang đi thì bỗng có người đi đến nắm tay cô, cố lấy những túi đồ ra. Song Khuê giật mình, cô cứ ngỡ đó là trộm, vội nhìn qua, tay giật lại túi đồ. Cô không ngờ đó là Quốc Vũ, anh liền nói:

- Em phòng thủ ghê thật.
- Chứ gì nữa, anh tự nhiên làm vậy em không nghĩ là trộm cắp mới lạ. – Song Khuê bĩu môi
- Biết rồi, biết rồi. Về thôi, xe anh để ở đằng kia.

Song Khuê và Quốc Vũ đi đến chỗ xe của anh. Quốc Vũ bước dài hơn, anh mở cửa xe lấy ra một vật quan trọng, đợi Song Khuê đến và nói:

- Em à, hơn 4 năm qua là quãng thời gian chứng minh tình yêu của chúng ta. Anh nghĩ bây giờ chúng ta nên tiến lên một bước quan hệ mới. Làm vợ anh em nhé.

Song Khuê sốc cực kì. Cô còn chưa biết phải làm sao thì Quốc Vũ đã nhanh chóng đeo nhẫn vào tay cho cô. Anh cười hạnh phúc:

- Giờ em là vợ anh rồi nhé. Không được nhìn người đàn ông khác ngoài anh đâu đấy.
- Ô.. anh là đồ đều, em đã đồng ý chưa? – Song Khuê đã bình tĩnh
- Vậy ý em là em không muốn lấy anh chứ gì? – Quốc Vũ giọng buồn buồn, anh quay người chuẩn bị bước đi. Song Khuê thấy vậy liền nắm lấy khuỷu tay anh, Quốc Vũ quay người lại, nhíu mày
- Ai nói là em không đồng ý, vì anh làm em bất ngờ quá đấy thôi.- Song Khuê nở một nụ cười
- Em là tuyệt nhất. – Quốc Vũ ôm chặt lấy Song Khuê, nhấc bổng cô lên cười sung sướng.
- Bỏ em xuống, người ta nhìn kìa – Song Khuê đập vai Quốc Vũ
- Kệ đi, họ nhìn cũng chẳng sao. – Tuy miệng nói là vậy nhưng Quốc Vũ cũng để Song Khuê xuống, mở cửa xe cho cô.

Khi hội tụ, cả ba cô gái đều rất ngạc nhiên khi bạn mình cũng được cầu hôn. Hạnh phúc, mọi thứ quá hoàn hảo, đẹp đến bất ngờ.

“ Có khi là cần yêu một ai đó
Để quãng đường về mỗi tối bớt dài
Và ngày cuối thu sẽ không còn lạnh
Khi có một người tựa khế bờ vai.

Ngoài kia toàn là mưa gió
Có nơi nào yên ổn như lòng anh?
Đừng đi xa, đừng đi xa em ạ
Thôi thì coi như số phận đã đành
Gắn con người với nhau trong mối dây định mệnh
Gắn lòng mình vào với lòng anh...”

78. Chương 77

CHƯƠNG 77

Như đã nói, cuối tháng này ông Nghiêm, bà An, Tĩnh Phong, Thiên Giai về quê Thiên Giai để báo cho ba cô và bàn chuyện của hai người. Đến cổng, Thiên Giai cúi đầu xin phép vào nhà trước, cô thấy ba mình đang ngồi đọc báo, liền tiến lại, ôm lấy ba và nói:

- Ba à, con nhớ ba quá.
- Ô cô này, về khi nào mà nhẹ nhàng thế? Con gái lớn rồi mà cứ làm nũng ba – Ông Khanh cười nhìn con
- Con về để thông báo với ba một việc. Ba ra ngoài với con nhé – Thiên Giai kéo ông đứng dậy.
- Rồi rồi, khổ cô quá – Ông Khanh đi theo con ra ngoài, thấy có xe ở cổng ông liền hỏi- Ai đến à?
- Ba nhìn xem – Thiên Giai chỉ vào ông Nghiêm và bà An. – Ba nhận ra họ không?
- Đây là... – Ông Khanh nheo mắt
- Mạc Khanh, lâu rồi không gặp – Ông Nghiêm đưa tay ra.
- Du Nghiêm? Là ông à? – Ông Khanh vui mừng hỏi
- Là tôi.
- Vào nhà, vào nhà đi. À, bà An có ở đây không? – Ông Khanh hỏi
- Có chứ, bàn chuyện quan trọng thì đâu thể thiếu hai vợ chồng tôi với cái thằng nhóc này – Ông Nghiêm vỗ vỗ vai Tĩnh Phong.
- Đây là con trai ông à? – Ông Khanh nheo mắt nhìn – Giống thật
- Nó là thằng thứ hai đấy. – Bà An trả lời – Giống ba nó kinh khủng.
- Mọi người vào nhà đi – Thiên Giai quay sang ba mình – Ba, ba mời hai bác vào nhà đi.
- À quên, vào thôi. – Ông Khanh vui vẻ đi trước. Tĩnh Phong và Thiên Giai đi sau cùng. Tĩnh Phong nắm lấy tay Thiên Giai, nhìn cô cười nhẹ. Thiên Giai cũng cười đáp lại anh. Hai người hạnh phúc nắm tay nhau đi vào trong nhà. Lúc này, mẹ cô đã bừng nước lên trước. Ông Nghiêm gọi:
- Hai đứa vào đây. – Rồi quay sang ông Khanh- Hôm nay tôi đến là để cùng ông bàn chuyện của hai đứa nhóc này. Chúng nó yêu nhau thế nào mà giờ tôi mới biết đấy.
- Hai đứa là người yêu của nhau thật à? – Ông Khanh ngạc nhiên.
- Vâng, thưa chú – Tĩnh Phong trả lời.
- Sao lại có những chuyện kì lạ thế nhỉ? Ở cách xa nhau vậy mà vẫn biết nhau sao? – Ông Khanh hỏi
- Thôi đừng làm tội nhóc khó xử. Tôi đã coi ngày rồi, cuối tháng sau là thời điểm phù hợp nhất, tôi nghĩ nên tổ chức vào ngày đó. – Bà An lên tiếng.
- Hai người đã quyết định như vậy thì tôi đây cũng không có ý kiến. – Ông Khanh nhấp ngụm trà. – Hai đứa đi đâu dạo chơi đi, ấy người già này ngồi nói chuyện. – Ông Khanh nói.
- Dạ, vậy tụi con xin phép – Tĩnh Phong đứng dậy, Thiên Giai cũng đứng theo.
- Ở trong nhà, 2 ông bạn đang đánh cờ, ôn lại kỉ niệm cũ, kỉ niệm thời còn sinh viên.
- Thiên Giai và Tĩnh Phong cùng nhau đi ra đồng cỏ, những làn gió nhẹ thổi là mái tóc cô bay lên, Tĩnh Phong cẩn thận chỉnh lại giúp cô. Đột nhiên cô cao hứng nói:
- Anh này, em hát anh nghe nhé.
- Được, giá như có cây đàn ở đây.

- A, cuối đường là nhà của người nhạc cụ, chắc bác ấy có đàn, để em mượn cho. – Nói rồi Thiên Giai chạy xuống, Tình Phong cũng chạy theo. 5p sau Thiên Giai mang ra một chiếc guitar, cô đưa cho anh. Anh dẫn cô lên cánh đồng cỏ, hai người ngồi xuống, Thiên Giai bắt đầu hát:

” Yêu, là cùng nhau trong tay đi dưới con đường, là cùng trao cho nhau ngọt môi hôn. Là vòng tay yêu thương ôm mãi không rời, từng phút giây tuyệt vời. Yêu, là ngày em bên anh không chút ưu phiền, từng buồn lo trôi qua ngày bình yên. Nồng nàn ta trao nhau giây phút tuyệt vời, nguyện thề luôn bên nhau mãi. Dù thời gian trôi qua vẫn luôn bên người,... “

Tình Phong ngồi bên cạnh đánh đàn, thi thoảng lại nhìn sang Thiên Giai. Sau khi cô kết thúc bài hát của mình, anh nói:

- Bây giờ anh sẽ hát cho em nghe.

- Thật à? Anh hát đi, em rất muốn nghe – Thiên Giai vui mừng. Tình Phong nhẹ gật đầu. Anh cất giọng hát trầm ấm của mình:

“... Mọi chuyện buồn cũng sẽ qua thôi vì có anh ở đây rồi, tựa vào vai anh đi em sẽ thấy bình yên. Đừng bao giờ cảm thấy em lẻ loi trên nhân gian này, bởi vì đằng sau luôn có anh nhìn theo em. Hãy cầm chặt tay anh, anh sẽ dắt em đi qua nỗi đau này, và dìu em bước đi trên con đường dài phía trước..”

Tình Phong kết thúc bài hát, anh nhẹ nhàng đặt cây đàn xuống, kéo Thiên Giai lại gần để cô ngả vào lòng mình, nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, đọc thêm một bài thơ nữa:

“ Tình yêu là có thực

Là thất vọng nhớ mong trong những chuyến đi

Cảm giác được trở về

Cùng em đón hoàng hôn của ngày dần tắt

Ấu yếm hôn lên mắt

Và dịu dàng anh rất nhớ em

Nhớ cả môi mềm

Nhớ cả những đêm nghĩ đến em anh không ngủ được...

Thành phố này rồi sẽ khuất phía sau

Anh sẽ lại trở về, rồi dọn mình cho những phiêu lưu mới

Dẫu biết tháng năm đi qua

Chẳng điều gì ngăn nổi

Nhưng mà

Em có sẵn lòng chờ đợi anh không...”

- Em sẵn lòng. Em đã từng chờ và sẽ luôn chờ. Vì em biết anh sẽ quay về. – Thiên Giai cười hạnh phúc trong vòng tay ấm áp của Tình Phong.

- Ngốc quá, anh không bao giờ đi xa như chàng trai trong bài thơ vừa rồi đâu. – Tình Phong đặt cằm mình lên vai Thiên Giai. Hương gió đồng nội, cánh bướm dập dề, tiếng chim, tiếng côn trùng cũng không thể làm giảm hình ảnh lãng mạn mà đôi trai tài gái sắc kia đang vẽ nên, mà càng làm tô điểm cho hình ảnh ấy...

79. Chương 78

CHƯƠNG 78

Ba cặp đôi làm lễ đám cưới chung một ngày. Ngày hôm đó, ba nàng công chúa xinh lung linh phải biết. Sau tiệc cưới, Tình Phong đưa Thiên Giai về nhà mình. Anh dìu cô lên phòng, lấy cho cô một bộ đồ rồi nói:

- Em tắm rồi đi nghỉ đi. Hai ngày sau chúng ta còn đi Pháp.

Thiên Giai nhận đồ từ tay Tĩnh Phong, nhẹ gật đầu. Anh lại xoa xoa đỉnh đầu cô như xoa đầu con mèo nhỏ. Thiên Giai bước vào phòng tắm. Ngâm mình trong bồn nước, cảm giác mệt mỏi được gỡ bỏ. 20p sau, cô bước ra ngoài. Cơn buồn ngủ ập đến. Cô cố gắng kháng cự lại nó để tìm Tĩnh Phong. Thật may, anh ở ngay ngoài ban công kia. Thiên Giai nhẹ nhàng bước đến, nắm lấy tay áo anh nói:

- Anh vào tắm rồi đi nghỉ đi. Chắc anh cũng mệt rồi.

- Ủ, đi vào thôi. – Tĩnh Phong bế bổng Thiên Giai lên, cô rúc đầu vào ngực anh, tham lam hít lấy hít để mùi bạc hà dịu mát. Tới giường, Tĩnh Phong nhẹ đặt Thiên Giai xuống. Anh cúi đầu hôn lên trán cô rồi nói:

- Ngủ ngon, bà xã.

Lúc này Thiên Giai cảm thấy đỡ mệt. Cô chưa quen với việc anh đối cách xưng hô như thế này. Suy nghĩ thế nào, cô chìm vào giấc ngủ mà bản thân cũng không hay biết. Tĩnh Phong tắm ra đã thấy Thiên Giai ngủ ngon lành, anh chỉnh điều hòa xuống mức thấp hơn một chút để cô đỡ nóng. Anh tiến lại bên cạnh cô, ngắm nhìn gương mặt khi ngủ của cô.

Cô không biết rằng Tĩnh Phong yêu thương cô, nâng niu cô như của quý đến mức nào. Anh coi cô là sinh mệnh, là tất cả của cuộc đời anh. Tĩnh Phong cúi xuống, khẽ hôn vào môi cô, thì thầm:

- Nếu có kiếp sau, anh sẽ lại yêu em.

Sau đó, anh đi qua bên kia giường, ngã lưng xuống rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

2 ngày sau...

Tĩnh Phong kéo hành lý vào khu vực, tay anh vẫn nắm rất chặt tay Thiên Giai. Lên máy bay, Thiên Giai chỉ đủ mọi thứ: nào là mây, chim chóc, nhà cửa thì bé tẹo,... không để cho Tĩnh Phong yên. Nhưng Tĩnh Phong rất cứng chiều vợ, những gì cô chỉ anh đều nhìn hết, đôi khi còn thêm vào mấy lời khen để cô vui. Nói chán chê, Thiên Giai lại buồn ngủ, cô nhắm mắt lại. Tĩnh Phong lúc này đang đọc báo nên không để ý, tự nhiên anh thấy bên mắt trái mình cô làm gì mà cứ gật lên gật xuống, quay sang thì thấy cô đang ngủ. Anh liền ngồi gần lại, để đầu cô dựa vào vai mình, chỉnh tư thế cho cô để cô ngủ ngon giấc. Biết là còn hơn 9 tiếng nữa nên anh cũng nhắm mắt lại. Đến sân bay ở Pháp, anh nhẹ vỗ vào má cô rồi nói:

- Bà xã, tới Pháp rồi. Em không dậy là anh để em ở đây đó.

-.....

- Nay, em có muốn đi chèo thuyền ở sông Seine thì dậy đi.

- Anh để yên cho em ngủ một chút nữa đi – Thiên Giai nhõng nhẽo

- Không đời nào vợ à. Tới Pháp rồi.

- Hả? Tới rồi ư? Sao không gọi em sớm hơn ? – Thiên Giai hoàn toàn tỉnh ngủ

- Thì anh gọi rồi, mà em có chịu dậy đâu. Đi xuống thôi.

Hai người bước xuống sân bay, bắt một chiếc taxi đi đến khách sạn đã đặt trước. Tĩnh Phong kéo vali lên phòng, Thiên Giai lại giành để cô móc quần áo lên. Vừa làm cô vừa hát, sau đó lại thì thoảng cần môi như đang nghĩ về việc gì đó. Tĩnh Phong quan sát cô, bấy giờ mới lên tiếng:

- Vợ à, em đừng có cần môi như thế, anh sẽ hôn em đấy.

- Hở? – Thiên Giai ngạc nhiên.

Tĩnh Phong đi đến gần cô, kéo tay cô ra ngoài, anh nhắc lại:

- Anh nói em đừng có cần môi. Em làm vậy người khác sẽ muốn hôn em đấy.

- Ai da, biết rồi. Em muốn đi sông Seineeee – Thiên Giai kéo dài chữ cuối.

- Ủ. – Tĩnh Phong đưa cô đến sông Seine, chỉ cho cô từng chỗ một. Hai người vừa chèo thuyền, vừa nói chuyện. Tĩnh Phong nhìn đồng hồ, cũng đã đến giờ ăn tối, anh đưa cô vào một nhà hàng Pháp chính hãng. Kéo ghế cho cô, anh nói:

- Trước đây anh từng hứa là sẽ đưa em đến nhà hàng Pháp, bây giờ thì đã đúng như lời hứa rồi nhé.

- Oa, chồng của em à, anh là tuyệt nhất – Thiên Giai nịnh Tĩnh Phong.

- Chồng em?? Ai là chồng em? – Tĩnh Phong hỏi lại, anh nhìn cô khó hiểu.

- Ô, chứ là gì? – Thiên Giai ngơ ngác.

- Chồng yêu. – Tĩnh Phong cười.

- Nay, anh học cái thói đó ở đâu vậy hả? Khi không nói chuyện sến sẩm, làm em nổi da gà này.

- Chứ không phải em chê anh lạnh lùng à?

- Em chê hồi nào? Anh lạnh lùng còn được hơn kiểu sến này đây.

- Vậy thì thôi. Em chọn món đi.

- Anh chọn đi, em không biết chọn đâu. Mà chồng yêu này, anh lạnh lùng lại như xưa đi nhé. – Thiên Giai nghiêng đầu nhìn anh. Nhìn điệu bộ đó, Tĩnh Phong không khỏi bật cười. Thuận tiện, anh đưa tay nhéo má cô một cái rồi nói:

- Anh biết rồi

- Nhưng thi thoảng đừng lạnh lùng quá.

- Vâng.

- Và..- Chưa đợi Thiên Giai nói hết câu, Tĩnh Phong đã cướp lời:

- Yên tâm đi, anh sẽ luôn nghe lời em mà vợ yêu – Tĩnh Phong kéo nhẹ chữ cuối, nghe đáng yêu chết được. Thiên Giai bật cười, Tĩnh Phong không giống khi xưa tí nào, anh nói nhiều hơn, cười nhiều hơn, lại còn biết làm người khác vui. Cô cứ ngỡ anh đang quay lại tuổi học sinh, với những suy nghĩ chưa người lớn lắm. Nhưng Thiên Giai yêu anh, nghĩa là yêu mọi thay đổi của anh. Hơn nữa, anh thay đổi cũng là vì cô.

Ăn xong, hai người thả bộ đi về khách sạn. Bỗng Thiên Giai cảm thấy người gai gai khó chịu, cô nhìn xung quanh thì có rất nhiều người, đương nhiên là con gái, đang nhìn Tĩnh Phong, tay chỉ chỗ rồi khen không ngớt. Thấy vậy, Thiên Giai liền níu tay áo Tĩnh Phong nói:

- Người ta nhìn anh kìa.

- Kệ họ đi.

- Nhưng...

- Em đừng ghen, có trách thì trách ông trời phú cho chồng em đẹp trai quá. – Tĩnh Phong tự sướng

- Gì chứ? – Thiên Giai bỗng đứng lại. Tĩnh Phong thấy thế liền đi đến chỗ cô, ngồi xuống nói:

- Lên đây anh công về.

-....

- Em có lên không vợ? Anh đứng lên đây.

Thiên Giai đi đến, ngoan ngoãn trèo lên lưng Tĩnh Phong, quàng tay qua cổ anh, đầu dựa vào vai anh nói nhỏ:

- Đừng chiều em quá, sinh hư đấy.

- Thôi, đừng nói tới chuyện này nữa. Đang vui mà. – Vậy là Tĩnh Phong lại chọc cho Thiên Giai cười. Bên đường, quán cà phê nào đó còn ngân nga giai điệu của bài hát: C'EST MIEUX ME ÇA do ca sĩ người Pháp Dalida thể hiện:

” Có anh một ngày đời em mùa đông không giá lạnh
Gió anh tuôn về, lửa em bùng cháy không ngừng
Cõi lòng băng giá thành lửa thiêu ngút ngàn
Có anh kề gần nên ấm cả đời em.”

80. Chương 79

CHƯƠNG 79

Tĩnh Phong nói Thiên Giai có thể ở lại Pháp đến khi nào cô chán. Nhưng Thiên Giai biết anh còn bận việc nên chỉ ở đúng 1 tuần. Hơn nữa, chỉ còn 2 tuần thôi là đến sinh nhật anh, cô muốn về nước chuẩn bị quà cho anh, tự tay cô làm và cô không hề cho anh biết điều đó.

Về nước, Tĩnh Phong nhanh chóng vào guồng của công việc, nhưng anh vẫn luôn về đúng giờ với vợ. Nếu đã 7h tối mà Tĩnh Phong chưa về, Thiên Giai sẽ đem cơm đến công ty cùng ăn với anh.

Sáng hôm đó, Thiên Giai bỗng có hứng đi dạo phố, cô đi qua những cửa hàng đồ chơi, quần áo của trẻ con. Cô tưởng tượng đến cảnh con mình đẹp giống Tĩnh Phong liền bất giác bật cười. Cô lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tĩnh Phong

” Trưa nay anh muốn ăn gì?”
” Vợ nấu gì anh cũng ăn.”
” Cho anh ăn khoai luộc chấm đường.”
” Thôi, muối ớt đi vợ.”
” Muối ớt sẽ làm chồng rách bao tử đấy.”
” Có sao đâu, đồ vợ làm mà.”
” Em sẽ bị đi tù vì tội ngộ sát?”
” Anh sẽ chuộc vợ ra.”
” Rồi em lại cho anh ăn khoai chấm muối?”
” Anh chẳng than phiền đâu vợ. Tùy em thôi”
” Này, em giỡn thôi. Trưa em mang cơm đến công ty nhé ?”
” Ừ, cẩn thận đấy.”
” Bye chồng, làm việc tốt rồi em sẽ nuôi anh béo lên.”

Thiên Giai nhìn lại tin nhắn, cô mỉm cười thích thú. Cô sẽ nuôi cho anh béo lên, cho hết thân hình 6 múi đẹp trai, cho khỏi cô nào nhìn. Cô ra chợ mua một con cá về nấu canh chua, canh mà anh thích nhất. Cô còn chọn thêm mấy món nữa. Đang đi bộ trên vỉa hè, Thiên Giai nhắn tin hỏi anh:

” Chồng này, đoán xem trưa nay em cho anh ăn gì đi?”

Nhưng tin nhắn ấy chưa kịp gửi đi, Thiên Giai đã gặp tai nạn. Một chiếc xe hơi dường như mất lái đâm thẳng vào cô rồi bỏ trốn. Tiếng người la lên, họ gọi xe cấp cứu để đưa cô vào bệnh viện. Một người khác cầm chiếc điện thoại của cô, thấy số nhắn tin và cuộc gọi gần nhất đều đến từ Tĩnh Phong nên họ gọi cho anh. Tĩnh Phong nghe máy, anh cảm thấy lạ, tại sao Thiên Giai vừa nhắn tin cho anh cách đây không lâu lại gọi cho anh?

- Anh nghe này vợ.

- Cho hỏi anh có phải là chồng của cô gái chủ nhân số máy này không?

- Ông là ai? – Tĩnh Phong trầm giọng, đôi mày thanh tú lập tức nhíu lại. – Tại sao điện thoại vợ tôi lại ở chỗ của ông?

- Tình hình cấp bách lắm rồi, cô ấy bị tai nạn ngay ở đường Y, chúng tôi đang đưa cô ấy đến bệnh viện, phiền anh đến ngay giúp.

Tĩnh Phong nghe vậy thấy tim mình chợt nhói đau. Tại sao ông trời lại bắt công với vợ anh như thế? Bao đau khổ kia chưa đủ hay sao? Cớ gì lại giáng thêm đau đớn này xuống trên thân thể yếu đuối ấy nữa? Anh vợ vội chiếc áo khoác, chạy thật nhanh ra xe. Anh còn đủ bình tĩnh để thông báo cho ba mẹ mình biết chuyện Thiên Giai bị tai nạn. Đến bệnh viện, anh được biết Thiên Giai đang trong phòng cấp cứu. Tĩnh Phong đi đi lại lại trước hành lang, lúc đó bà An và ông Nghiêm cũng đến nơi. Bà An vội đi đến chỗ Tĩnh Phong, hỏi lại để xác minh:

- Con nói con bé bị tai nạn ư?

- Vâng, con cũng vừa biết – Giọng Tĩnh Phong trầm hẳn.

- Ôi trời ơi, sao ông nỡ đểột con bé yếu mềm chịu nhiều khổ đau đến vậy.

- Mẹ, bình tĩnh lại một chút. – Tĩnh Phong đỡ bà An. Chỉ riêng ông Nghiêm là nhìn vào phòng mổ. Ba người ngồi chờ, đã hơn 3 tiếng rồi mà ca mổ vẫn chưa xong. Cuối cùng, một vị bác sĩ đi ra, Tĩnh Phong vội vàng đi đến đó hỏi:

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

- Anh là người nhà bệnh nhân à? Cô ấy có phải đã từng bị tai nạn trong thời gian gần đây phải không?

- Đúng vậy

- Xin lỗi, chúng tôi đã rất cố gắng. Nhưng do chấn thương của lần trước cộng với lần này quá nặng, tôi e là cô ấy sẽ không qua khỏi. Mạng sống của cô ấy chỉ còn tính theo từng giờ mà thôi.

- Không còn chút hy vọng gì sao? – Ông Nghiêm lên tiếng.

- Thưa ông, hy vọng sống chỉ là 10%, tỉnh lại là 2%, sống người thực vật là 5%, còn sống như người bình thường thì chỉ 1% thôi.

- Các người nhất định phải cứu con dâu tôi – Ông Nghiêm lạnh giọng

- Xin lỗi, chúng tôi đã rất cố gắng. Bây giờ phải còn nhờ vào gia đình, may ra còn có phép màu.

Bà An nghe tới đây chân tay rã rời, khụy xuống sàn nhà. Ông Nghiêm vội đỡ bà An dậy. Tĩnh Phong nhất quyết đưa Thiên Giai về nhà lớn, vì anh rất ghét mùi bệnh viện. Anh thuê hẳn một bác sĩ giỏi về chăm sóc cho cô. Tĩnh Phong cũng gọi điện thông báo cho ba mẹ Thiên Giai biết. Nhận được tin, hai người vội lên thành phố, gửi lại Thiên Doanh cho nhà ngoại.

Tĩnh Phong ban ngày làm việc ở công ty, khi về nhà liền tắm rửa rồi ra ngoài ngồi xuống cạnh giường Thiên Giai đang nằm. Anh đau khổ nhìn những gì vợ anh phải chịu. Có lúc anh không kiềm chế nổi lòng mình, gục đầu xuống tay cô khẽ thì thầm

” Sao ông trời lại để em chịu nhiều đau khổ như thế? Có phải để thử thách anh không? Tại sao không để anh gánh bớt giúp em?”

Những lời nói thống khổ của Tĩnh Phong không biết Thiên Giai có nghe được không, nhưng anh luôn tin rằng: có một ngày vợ anh sẽ tỉnh lại.

Đọc tiếp : Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 80

81. Chương 80

CHƯƠNG 80

- Thừa cậu, chúng tôi đã biết ai là chủ mưu trong vụ tai nạn của nhị thiếu phu nhân. Là chủ tịch tập đoàn Lưu thị, vừa bị công ty cậu thu mua lần trước khi tài chính đang xuống dốc – Một người mà Tỉnh Phong nhờ điều tra về tai nạn của Thiên Giai gọi điện đến báo.

- Tiếp đi.- Tỉnh Phong nói ngắn gọn

- Người gây án cũng đã bỏ trốn, còn tên chủ tịch Lưu tôi đã cho người để mắt đến, hắn không thể ra khỏi thành phố này được.

- Làm tốt lắm. Có thông tin gì thì báo thêm.

- Vâng, thưa cậu.

Tỉnh Phong cúp máy. Anh mệt mỏi nhắm mắt ngả lưng ra phía sau ghế. Hình ảnh Thiên Giai đang cười đùa lại hiện lên trong tâm trí anh. Anh vô thức bóp chặt chiếc điện thoại. Anh không biết mình phải làm gì với tên chủ tịch Lưu đó. Tổng hắc vào tù? Quá dễ dàng nhưng hình phạt đó không tương xứng với điều mà vợ anh phải chịu. Giết hắn? Nếu Thiên Giai ở đây, chắc chắn sẽ xin anh tha thứ cho ông ta. Anh cũng không còn ở trong giang hồ kể từ vài năm qua. Việc đó đối với anh không hề khó, nhưng bản thân anh cũng một phần không muốn.

Tỉnh Phong bắt đầu thử đọc những quyển tiểu thuyết tình cảm mà Thiên Giai đã từng đọc. Trong đó có một quyển anh thấy sao giống hoàn cảnh Thiên Giai bây giờ. Nhưng chỉ khác một chỗ: nhân vật nữ trong đó chết mãi mãi, không còn tồn tại trên thế gian này. Anh tin, luôn tin, vợ anh sẽ tỉnh lại, sẽ không bỏ anh lại một mình trên cõi đời đầy sự tranh đua, đố kỵ này. Một hôm, Tỉnh Phong cầm một quyển tiểu thuyết, đi đến cạnh giường của Thiên Giai, anh nói:

"Vợ này, anh biết ai là kẻ chủ mưu làm em bị tai nạn rồi. Anh biết nếu anh giết hắn ta em sẽ không vui. Nên anh chỉ đưa hắn ta vào tù. À, bữa nay anh cũng đọc tiểu thuyết, có bài thơ này hay lắm, anh đọc cho vợ nghe nhé. Nghe xong thì tỉnh lại, nói chuyện với anh được không?" Rồi Tỉnh Phong bắt đầu đọc:

"Chẳng còn nghe được tiếng em ngày nào

Kể với anh câu chuyện cổ tích mà em yêu nhất

Anh nghĩ hoài, anh nghĩ thật lâu

Anh lại bắt đầu lo lắng rồi

Hay là anh đã lại sai?

Em nói với anh mà nước mắt tuôn rơi

Chuyện cổ tích chỉ toàn là dối trá

Anh chẳng thể nào là hoàng tử của em.

Có thể em sẽ không hiểu đâu

Kể từ khi em nói yêu anh

Những vì sao trên bầu trời của anh đều sáng lấp lánh

Anh nguyện biến thành thiên thần trong cổ tích

Thiên thần mà em thiết tha yêu

Đôi tay ấy sẽ dang rộng thành đôi cánh, chở che em

Em nhất định phải tin

Tin chúng mình sẽ giống như cổ tích

Sẽ muôn đời hạnh phúc bên nhau...”

” Em thấy hay đúng không? Giờ thì anh đã hiểu tại sao khi đọc truyện vợ anh hay khóc rồi. Đau thương phải không em? Em cũng phải biết rằng giờ anh rất đau khổ, anh có thể mất mọi thứ, nhưng không thể mất đi tiếng cười của em. Tỉnh lại đi Thiên Giai, em đã ngủ rất lâu, rất lâu rồi.”

Tĩnh Phong gấp quyển tiểu thuyết lại, để lên giường. 5 năm trước, trong bệnh viện anh cũng chờ cô tỉnh lại. Hiện tại, anh lặp lại việc làm đó. Nhưng anh thấy thời gian quá lâu. Đã hơn 1 tháng rồi mà Thiên Giai vẫn chưa có chuyển biến gì nhiều. Bác sĩ nói cơ thể cô chỉ hấp thụ tốt hơn một chút đối với các chất dinh dưỡng. Còn việc tỉnh lại thì có thể phải chờ rất rất lâu, có khi sẽ không tỉnh nữa. Tĩnh Phong bỗng thấy sợ và hoang mang. Anh không biết mình sẽ phải sống ra sao khi không có cô ở bên, cùng anh chia sẻ những vui buồn. Khó khăn lắm họ mới có thể ở bên nhau, hạnh phúc chưa trọn vẹn mà ông trời nỡ mang cô gần như xa vòng tay anh như vậy...

“Khi đêm nay anh sẽ trở về

Sau những bận bịu, lo toan vội vã

Gió mùa thu vẫn gợi những say mê

Tim thao thức vẫn cần cơn ngoạn ngủ

Biết làm sao, anh biết phải làm sao?

Khi bên anh không còn nghe tiếng em ngày nào

Chỉ là sự bủa vây của dòng đời xuôi ngược

Anh cần lắm một vòng tay dịu ngọt

Cho anh yên bình trong tình yêu của em...”

Đọc tiếp Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 81

82. Chương 81

Ở công ty, các nhân viên ai cũng biết chuyện của Tĩnh Phong nên trước mặt anh không dám hé nửa lời bàn tán. Duy chỉ có cô thư ký mới tuyển là to gan. Cô ta ý mình là nhà có gia thế, ăn nói xấc xược, không để ý ngôn từ của mình. Như mọi lần, cô đưa tài liệu cho Tĩnh Phong rồi ra ngoài, nhưng hôm nay cô ở lại. Ông ọ đi lại gần Tĩnh Phong, cô nói giọng nhẹ như tơ:

- Phó giám đốc, anh muốn ăn trưa không?

- Không, cô ra ngoài đi.

- Em có thể xuống mua giúp anh.

- Rảnh thì làm chuyện khác đi.

Chỉnh sửa lại quần áo, cô tiếp tục dùng giọng nhão nhoẹt của mình để quyến rũ Tĩnh Phong:

- Phó giám đốc, anh không nghĩ đến việc tái hôn sao? – Cô ta đến bên Tĩnh Phong, tay mân mê cà vạt của anh, ngồi xuống đùi anh. Kể ra cô này cũng to gan.

- Cô biến đi, ra khỏi phòng này ngay lập tức.- Tĩnh Phong không liếc nhìn cô thư kí lấy một lần

- Anh, anh phải nghĩ cho bản thân mình nữa chứ. Quên cô vợ nửa sống nửa chết của anh đi. Hãy để em thay thế cô ta, dù sao cô ta bây giờ cũng không xứng đáng với một người hoàn hảo như anh. Anh thử nghĩ lại xem, dù sao bây giờ anh cũng cần một người cùng anh đi đến các buổi party, mà em thì phải danh chính ngôn thuận, chứ không lẽ anh mang theo cô vợ dồ của anh đi à?

- Đủ rồi. – Tĩnh Phong đứng dậy làm cô ta ngã xuống sàn nhà.

”Bốp” – một cái tát từ tay Tĩnh Phong giáng xuống.

- Đừng nghĩ tôi không đánh phụ nữ. Cô không có quyền gì để nói vợ tôi như thế. Gan cô quá to rồi. Bây giờ, cô rút khỏi cái thành phố này ngay lập tức.

- Anh.. xin đừng mà. – Cô thư kí khóc lóc, bò đến núm ống quần Tĩnh Phong – Em biết em sai rồi..em sẽ..không như vậy nữa.

- Thành phố này sẽ ô nhiễm khi có cô, rút ngay khỏi mắt tôi – Tĩnh Phong chỉ tay ra cửa, anh gằn giọng.

Không một ai có quyền gì để xúc phạm đến người vợ thân yêu của anh. Trong tim anh, vị trí cô không ai có thể thay thế. Tình yêu của cô dành cho anh, không một ai có thể có được tình yêu to lớn và đẹp đẽ hơn tình yêu ấy. Vì anh, cô đã chịu biết bao tủi nhục, phỉ báng,... Cho nên, tốt nhất là đừng ai để anh nghe thấy họ nói xấu về Thiên Giai. Nghe có vẻ hơi bạo lực, nhưng vì yêu cô nên anh mới làm như vậy.

Tĩnh Phong về nhà, mệt mỏi bước vào phòng tắm. Ngày nào cũng vậy, anh luôn về với cô đúng giờ. Hôm nay, anh lại kể cho cô nghe câu chuyện về một ngày của anh:

” Thiên Giai, hôm nay thư kí của anh lại đòi thay thế vị trí của em đấy. Mơ hão. Em mau tỉnh dậy đi, anh không bằng lòng với một ai làm thư kí cho anh ngoài em đâu. Em không tỉnh dậy là có khi mất chồng đấy nhé.

Anh chỉ nói vậy thôi, chứ anh không đi đâu cả. Anh sẽ ở đây đến khi em tỉnh dậy.

Anh chợt suy nghĩ về những ngày tháng em sống không có anh trước đó, như anh bây giờ. Nhưng anh biết em đau khổ hơn rất nhiều, vì còn chịu bao lời lăng mạ, phỉ báng của mọi người. Đúng ra khi đó anh không nên vội vàng bỏ đi. Anh phải ở lại bên em mới đúng.

Nhưng duyên trời đã định ta ở bên nhau, thì sẽ không chia lìa. Em có nghe câu ” Duyên trời buộc nên chặt, nợ người buộc nên dễ buông.” chưa?.

Anh sẽ chờ, vì anh yêu em. Bây giờ anh phải xuống nhà với anh hai và ba bàn chuyện, em ở trên này đừng buồn nhé.”

Tĩnh Phong nhẹ hôn lên trán cô và cả đôi tay gầy guộc. Anh thấy lòng mình như có hàng triệu mũi dao đâm thấu. Bàn chuyện làm ăn xong, ông Nghiêm nói với Tĩnh Phong:

- Đừng lo lắng quá con trai, vợ con rồi sẽ ổn.

- Con phải chờ cô ấy tỉnh lại đấy nhé – Bà An đặt tay lên vai Tĩnh Phong.

- Dạ, con biết rồi – Tĩnh Phong đáp. Anh quay qua Tuấn Kiệt – Cho em gửi lời hỏi thăm nhóc Banh, nói với thằng bé rằng em sẽ mua cho nó một chiếc xe điều khiển.

- Ủ, anh biết rồi. Thôi lên phòng đi, kéo Thiên Giai buồn.

Tĩnh Phong đi lên lầu, anh nằm vào chiếc giường bên cạnh. Giấc ngủ của anh mang theo cả sự mệt mỏi, cả chán nản và cả những hy vọng. Quan trọng nhất là hình ảnh của Thiên Giai. Nhưng anh không được phép gục ngã, bởi vì cô cần anh.

Độc tiếp: Này Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 82

83. Chương 82

CHƯƠNG 82

Sáng hôm nay, đã tròn 4 tháng từ ngày Thiên Giai gặp tai nạn. Tĩnh Phong thay đồ, đeo cà-vạt xong thì đi đến chỗ Thiên Giai nằm, cúi đầu hôn lên trán cô nói khẽ:

”4 tháng rồi Thiên Giai à. Áo anh em còn chưa ủi, cà-vạt em còn chưa thắt cho anh. Mọi việc đều để người giúp việc làm, nhưng riêng cà-vạt thì anh tự thắt. Anh không muốn để ai làm chuyện đó nữa đâu. Em mau tỉnh lại làm cho anh đi. Anh chỉ hài lòng với em thôi. Anh đi làm đây vợ yêu. Chiều gặp lại em”.

Ngày hôm đó đúng là có phép màu. Thiên Giai từ từ mở mắt, cô nhú mắt lại để làm quen với ánh sáng. Đảo mắt nhìn qua một vòng, cô nhận ra đây là phòng của cô và Tĩnh Phong ở nhà lớn. Cô tựa mình, thấy toàn thân đau nhức, chân tay rã rời. Khẽ đưa mắt nhìn xuống tay chân mình, cô thấy chúng chẳng chịt dây ống. Đầu óc Thiên Giai bắt đầu tua lại kí ức, cô nhớ ngày hôm đó mình đang đi chợ, mua đồ ăn về nấu cho Tĩnh Phong, cô đang đi trên vỉa hè thì một chiếc xe lao đến, cướp đi ánh sáng của cô. Cô không biết mình đã nằm ở đây bao lâu rồi. Còn sinh nhật của Tĩnh Phong nữa, quà của anh cô chưa làm xong. Nằm được một lúc, bác sĩ đẩy cửa đi vào, đang nói chuyện với bà An về tình hình của cô, chợt cô giúp việc hét lên:

- Phu nhân, phu nhân, nhị thiếu phu nhân tỉnh rồi, cô ấy tỉnh rồi.

Hai người nhìn theo cái chỉ tay của cô giúp việc. Đúng, là Thiên Giai đã tỉnh. Bà An vui mừng chạy đến chỗ cô, cười hỏi:

- Thiên Giai, con tỉnh rồi, có nhớ đây là ai không? – Bà chỉ vào mình.

- Mẹ – Thiên Giai khẽ đáp

- Đúng rồi, đúng rồi. – Bà An vui mừng- Bác sĩ, ông mau khám tổng quát đi.

Sau khi khám, hai người hàn huyên trò chuyện. Bất giác bà hỏi:

- Thiên Giai, con không nhớ Tĩnh Phong sao? Sao mẹ không nghe con nói gì về nó?

- Anh đang đi làm mà mẹ. – Thiên Giai cười. – Mẹ, con muốn nhờ mẹ một việc. – Rồi cô kể hết cho bà An nghe. Nghe xong, bà vui vẻ gật đầu. Ngồi một lúc, bà nói:

- Thôi nghỉ ngơi đi con, trưa mẹ cho người mang cơm lên.

- Con xuống dưới nhà được mà.

- Không được, con phải ở đây khoảng hai, ba ngày nữa mới được đi lại.

- Dạ, ba mẹ con...

- Yên tâm, mẹ sẽ cho người báo ngay đây. Mà không, để mẹ gọi. Mẹ xuống đây.

Thiên Giai nhìn bà An đóng cửa. Không biết Tĩnh Phong thấy cô tỉnh dậy thì sẽ thế nào? Cô thèm muốn được ra ngoài kia xem thử, nhưng tình trạng của cô biểu tình. Cô đành nằm im trên giường. Chợt cô để ý thấy bên gối mình là một quyển tiểu thuyết. Cô mừng vì có việc làm giải sầu. Say sưa đọc quyển đó, đến khi người giúp việc mang cơm trưa lên cô mới để ý. Thời gian trôi qua thật nhanh, đã chập ngõ buổi chiều, lòng Thiên Giai mong ngóng Tĩnh Phong về, cảm giác được anh ôm vào lòng, vuốt lấy tóc cô, cô cảm thấy hạnh phúc biết bao. 5 giờ, xe của Tĩnh Phong đỗ trong sân, anh điềm tỉnh bước ra. Nghe tiếng xe ấy cô thực sự vui mừng, liền nhắm mắt lại thực hiện kế hoạch của mình. Bên dưới nhà, bà An đón 2 ba con vào, bà nói với Tĩnh Phong:

- Phong, mệt không con?

- Cũng hơi hơi mẹ ạ. Con lên phòng đây.

- Ủ, lên với vợ con đi, coi con bé có chuyển biến gì không? Khi sáng mẹ vào mà chưa thấy gì cả.

- Dạ. Vậy con đi trước.

- Ủ, đi đi, nhanh lên.

- Chắc, mẹ cần không gian riêng tư với ba à? – Tĩnh Phong ghé tai mẹ nói nhỏ.

- Thằng khỉ, bao nhiêu tuổi rồi còn chọc mẹ kiểu đó. – Bà anh đẩy lưng Tĩnh Phong – Anh đi mau cho tôi nhờ với.

Tĩnh Phong chỉ cười, anh bước lên lầu. Đặt chiếc cặp đựng hồ sơ xuống bàn, anh bước đến bên Thiên Giai. Anh đặt lên trán cô nụ hôn rồi nói:

- Anh đi làm về rồi. – Tĩnh Phong không hề biết người kia đã tỉnh dậy và hạnh phúc đến mức nào. Anh vào phòng tắm, ngoài này Thiên Giai thích thú mỉm cười. Cô kê gối ngồi dậy, tay cầm quyển tiểu thuyết. Thỉnh thoảng cô lại đưa mắt nhìn về phía nhà tắm, nóng lòng chờ người bên trong mở cửa.

“Cạch”, Tĩnh Phong bước ra ngoài, tóc còn chưa khô hẳn, đôi mắt chứa đầy sự vui mừng và ngỡ ngàng mà chạy đến bên Thiên Giai. Anh gắt gao nắm lấy vai cô, nói giọng run run:

- Thiên Giai...em..em tỉnh rồi. Anh mừng quá.

Nhưng trái ngược với tâm tình của anh, Thiên Giai chỉ hờ hững đáp một câu:

- Anh là ai?

Câu nói đó như tia sét đánh qua tai Tĩnh Phong. Anh tròn mắt nhìn cô, ngỡ ngàng và kinh ngạc.:

- Anh là Tĩnh Phong, em không nhớ anh ư?

- Tôi chưa từng gặp anh.

- Anh là chồng của em đấy.

- NÓI NĂNG XẼNG BẬY, TÔI CHƯA CÓ CHỒNG – Thiên Giai hét lớn.

- Em nói gì? – Tĩnh Phong cau mày.

- Anh muốn tôi tố anh ra tòa vì tội bắt cóc không?

- Em bình tĩnh, nhớ lại đi. – Tĩnh Phong nhìn vào mắt Thiên Giai.

- Tôi nói rồi, tôi chưa từng quen biết anh...

84. Chương 83

CHƯƠNG 83

Nghe ồn ào trên phòng, ông Nghiêm, bà An vội vã chạy lên. Thấy Thiên Giai, bà chạy lại ôm lấy cô rồi nói:

- Mừng quá, cuối cùng con cũng tỉnh rồi.

Nhưng cô thờ ơ trước sự quan tâm của bà:

- Xin lỗi, bác bỏ con ra được không ạ?

- Con nói vậy là sao? – Bà An hỏi.

- Gọi bác sĩ – Ông Nghiêm nói.

Bác sĩ đến, sau một hồi thuyết phục Thiên Giai kiểm tra, ông cũng có thể làm việc. Kiểm tra xong, ông nói:

- Thưa ông, bà và cậu, nhị thiếu phu nhân trước đây đã bị chấn thương vùng đầu, bây giờ lại thêm tai nạn lần này, tôi e mọi kí ức sẽ bị mất.

- Không còn cách nào khác sao? – Tĩnh Phong hỏi.

- Không – Vị bác sĩ lắc đầu.

- Được rồi, ông về đi – Ông Nghiêm nói với ông bác sĩ. Ông ấy liền cúi đầu chào ra về. Trong phòng, ba cặp mắt ái ngại nhìn Thiên Giai.

- Mẹ sẽ cho người mang cơm lên cho con. – Bà An vuốt tay Thiên Giai.
- Con cảm ơn bác. Nhưng anh ta – Thiên Giai nhìn qua Tĩnh Phong – sẽ không ở đây chứ?
- Anh sẽ xuống nhà. – Tĩnh Phong nói với giọng trầm buồn. Rồi ba người kéo nhau đi xuống, để trên này cho Thiên Giai nghỉ ngơi. Lúc cửa đóng lại, Thiên Giai nằm xuống giường cười thích thú. Hóa ra anh yêu cô nhiều đến thế, chỉ định chọc anh một lát thôi, mà thái độ của anh lại như vậy nên cô sẽ kéo dài thời gian.
- Hai ngày sau, ba mẹ Thiên Giai lên thăm cô. Ông Nghiêm ở một bữa tiệc nhỏ giữa người nhà và bạn của Thiên Giai. Tĩnh Phong quan sát hành động của cô, thấy cô cười nói với hai người bạn thì vô cùng tức tối. Tại sao cô lại không nhớ ra anh cơ chứ?. Đúng lúc đó, Quốc Vũ và Kỳ Dương đi đến.
- Sao, đừng có ghen với vợ tui tao nhé?- Kỳ Dương vỗ vai Tĩnh Phong
- Không thèm.
- Vậy mà có người nhìn hằn học này giờ.
- Này, Thiên Giai không nhớ ra mày thật à? – Quốc Vũ hỏi.
- Ủ. – Tĩnh Phong trầm mặc.

Trong suốt buổi tiệc, Thiên Giai không hề để ý Tĩnh Phong lấy một lần. Điều này khiến Tĩnh Phong càng thêm khó chịu. Tại sao cô nhớ hết mọi người, còn anh thì không?

Hôm nay Tĩnh Phong không đi làm. Anh ở trong phòng làm việc. Thiên Giai mang vào cho anh cốc trà rồi nói:

- Này, tôi có nhà ở đây không?
- Em hỏi để làm gì? – Tĩnh Phong ngừng nhìn vào máy tính.
- Chứ không lẽ tôi ở nhà anh hoài, kì lắm.
- Em có nhà, anh sẽ đưa em đi xem.
- Cảm ơn anh, đi bây giờ chứ?
- Ủ, đi bây giờ.

Thiên Giai về phòng thay đồ, theo Tĩnh Phong đi về ” nhà của cô”. Tĩnh Phong chở Thiên Giai đến nhà riêng của hai vợ chồng anh, đưa cô lên phòng mà khi 17 tuổi cô đã ở, anh chỉ vào:

- Đây là phòng của em. Còn đây – Tĩnh Phong chỉ qua phòng mình- là của anh.
- Sao anh lại ở trong nhà tôi?
- Là em cho tôi thuê.
- Tôi xem phòng anh được chứ?
- Được. – Tĩnh Phong dẫn Thiên Giai vào trong, chỉ cho cô xem những thứ trong phòng anh, để cô dần chấp nhận việc cô là vợ anh. Trưa hôm đó, Thiên Giai ăn cơm riêng, không về nhà lớn, Tĩnh Phong cũng vậy. Tĩnh Phong tranh thủ buổi chiều tối làm thêm công việc, anh để Thiên Giai nhớ lại mọi thứ trong nhà. Thiên Giai đẩy cửa đi vào, đặt một ly nước cam lên bàn cho Tĩnh Phong, nói:
- Này, anh uống chút đi. Tôi thấy anh làm việc này giờ rồi đó.
- Cảm ơn em. – Tĩnh Phong nhìn Thiên Giai, ánh mắt u buồn. Không lẽ ai cô cũng đối xử như vậy hết sao?
- Thấy Thiên Giai đang nhìn khắp phòng, Tĩnh Phong đứng dậy đi ra ban công hóng gió. Thiên Giai bước nhẹ theo để anh không nhận ra. Tĩnh Phong đặt cốc nước lên chỗ tay vịn, mắt nhìn xa xăm. Chợt anh thấy có một vòng tay nhỏ bé vòng qua lưng anh. Đầu người đó áp vào lưng anh. Anh lên tiếng:
- Em làm gì vậy?

- Cho em ôm anh một chút, một chút thôi. Em nhớ, rất nhớ.
- Em nói gì anh không hiểu. – Tĩnh Phong nhíu mày, bất giác nhớ ra tình trạng của cô bây giờ, anh thở dài, quay người lại nhìn cô – Em sao vậy?
- Nhưng Thiên Giai không trả lời, đôi mắt tinh nghịch nhìn anh, nhón chân khẽ đặt vào môi anh một nụ hôn. Tĩnh Phong tiếp nhận nụ hôn đó, nhưng rồi anh cũng nhanh chóng buông cô ra. Nắm lấy vai cô, anh hỏi:
- Đây, em đang hôn người lạ đấy. Ai em cũng làm vậy à?
- Vợ chồng với nhau mà là người lạ sao Du Tĩnh Phong? – Thiên Giai khoanh tay, mắt ngược lên nhìn anh. Tĩnh Phong như không nghe vào tai mình, anh kinh ngạc hỏi lại:
- Em..em nói sao?
- Em nói, anh là chồng em hay là người lạ? Em hôn anh cũng không được hả?
- Tĩnh Phong đã tiếp nhận được tình hình, ôm chầm lấy Thiên Giai, vui mừng nói:
- Em nhớ lại rồi, nhớ lại rồi.
- Em đâu có quên.
- Nghĩa là...
- Em chọc anh thôi chồng yêu à. – Thiên Giai cười.
- Tĩnh Phong không cười nữa. Anh đặt một nụ hôn lên môi Thiên Giai, một lúc sau mới chịu ngừng. Anh nói với Thiên Giai:
- Đó là hình phạt dành cho em vợ à. – Rồi anh bế Thiên Giai về phòng, mặc cho cô đánh vào lưng anh. Để cô xuống giường, anh nằm xuống bên cạnh, kéo cô vào lòng mình siết chặt, đầu dụi vào tóc cô nói:
- Em biết anh khổ sở đến mức nào không hả? Đã tỉnh dậy thì đừng làm lơ anh vậy chứ.
- Em chỉ tính trêu anh một chút thôi.
- Em ác lắm. – Tĩnh Phong siết chặt hơn, nhưng anh lại đổi ý. Anh làm cô nhột đến mức cô phải hét lên đầu hàng. Thiên Giai quay vào trong, rúc đầu vào vòng ngực săn chắc của anh, nói khẽ:
- Em xin lỗi.
- Anh phải phạt em mới được.
- Phạt gì chứ? Không phải khi nãy anh đã phạt em rồi sao?
- Anh phát hiện ra tội em rất nặng, phải xử tới cùng.
- Chồng yêu, tha em lần này nhé?
- Không đời nào vợ yêu.
- Đi mààà - Thiên Giai không nhẽo.
- Anh nói không nhé, đừng có mè nheo nữa.
- Anh là đồ đáng ghét.
- Anh không dẫn em đi ăn kem, không đọc tiểu thuyết cho em nghe nữa.
- Anh cũng đọc tiểu thuyết à? Khi nào vậy? – Thiên Giai ngồi dậy, không tin vào tai mình.
- Khi em bất tỉnh.
- Đây, vậy mà giấu em nhá. – Thiên Giai đánh vào ngực Tĩnh Phong.
- Không được đánh trống lảng, phải phạt em xong rồi làm gì thì làm.

Sau đó hai người này làm gì thì tác giả không biết đâu ạ , chỉ biết rằng ngày hôm sau Thiên Giai mắng Tĩnh Phong một trận vì làm cô đau.

Đọc tiếp: Ngày Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 84

85. Chương 84

CHƯƠNG 84

Đạo này Thiên Giai rất lạ, tính khí thất thường. Điển hình là ngày hôm nay. Buổi trưa cô còn vui vẻ đưa cơm cho Tĩnh Phong, cùng anh ăn cơm, trò chuyện. Vậy mà khi Tĩnh Phong đi làm về, thấy vợ loay hoay trong bếp chuẩn bị cơm tối, anh thấy lòng hạnh phúc đến lạ liền đi đến ôm cô từ phía sau, nói nịnh cô một câu:

- Vợ anh là nhất rồi nhé.

Cô không những không vui mà còn khó chịu, vùng ra khỏi vòng tay anh, nói:

- Buông em ra. Anh không thấy nóng à? Tắm rửa đi mà còn ăn cơm.

- Ai làm vợ anh bực thế? – Tĩnh Phong âu yếm vén lọn tóc bị rối xuống của Thiên Giai.

- Chẳng ai cả, anh mau đi đi.

Vậy là Tĩnh Phong nghe lời vợ, tiu nghỉu đi lên phòng. Công việc ở công ty anh đã căng não ra làm, giờ về muốn vợ an ủi một chút. Không ngờ cô lại nổi nóng đến thế. Tắm xong, Tĩnh Phong xuống nhà thấy cơm nước đã dọn sẵn. Anh ngồi vào bàn ăn, đối diện với Thiên Giai. Anh hỏi cô:

- Chiều nay em có ra khỏi nhà không?

- Em đến chỗ chị Diệu Lam. Quán của chị ấy đã được nâng lên thêm một bậc nữa rồi, nhìn sang trọng lắm.

- Em thích không?

- Thích chứ.

- Làm cho em một cái nhé?

- Thôi, em không muốn đứng ra làm chủ đâu, ghé quán chị Lam cũng được rồi.

- Ăn cơm rồi đi nghỉ sớm đi. Tối nay em đừng coi phim hay đọc tiểu thuyết nữa. Anh thấy em mệt rồi.

- Em không sao. Anh khỏi lo – Tuy ngoài miệng Thiên Giai nói vậy nhưng trong lòng cô thật sự cảm thấy rất vui. Cô cũng nhận ra trong người mình dạo gần đây rất lạ, dễ nổi nóng, nhưng cô không biết phải làm sao.

Thiên Giai rửa chén xong thì lên phòng coi phim. Cô rất thích coi phim tình cảm lãng mạn. Nhìn đồng hồ, mới chỉ hơn 7h một chút. Phim của cô đang coi chiếu lúc 8h, vậy nên cô đọc truyện. Cô say sưa đọc, còn Tĩnh Phong ngồi làm việc với máy tính. Bỗng nhiên cô gấp sách lại, ném không thương tiếc về phía cửa phòng, còn kèm theo một câu:

- Đồ tồi, thà như thế thì đừng yêu.

Tĩnh Phong ngạc nhiên, trước giờ anh chưa bao giờ thấy cô làm vậy với sách cả. Lưu file đang làm, anh lên giường ngồi cạnh Thiên Giai, bế cô đặt vào lòng mình, ôn tồn hỏi:

- Chuyện gì mà vợ anh không vui vậy?

- Anh đọc đi, đọc cái quyển đó đi, thằng đàn ông nào cũng tồi tệ hết – Thiên Giai chỉ vào quyển sách nằm dưới cánh cửa.

- Nó lại nói gì? Thằng trong đó hứa hẹn đi rồi sẽ về mà không về à?
- Như thế cũng đỡ. Ban đầu ngon ngọt lắm :”Anh thề anh chỉ yêu mình em. Dù có ra sao đi nữa, mãi mãi là như vậy.” . Thế mà nửa năm sau, nhỏ trong truyện thấy hắn đi với người khác, hắn lại ngang nhiên nói:”Mình chia tay thôi em, đây mới là người anh yêu thực sự.” Rồi còn nhạo báng tình cảm của nhỏ đó nữa chứ. Anh thấy có tức không?
- Rồi rồi, bớt nóng vợ ơi. Thằng đó là thằng tồi tệ nhất.
- Anh có như vậy không đấy? – Thiên Giai quay xuống nhìn Tĩnh Phong.
- Ô, không có đâu. Sao em nghĩ lạ thế?
- Không có thì thôi, anh đi làm việc đi. Em phải coi phim.

Vậy là Tĩnh Phong rời giường, quay về với bàn làm việc. Anh thi thoảng đưa mắt nhìn biểu cảm của Thiên Giai. Phim hết, Thiên Giai vui mình vào mền, cô lăn qua lăn lại vì không ngủ được. Tĩnh Phong nhìn đáng vẻ buồn cười đó, gập chiếc máy tính, anh quyết định đi ngủ. Nhìn đồng hồ, cũng đã hơn 10h tối.

Tĩnh Phong nhẹ ôm Thiên Giai, nhưng cô lại nói:

- Buông em ra đi.
- Cho anh ôm một chút mà. – Tĩnh Phong dụi đầu vào gáy cô.
- Không, em đang bực mình đó.
- Anh lạnh.
- Mền kia.
- Không thích, thích ôm vợ thôi.
- Lắm chuyện quá, bỏ em ra. Ngủ đi mai còn đi làm.
- Ôm vợ anh mới ngủ được.
- Anh lì quá, bỏ ra coi- Thiên Giai hét lên.
- Không mà. – Tĩnh Phong ôm chặt hơn.

Tức mình, Thiên Giai vùng dậy, ra khỏi phòng, còn không quên buông một câu:

- Anh ngủ một mình đi.- Rồi cô đóng cửa đi thẳng. Nếu là thường ngày, Tĩnh Phong sẽ chạy theo để bế cô trở lại phòng, nhưng hôm nay anh đang rất mệt, nên liền chìm vào giấc ngủ.

Hơn 12h, gió đập mạnh khiến anh thức giấc, nhìn qua thì thấy chỗ bên cạnh vẫn còn trống. Anh bước xuống nhà đi tìm cô. Phòng khách cũng không có, phòng ăn cũng không. Chợt thấy chính mở, anh nghĩ cô đã ra ngoài. Anh đi đến chỗ xích đu, một dáng người quen thuộc đang cuộn tròn trên đó, ngủ ngon lành. Tĩnh Phong khẽ cười, anh đưa vòng tay mình xuống bế cô vào phòng. Chợt anh thấy da tay cô lạnh ngắt. Cũng phải, gió lớn kiểu này không lạnh sao được. Anh bế Thiên Giai lên, cô tựa mình, cuộn tròn trong lòng anh, tay ôm lấy tấm lưng vững chắc, đầu tham lam tìm hơi ấm. Tĩnh Phong chợt thấy hối hận vô cùng. Anh trách mình tại sao lúc đó không đuổi theo cô, bế cô về phòng để bây giờ cô phải chịu lạnh thế này. Đặt cô xuống giường, đắp mền cẩn thận, anh bật máy tính lên tra về các biểu hiện của cô. Khuôn mặt hoàn hảo ấy khẽ nở một nụ cười...

86. Chương 85

CHƯƠNG 85

Sáng hôm sau, Tĩnh Phong trước khi đi làm không quên chào vợ. Nhưng thấy Thiên Giai còn ngủ, anh chỉ khẽ hôn cô rồi nói:

- Anh đi làm đây.

Nhưng câu nói đó cũng đủ làm Thiên Giai tỉnh dậy, cô dụi dụi mắt hỏi anh:

- Anh đi làm bây giờ à?

- Ừ, làm em thức giấc sao?

- Không, em cũng vừa tỉnh thôi. Hôm qua... là anh bế em vào nhà hả?

- Ừ.

- Em xin lỗi, tối qua lẽ ra em không nên nóng tính như vậy. – Thiên Giai nói nhỏ.

- Là lỗi của anh mà. Thôi em ngủ tiếp đi, anh đi làm đây. Trưa mang cơm cho anh nhé vợ.

- Biết rồi, chồng đi làm mạnh khỏe nhé. – Thiên Giai cười nhìn Tĩnh Phong, anh cũng cười đáp lại. Nhìn theo dáng Tĩnh Phong ra ngoài, Thiên Giai mới tiếp tục vùi vào mền ngủ.

Trưa hôm đó, Thiên Giai đưa cơm đến cho Tĩnh Phong, Tĩnh Phong kéo cô ngồi xuống ghế rồi nói:

- Ăn xong anh đưa em đến một nơi.

- Ở đâu vậy? – Thiên Giai hỏi.

- Chút nữa sẽ biết.

- Sao anh lại úp mở thế hả?

- Em ăn cơm đi, anh chắc chắn em sẽ bất ngờ.

Ăn trưa xong, cuối cùng Thiên Giai cũng biết nơi bất ngờ đó là đâu. 4 chữ ” Bệnh Viện Đa Khoa” đập vào mắt cô, khiến cô giật giật ống tay áo Tĩnh Phong mà hỏi:

- Sao lại đến đây? Anh bị gì hả? Có sao không vậy? Sao không nói cho em biết?

- Anh không sao, người có sao là em đó.

- Em?

- Ừ. Đi thôi. – Tĩnh Phong nắm tay Thiên Giai dẫn cô vào khoa sản. Thiên Giai rất ngạc nhiên, không hiểu vì sao anh đưa mình đến đây. Ông bác sĩ sau khi khám cho cô xong, liền nói:

- Thai nhi đã được hơn hai tháng rồi, đang phát triển bình thường. Hai vị cứ đều đặn đến đây mỗi tháng kiểm tra, hai tháng sau sẽ biết giới tính.

- Bác sĩ, ông nói tôi có thai? – Thiên Giai hỏi lại.

- Đúng vậy, cô không biết à? – Bác sĩ chỉnh lại gọng kính.

- Đúng vậy. Chúng tôi đi trước. – Tĩnh Phong nói rồi dìu Thiên Giai ra ngoài. Thiên Giai chột ồm cầm lấy Tĩnh Phong, nói như khóc:

- Tĩnh Phong, em có thai rồi. Là con của chúng ta đó. Em mừng quá.

- Anh cũng đang rất vui, anh đã tìm hiểu trên mạng triệu chứng của em trong thời gian qua. Để chắc chắn anh mới đưa em đến đây.

- Em cũng rất vui và bất ngờ nữa. Có nên nói cho ba mẹ không?

- Chờ thêm 2 tháng nữa đi. Lúc đó biết giới tính rồi báo luôn một thể.

- Ừm, vậy cũng được. – Thiên Giai theo Tĩnh Phong về nhà, anh không trở lại công ty. Giữa đường cô hỏi anh – Anh thích con trai hay con gái?

Tĩnh Phong suy nghĩ một lát rồi trả lời:

- Con trai.
 - Sao vậy? Anh không thích con gái hả? Nếu đây là con gái thì sao? – Thiên Giai hơi buồn
 - Không phải, anh nghĩ sinh con trai trước tốt hơn. Lỡ sau này con gái anh nó bị bắt nạt thì còn có người đứng ra bảo vệ chứ.
 - Chồng à, em phục suy nghĩ của anh rồi đấy.
 - Bây giờ để anh mua đồ nấu gì cho em và con ăn nhé. Mang thai rồi để ý đi đứng một chút, phải cẩn thận đó.
 - Em biết rồi, anh đi mua đi.
- Vậy là tối hôm đó hai người hoán đổi vị trí cho nhau, Tĩnh Phong vào bếp còn Thiên Giai thì chỉ đứng nhìn. Tĩnh Phong rất chiều vợ, cô muốn gì anh cũng làm.
-

2 tháng sau tại bệnh viện...

- Hai người nhìn này, đây là thai nhi đang lớn lên trong bụng mẹ, cô cần tiếp tục áp dụng chế độ ăn uống hợp lý, không vờn tay qua cao hay để giật mình, vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, thậm chí là xảy thai.
 - Bác sĩ, thế đây là con trai hay con gái ạ? – Thiên Giai hỏi.
 - À tôi quên nói. Chúc mừng nhé, là song thai, một trai một gái.
 - Song thai? – Tĩnh Phong hỏi lại.
 - Đúng vậy. Vì thế mẹ cần được tắm bổ để hai đứa con được đảm bảo khỏe mạnh.
 - Cảm ơn bác sĩ. Chúng tôi xin phép ra về. – Thiên Giai chào.
 - Được rồi, nhớ đến kiểm tra đúng ngày nhé.
 - Vâng ạ.
- Khỏi phải nói Tĩnh Phong vui sướng đến mức nào. Về đến nhà anh đã ôm Thiên Giai quay mấy vòng trên không. Thiên Giai hoảng sợ đập vào vai anh:
- Anh, cẩn thận con.
 - Anh xin lỗi, anh quên. – Tĩnh Phong đặt Thiên Giai xuống, ôm lấy cô để giữ thăng bằng cho cô – Để anh gọi điện cho ba mẹ, ông bà nội ngoại chắc chắn sẽ rất vui.
 - Anh gọi đi – Thiên Giai cười.

Đúng như Tĩnh Phong nói, Bà An giục anh đưa Thiên Giai về ở với bà, chứ để cháu bà “bơ vơ” vậy bà chịu không được. Thế là Thiên Giai và Tĩnh Phong chuyển về nhà lớn.

87. Chương 86

CHƯƠNG 86

Vài ngày sau, Thiên Giai nhận được tin từ Song Khuê và Thiệu Lâm, họ đều mang con trai đầu lòng. Thiên Giai vui quá chạy qua chỗ Tĩnh Phong, báo tin cho anh, hỏi anh gọi cho Kỳ Dương và Quốc Vũ để chúc mừng.

Khi con của Tĩnh Phong được 6 tháng, anh bắt đầu nghĩ đến chuyện đặt tên. Tối đó, anh hỏi Thiên Giai:

- Em nghĩ ra tên cho con chưa?

- Em nghĩ rồi, mà chưa thấy tên nào ưng ý hết. Em muốn đặt con trai là Thiên, con gái là Vân. Nhưng không biết sẽ đệm tên thế nào.

- Hay gọi là Du Thiên với Du Vân đi. – Tĩnh Phong cười

- Không được, nghe vậy con trai thì giống phiêu bạt, con gái giống giang hồ, không được – Thiên Giai lắc đầu không đồng ý.

- Đùa em thôi mà – Tĩnh Phong nhéo má cô. Chợt mắt anh sáng lên.- Hay đặt con trai là Du Tĩnh Thiên, con gái là Du Thiên Vân đi em?

- Du Tĩnh Thiên, Du Thiên Vân? – Thiên Giai suy nghĩ. – Được đó, sao em không nghĩ ra sớm nhỉ? Anh lấy điện thoại cho em, em gọi cho Thiệu Lâm và Song Khuê để hỏi tên hai nhóc tì kia đã.

Tĩnh Phong với tay lấy chiếc điện thoại đưa cho Thiên Giai. Anh ngồi bên cạnh nghe cô nói chuyện với bạn. Cô ngắt máy, anh hỏi:

- Dương, Vũ đặt tên con là gì thế?

- Tên cũng đẹp lắm. Anh Dương đặt con là Âu Hoàng Kha, anh Vũ đặt con là La Minh Kỳ.

- Dù sao cũng không bằng con của chúng ta – Tĩnh Phong đặt tay lên cằm dằn vặt suy nghĩ.

- Gớm, anh đúng là mắc bệnh tự sướng cao ngút trời. – Thiên Giai bĩu môi.

- Thôi ngủ đi cho con nó ngủ, ngày mai anh với em đi dạo phố nhé?

- Này, sao dạo này anh lơ đãng công việc thế?

- Với anh, em và con là quan trọng nhất. Phải để tâm trạng mẹ tốt thì con anh mới khỏe được.

- Em nghe mà cảm động đến phát khóc đây này.

- Thôi đừng khóc nghe vợ, con nó nghe được xấu hổ lắm.

- Anh...đáng ghét- Thiên Giai ném gối vào Tĩnh Phong. Anh né, rồi ngồi sát vào Thiên Giai, ghé xuống bụng cô nói:

- Bảo bối, mẹ con bạo lực ba này, mau mau ra đời mà còn giúp ba lấy lại công bằng đi.

- Anh tránh ra – Thiên Giai đẩy người Tĩnh Phong, cúi xuống nói chuyện với con:

- Đừng nghe ba con lắm lời nha hai tiểu bảo bối của mẹ. Con lấy lại công bằng ẹ mới đúng.

- Không trêu vợ nữa – Tĩnh Phong hôn nhẹ lên môi Thiên Giai, nói với cô – Yêu em nhất. – Rồi quay về chỗ của mình nằm ngủ. Thiên Giai thấy vậy thì lòng dâng lên cảm xúc ngọt ngào, cũng nằm xuống và chìm vào giấc ngủ....

Sáng hôm sau...

Hôm nay nắng đẹp, gió nhẹ thổi qua các tán lá làm cho những chiếc lá cây không ngừng run rẩy nhẹ. Tĩnh Phong đưa Thiên Giai ra ngoài, để tâm trạng cô không bị buồn rầu. Lúc đi bộ, Tĩnh Phong luôn là người đi phía ngoài, cẩn thận che chắn cho Thiên Giai để cô không bị đụng phải người khác trên vỉa hè đông người.

Hai người đi qua một shop đồ sơ sinh trông rất bắt mắt, Tĩnh Phong kéo tay Thiên Giai chỉ vào đó:

- Mua đồ cho bảo bối đi.
- Ô, chứ không phải để 2 tháng nữa à?
- Thôi mua giờ đi, lỡ khi đó bận bịu thì sao?
- Vậy đi thôi – Thiên Giai kéo tay Tĩnh Phong.

Hai người chọn lựa lựa, cuối cùng cũng được những bộ đồ ưng ý. Chợt Thiên Giai nói:

- Anh dẫn em đến văn phòng phẩm đi.
- Em cần gì à?
- Em muốn mua đồ làm vòng tay cho con. Anh có muốn làm chung không?
- Đương nhiên là có. – Tĩnh Phong gật đầu.

Vậy là tối đó có hai người lúi húi tìm cách làm vòng. Sau một tuần cũng được hai chiếc vòng, một màu xám là của Tĩnh Thiên, một màu xanh là của Thiên Vân.

Buổi tối, Tĩnh Phong ngồi nói chuyện với Thiên Giai, lâu lâu lại áp má vào bụng cô để “kiểm tra tình hình”. Bỗng nhiên anh nói với cô:

- Em ơi, bảo bối nó quậy kìa, đập tứ tung luôn.

Thiên Giai phì cười trước thái độ của anh, cô nói:

- Ba ơi là ba, con được hơn 8 tháng rồi thì phải quậy chứ. Ba bắt con nằm yên thì sao mà chịu được.
- Quậy vừa thôi hai cục cứng, hai đứa phá thế sau này chịu sao nổi.
- Ba vĩ đại, ba chịu hết mà. – Thiên Giai xoa lưng anh.
- Anh rất mong đến ngày được thấy mặt con. Anh sẽ sắp xếp phòng mổ tốt nhất, để khi con sinh ra sẽ để tại phòng cùng em luôn. Anh thấy nhiều trường hợp lạc con rồi, anh không muốn.
- Em cũng không muốn như thế. Anh suy nghĩ chu đáo quá, cảm ơn anh.
- Sao em khách sáo thế? Là con của chúng ta mà.
- Tĩnh Phong, anh thật là một người cha vĩ đại đó. – Thiên Giai cười, nụ cười hạnh phúc. Bây giờ họ đếm ngược chờ đến ngày hai đứa con chào đời.

Ngày 24/8, nhà họ Du đón hai sinh linh bé bỏng chào đời.

Đọc tiếp : Này Gió, bao giờ anh mới trở về ? – Chương 87 (END)

88. Chương 87 (end)

CHƯƠNG 87: End

5 năm sau...

Tĩnh Thiên và Thiên Vân đã được 5 tuổi, Tĩnh Thiên có đầu óc rất nhạy với việc tính toán, còn Thiên Vân với bàn tay khéo léo của mình, cô đã thiết kế ẹ rất nhiều sợi dây chuyền, vòng đeo tay với hình vẽ ngộ nghĩnh.

Một ngày trời trong lành. Hôm nay hai vợ chồng Tĩnh Phong đều ở nhà. Tĩnh Phong đang ngồi làm việc trên phòng khách, còn Thiên Giai đang cặm cụi thiết kế đồ họa. Chợt hai người giật mình vì tiếng nói cười của Thiên Vân:

- Lêu lêu anh hai, có giỏi thì bắt em đây này.- Thiên Vân cầm mô hình xe của Tĩnh Thiên.
- Vân, trả đây cho anh. – Tĩnh Thiên chạy theo cô em gái.
- Không đâu, anh lại đây mà lấy, thách anh bắt được em. – Thiên Vân vừa chạy vừa lè lưỡi trêu.
- Hai đứa cẩn thận, làm gì mà chạy dữ thế ? – Thiên Giai nói với hai nhóc quậy.

Nhưng chúng dường như phớt lờ lời của mẹ chúng, vì bây giờ chúng đang chăm chú vào mô hình xe mà Tĩnh Thiên vừa lắp được. Thiên Vân có thú vui “tao nhả” là chọc phá anh hai mình. Kể cũng lạ, nếu là mọi đứa trẻ khác, Thiên Vân đã bị lãnh mấy cái tát của anh. Nhưng nhóc Thiên thì khác. Lắm lì, ít nói, tuy em có chọc phá mình đến đâu, sau đó vẫn cùng em đi chơi, đi ngủ, vẫn luôn nhường nhịn em.

Thiên Giai muốn đứng lên đi theo Thiên và Vân, cô thấy tình hình căng quá rồi. Nhưng Tĩnh Phong nắm tay cô lắc đầu nói:

- Để cho hai đứa chơi đi em, không sao đâu
- Thế là cô đành ngồi xuống. Cô nói với anh:
- Anh xem, hai đứa chạy vậy có ngày té đó. Đúng là nghịch ngợm quá.
- Là em sinh ra hai đứa quậy con đó mà.
- Chứ không phải là do anh sao?
- Được rồi vợ yêu, anh sẽ dạy lại hai con quậy con đó, được chứ?
- Nhớ giữ lời đó.

Không yên lòng, cô đứng lên đi ra ngoài vườn quan sát, Tĩnh Phong thấy vậy cũng đi theo. Họ chỉ đứng ở cửa để theo dõi tình hình. Trên môi Thiên Vân vẫn là nụ cười rạng rỡ, cô bé vẫn luôn miệng nói với anh trai:

- Anh hai chạy chậm quá, nhanh lên nào.
- Đứng lại Thiên Vân, em không được chạy nữa. – Thiên Vân không biết rằng anh cô cố chạy chậm để cho cô dừng lại, tránh việc cô bị vấp té. Thiên Vân vẫn chạy, cô không để ý mà vấp té, khiến mô hình xe rơi khỏi tay cô, các bộ phận bị rớt ra vài thứ.

Tĩnh Phong và Thiên Giai đứng đó quan sát, Thiên Giai rất muốn chạy đến xem Thiên Vân bị thế nào, nhưng Tĩnh Phong ngăn lại. Anh muốn xem biểu hiện của con trai anh khi bị em gái duy nhất của mình làm hỏng mô hình mới nhất mà nó vừa hoàn thành.

Tĩnh Thiên thấy em gái ngã thì vội vàng chạy tới, nói lớn lên, cậu nhóc không biết có ba mẹ ở đằng sau:

- Em chạy nhanh làm gì hả? Bị té rồi thấy chưa. Cái mô hình đó em thích thì anh cho, cần gì phải giật rồi chạy cho nhanh như thế.
- Nghe Tĩnh Thiên nói vậy, Thiên Vân khóc òa lên, cô bé nức nở:
- Huhuhu...anh hai mắng em....huhu..em mách ba...
- Anh đâu có mắng em. – Tĩnh Thiên đỡ Thiên Vân ngồi dậy.
- Rõ ràng là có mà. – Thiên Vân dụi mắt.
- Đau không? – Tĩnh Thiên nâng chân Thiên Vân lên hỏi.
- Đau – Thiên Vân gật đầu.

- Vậy để anh làm cái này cho sẽ hết đau. Nhưng em phải đợi anh, không được ré lên nữa.
- Ừm, anh muốn làm gì?
- Anh sẽ bím tóc cho em.
- Thật á? – Thiên Vân hỏi lại.
- Thật. – Rồi Tĩnh Thiên mở dây cột tóc của em gái, nhẹ nhàng thắt bím lại. Cậu nhóc thắt từng sợi thật kĩ, thật điêu luyện. Xong xuôi, cậu nhóc dắt em mình đến chỗ cửa kiếng trong suốt, chỉ vào đó:
- Đẹp không?
- Đẹp quá, ai dạy anh hai vậy?
- Anh thấy mẹ hay thắt cho em nên biết.
- Cảm ơn hai nhé – Thiên Vân hôn chụt một cái lên má Tĩnh Thiên
- Anh công em vào nhà, lần sau đừng chạy nhanh vậy nữa. Tê sẽ đau lắm đó.
- Em cũng không lấy đồ của anh nữa đâu.
- Em thích gì thì cứ lấy, nhưng phải nói với anh.

Rồi hai đứa nhóc đi vào nhà, khỏi phải nói Tĩnh Phong và Thiên Giai hạnh phúc đến mức nào. Họ không ngờ rằng Tĩnh Thiên “người lớn” đến thế. Thiên Vân có một người anh trai như vậy, còn mong muốn gì hơn.

Buổi tối, sau khi dụ cho “hai con quỷ con” đi ngủ, Thiên Giai đi ra ban công, nơi Tĩnh Phong đang đứng, cô nhẹ nhàng nói với anh:

- Anh vào ngủ đi, mai còn đi làm nữa.
- Ừm. Con ngủ rồi à?
- Vừa mới ngủ thôi.

Tĩnh Phong kéo Thiên Giai lại gần mình hơn, tay luồn qua kẽ tóc cô, nhẹ hôn lên đỉnh đầu ấy. Hai người cùng ngắm sao đêm. Anh nói với cô:

- Thiên Giai, anh cảm thấy mình rất hạnh phúc khi được ở bên em và con. Cảm ơn em.
- Em phải là người cảm ơn mới đúng. Anh cho em quá nhiều thứ.
- Còn em cho anh một gia đình.

Thiên Giai dựa vào vòng ngực săn chắc, vững vàng. Con người này luôn là chỗ dựa của cô, luôn bên cô chia sẻ những khó khăn, hỏi cô còn mong gì hơn.

Lúc đó, trong phòng ngủ của “hai quỷ con”

- Anh hai, lại đây, lại đây xem này- Thiên Vân vẫy Tĩnh Thiên.
- Em lại tính làm gì đây? – Nhóc Thiên nhảy xuống khỏi giường.
- Anh nhìn kìa – Thiên Vân chỉ vào nơi ba mẹ đang đứng, cô nhóc bụm miệng cười – Hi hi, ba mẹ đang ôm nhau đó anh hai.
- Thì giống như ba ôm em thôi.
- Không phải – Thiên Vân lắc đầu. – Ông nội nói mẹ là vợ ba nên ba yêu mẹ khác, còn em với anh là con nên ba yêu khác.
- Vậy à? – Tĩnh Thiên hỏi lại.
- Chứ gì nữa – Thiên Vân quay lại nhìn anh trai. – Anh, anh lấy máy hình đi, chụp lại hình này cho em với.
- Làm gì vậy?

- Đợi đến ngày nào đó, em sẽ cho làm triển lãm trong phòng tranh của em. Nếu không được thì bán lại cho ba mẹ. Lúc đó em sẽ mua cho anh một hộp kẹo luôn.

- Chờ chút anh đi lấy máy – Tình Thiên quay vào tủ đồ, cậu nhóc cầm theo chiếc máy ảnh mà bà nội tặng khi sinh nhật. “Tách”, “quý anh” đã chụp được khoảnh khắc quý báu ấy, hớn hờ đưa cho “quý em” xem. Thế là hai nhóc bụm miệng nhìn nhau cười, nghĩ đến cảnh mình sẽ có nhiều hộp kẹo, mà ba mẹ lại không biết mình chụp, hai “con quý” rất chi là sung sướng. Còn bên ngoài ban công, Tình Phong vẫn ôm Thiên Giai trong lòng, cảm nhận lấy cảm giác hạnh phúc ấm áp của gia đình, của tình yêu mà cô mang lại. Cảm ơn ông trời đã để họ về bên nhau, mặc dù đã chạy xa nhau một vòng tưởng chừng như vô tận...

~ THE END

Vậy là đã hoàn thành xong một tác phẩm đầu tay. Thực sự cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã theo dõi bài viết này của Je t'amie. Vì là tác phẩm đầu nên chắc chắn còn nhiều chỗ chưa hoàn chỉnh, mình sẽ cố gắng trong những bài viết sau. Cảm ơn mọi người rất nhiều.

89. Ngoại Truyện

Ngoại truyện

Trước khi viết mình xin nói vài chữ, mình đã gộp hai ngoại truyện lại làm một, nên các bạn chịu khó đọc dài một chút nhé. Ngoại truyện mình chỉ viết được 2 chương này thôi, nên các bạn đọc thông cảm và ủng hộ ình với nhé. Cảm ơn các bạn nhiều nhiều lắm

Con người ai rồi cũng phải lớn lên, cũng phải trưởng thành. Tình Thiên, Thiên Vân, Hoàng Kha, Minh Kỳ đều theo đuổi trường cấp ba ngày xưa ba mẹ họ đã từng học. Tình Thiên càng lớn càng giống Tình Phong ngày đó: lạnh lùng, ít nói, luôn mặc kệ mọi thứ xung quanh và chỉ có học. Khổ nổi, con gái cứ bám theo nhiều quá, nên nhiều lần Tình Thiên phải nhờ đến em gái ra tay dẹp loạn, viết thư nặc danh hù dọa. Mỗi ngày đi học với Tình Thiên như là một thảm họa, và thảm họa đó luôn được cô em gái yêu quý nhắc lại một lần nữa cho ba mẹ anh nghe.

- Con chào ba, con chào mẹ con mới về. – Thiên Vân chạy vào nhà, vô chỗ bếp nơi mẹ cô đang nấu đồ ăn, hít hà – Mẹ à, thơm quá.

- Gớm cái cô này, kiêu đấy thì làm sao mà lấy chồng?

- Con không sợ, ở vậy nuôi ba mẹ.

- Ba, mẹ con mới về. – Tình Thiên chào rồi bước lên phòng, cậu nhóc này luôn điềm đạm chứ không nói nhiều như Thiên Vân.

- Về rồi à con? Thay đồ đi rồi xuống ăn cơm – Thiên Giai nói vọng lên. Cô quay qua nói với Thiên Vân – Con cũng lên thay đồ rồi gọi anh hai xuống ăn cơm.

- Ảnh có tai mà mẹ. – Thiên Vân

- Con này – Thiên Giai cốc nhẹ đầu Thiên Vân – Mẹ nói mà cãi à?

- Con mách ba. – Thiên Vân làm mặt thảm đi ra chỗ Tình Phong. – Baaaa, mẹ la con kìa ba. Ba la mẹ đi.

- Sao vậy? – Tình Phong quay sang con gái.

- Mẹ la con – Thiên Vân dụi đầu vào lòng ba.

- Thế à? Vậy con cần ba la cho con một trận vì tội cãi mẹ không? – Tình Phong cười hỏi lại.

- Chán ba, nghỉ chơi ba, ba theo phe của mẹ – Thiên Vân phụng phịu đứng dậy đi lên phòng.
- Thiên Giai nhìn theo bóng con chỉ biết lắc đầu. Con bé này sao lại không nhẽo thế cơ chứ?
- Giờ ăn cơm, Thiên Vân lại “khui” chuyện của anh trai ở trên trường.
- Ba, mẹ, cho anh Thiên nghỉ học đi, con gái theo quá trời làm con mệt muốn chết.
- Sao lại vậy? Anh con không mệt thì thôi chứ. – Thiên Giai hỏi lại.
- Anh mệt 10 thì con cũng phải mệt 7, toàn là con phải giả danh người này người nọ để cách li đám con gái với anh không hà.
- Thôi thì chịu khó giúp anh con một chút. – Tĩnh Phong nói.
- Con xin hàng. – Thiên Vân đưa hai tay lên đầu hàng. – Tốt nhất ba nói anh kiếm một người khác đi, cho con đỡ mệt.
- Anh chưa muốn. – Tĩnh Thiên chột lên tiếng, giọng anh lạnh lùng.
- Không thì thôi – Thiên Vân bĩu môi. Giờ thì cô luôn phải giúp đỡ ông anh trai này không công, đôi khi chỉ được một ly trà sữa. Cô có kêu réo thế nào thì Tĩnh Thiên cũng chỉ im lặng, vì tiền của anh đã được dùng để mua mô hình hết rồi

Trường học giờ ra chơi...

Thiên Vân đang ngồi trong lớp đọc tiểu thuyết. Hôm nay cô không ra ngoài chơi cùng anh hai và hai người bạn nên có lẽ bọn đầu gấu bên lớp khác qua gây chuyện. Một tên đi đến chỗ Thiên Vân, giật quyển tiểu thuyết từ tay cô, cười trêu người:

- Này, có ngon thì lại đây mà lấy. Hôm nay không có anh mày giúp mày đâu.
- Bỏ lại chỗ cũ đi thằng khốn – Thiên Vân cũng không vừa. – Nó mà trầy một miếng thì mày không yên đâu.
- Hahaha, nghe mà sợ quá. Vậy thế này thì sao? – Tên đó cầm quyển sách của Thiên Vân bẻ cong lại. Gì chứ đụng đến sách là Thiên Vân không thể bỏ qua. Cô chạy ngay đến chỗ tên đó, nhưng hắn đã phi qua lan can mà xuống sân trường. Thiên Vân chạy theo, cô nói:
- Trả đây, đứng lại ngay.
- Lại đây mà lấy.
- Mau trả lại cho cô ấy – Một người đã bắt được tên đó, ra lệnh. Thiên Vân dừng lại, thở hồng hộc, sau đó nhìn lên, định nói lời cảm ơn:
- Cảm...là cậu à Minh Kỳ?
- Trả ngay – Minh Kỳ ra lệnh.
- Đây...đây ạ. – Tên đó nhìn rất khổ sở.
- Biến đi, và đừng hòng để tao nhìn thấy mày nữa. – Minh Kỳ buông tên đó ra, cậu cầm quyển tiểu thuyết đưa cho Thiên Vân rồi nói – Của cậu này.
- Cảm ơn nhé – Thiên Vân sung sướng ôm lấy bảo bối của mình.- Không có cậu không biết khi nào mình mới lấy lại được, chắc lại phải nhờ đến anh hai mất – Thiên Vân nhìn Minh Kỳ cười rạng rỡ.
- Cẩn thận – Minh Kỳ kéo Thiên Vân vào lòng mình, vì cậu biết có người đang chạy qua, để Thiên Vân “lố ngó” đứng đó sẽ bị đụng và té ngay. Người đó liền quay lại chỗ Thiên Vân và Minh Kỳ, lí nhí:
- Em..em xin lỗi. Chị có sao không?
- Không sao đâu, em cứ đi đi – Thiên Vân nói với cậu nhóc.

- Vậy em xin phép – Lần này cậu nhóc ấy đi chứ không chạy.
- Cẩn thận đó – Thiên Vân nói với theo, rồi cô quay sang Minh Kỳ nói với cậu – Đi thôi.
- Ủ- Minh Kỳ gật, anh thấy trong mình có cảm giác gì đó rất khác lạ. Hơn 17 năm qua chơi chung cùng Thiên Vân anh chưa hề có qua cảm giác này.

Nói về Thiên Vân, cô cũng chẳng khá hơn. Ngồi trong lớp mà tâm trí cứ dồn vào cái ôm khi nãy của Minh Kỳ. Những lần trước họ còn kề vai bá cổ, cô luôn thấy bình thường. Tại sao hôm nay chỉ là một cái ôm nhẹ cũng làm cho lòng cô có một cảm giác khác lạ. Có khi nào cô thích Minh Kỳ rồi không? Cô nói thầm :” Anh hai, giờ em phải làm sao?”. Những lúc như vậy cô luôn cầu cứu anh hai, nhưng bây giờ lại không đủ can đảm nói ra.

Ra về, cô cố gắng thu sách vở chậm nhất có thể, cốt ý để anh và hai người bạn đi trước. Tình Thiên thấy em gái còn chưa đi thì nói:

- Nhanh lên Vân. Sao hôm nay em chậm vậy?
- A, không có gì. Anh với Hoàng Kha và Minh Kỳ ra trước đi, em còn mấy quyển vở trong học bàn nữa.

Tình Thiên cùng hai người kia nghe vậy thì đi trước. Thiên Vân leo đèo theo sau. Cô đi cách họ ít nhất cũng phải một mét, không ngẩng đầu lên. Vì vậy mà vừa đi thêm được mấy bước nữa, cô đã đâm sầm vào một người. Thiên Vân lấy tay xoa xoa lên trán, khẽ rên một tiếng, người kia gỡ tay cô ra ân cần hỏi:

- Có sao không?

Thiên Vân nhìn lên, cô bỗng thấy tim mình đập mạnh, cô lắp bắp:

- Minh...Minh Kỳ, sao cậu...?
- Trắng sao gì chứ. Trán cậu may là chưa sưng lên đó, đi đứng gì mà..
-- Thiên Vân cúi đầu không nói gì.
- Đây, hôm nay cậu bị gì thế? Mệt à? – Minh Kỳ cúi xuống hỏi.
- – Thiên Vân không trả lời, chỉ lắc đầu.
- Cậu đau ở đâu à?
- ...- Vẫn không trả lời.
- Đây, hay cậu...tối ngày...? – Nói tới đây giọng Minh Kỳ nhỏ hẳn.

Mặt Thiên Vân đỏ như quả cà chua chín, cô chỉ biết liên tục lắc đầu, vừa nói vừa chạy trốn:

- Mình không sao.
- Thiên Vân – Minh Kỳ đuổi theo. – Chiều nay cậu rảnh không? Đi nhà sách nhé? Mình sẽ qua nhà cậu.
- Ủ, tùy cậu thôi. – Thiên Vân cố đi nhanh để tránh mặt Minh Kỳ, để lại cậu nhóc với tâm trạng ngổn ngang. Thiên Vân không còn đối xử với cậu như trước, có gì đó rất cách biệt. “Có khi nào cô ấy sợ bạn trai mình thấy không. Trước giờ chuyện gì cô ấy cũng nói ra, duy chỉ có chuyện này là chưa hề nhắc đến.” Minh Kỳ thầm nghĩ. Anh ảo não bước theo sau, lặng lẽ nhìn Thiên Vân cười nói với Tình Thiên và Hoàng Kha.

” Tình Thiên thì không thể. Vậy có khi nào là...” Với dòng suy nghĩ đó, Minh Kỳ chợt thấy buồn vô hạn. Vậy là đã rõ, người Thiên Vân thích chính là Hoàng Kha, chứ không phải anh, tuyệt đối không phải. Minh Kỳ chỉ biết cười khổ, tự chế giễu mình sao không nhận ra sớm hơn.

Buổi chiều...

Minh Kỳ nhấn chuông cửa nhà Tĩnh Phong, Thiên Giai chạy ra mở cửa, thấy Minh Kỳ cô liền cười hỏi:

- Minh Kỳ đến chơi à con? Vào nhà đi.
- Dạ con chào dì, Thiên Vân có nhà không dì? Hồi sáng con hẹn Vân chiều đi nhà sách.

- Nó trên phòng đó, con ngồi chơi đi để dì gọi.- Thiên Giai chỉ vào sô-pha, cô quay lên lầu gọi Thiên Vân – Vân ơi, có Minh Kỳ đến này, con hẹn bạn đi nhà sách sao để bạn chờ thế?

-...- Thiên Vân không trả lời

- Vân, xuống đi nhà sách với Minh Kỳ đi con.

- Mẹ nói Minh Kỳ về đi, con mệt, không muốn đi.

- Cái con bé này – Thiên Giai quay qua nói với Minh Kỳ – Con chờ dì chút, dì lên gọi nó xuống đây.

- Dạ thôi dì ạ, để hôm khác cũng được. Con xin phép con về. – Minh Kỳ lễ phép

- Ngại quá, vậy con hẹn lại lần sau nhé.

- Dạ không sao, con về đây ạ. – Minh Kỳ dắt xe ra cổng, Thiên Giai chờ bóng cậu đi khuất rồi mới khóa cửa. Cô bước vào nhà, lên phòng hỏi Thiên Vân:

- Thiên Vân, con sao vậy? Sao đã hẹn với Minh Kỳ rồi mà còn như thế?

- Mẹ, mẹ không hiểu đâu – Thiên Vân trùm mền kín mặt.

- Có chuyện gì con cứ nói ra đi.

- Con...mẹ ơi, hình như con thích Minh Kỳ mất rồi – Thiên Vân ngồi dậy ôm mẹ.

- Con thích Minh Kỳ? – Thiên Giai hỏi lại. Thiên Vân chỉ gật chứ không nói. Thiên Giai hỏi tiếp – Thế Minh Kỳ có biết không?

Thiên Vân lắc đầu, Thiên Giai nói:

- Mẹ hiểu rồi. Con sợ đúng không?

- Đúng vậy mẹ à. Chuyện gì cậu ấy cũng nói với con, chỉ trừ chuyện tình cảm thôi. Con nghĩ cậu ấy có bạn gái rồi. Mẹ biết mà, Minh Kỳ rất im lặng trong mấy chuyện này. Mẹ đừng nói với dì Khuê nha mẹ.

- Mẹ biết, nhưng con cứ xem cậu ấy như là bạn của con đi, rồi mọi chuyện cũng sẽ qua thôi con gái. Con suy nghĩ đi, mẹ xuống đây – Thiên Giai đứng dậy, nhẹ nhàng đóng cửa.

Thiên Vân đến bàn học, cô vào facebook của mình. Hai tin nhắn, một của bạn lớp trưởng, cái còn lại là của Minh Kỳ. Thiên Vân mở thư của Minh Kỳ ra, thấy cậu gửi bài ” I Love You – Only C ” , đề theo dòng tin nhắn “Bài này tâm trạng ghê luôn á, Vân nghe thử đi.”

Thiên Vân click vào dòng link nhạc đó và nghe thử, cô nhắn lại cho Minh Kỳ: ” Ừ, đúng là tâm trạng thật.”

Bỗngưng nick Minh Kỳ sáng đèn, anh trả lời lại:

” Bài này ai thất tình thì buồn chết.”

” Ừ, nghe bài Chờ của Sĩ Thanh cũng buồn lắm.”

” Hôm nay Vân bị sao vậy? Sao lại không đi nhà sách?”

” Mình mệt.”

” Ừ, mình biết rồi” – Minh Kỳ thở dài, Thiên Vân muốn tránh mặt anh.

” Ngày mai thì sao? Cậu rảnh chứ?”- Thiên Vân nhắn hỏi lại.

” Có rảnh, vậy chiều mai 4h ha?”

” Ừm, giờ đó cũng được.”

” Mình sẽ qua nhà cậu, đi xe đạp nhé?” – Minh Kỳ hồ hởi nhắn lại.

” Ừ, mình cũng muốn đi xe đạp. Thôi mình out trước, xuống nhà đã” – Thiên Vân nói xong liền out vội. Cô không hiểu sao mình lại chủ động hẹn Minh Kỳ.

4 h chiều ngày hôm sau...

Thiên Vân mở cổng, cô thấy Minh Kỳ đã chờ sẵn. Thiên Vân hỏi:

- Sao cậu không nhán chuông?

- Mình chỉ vừa đến thôi.

- Đi nào – Thiên Vân leo lên yên sau của xe Minh Kỳ, mỉm cười. Minh Kỳ cũng mỉm cười đáp lại, bắt đầu đạp xe. Đi ngang qua xe trà sữa, Minh Kỳ nói với Thiên Vân:

- Cậu chờ mình một chút. – Rồi anh đạp xe ghé vào đó, nói với bác chủ xe – Bác ơi, lấy cho cháu hai ly trà sữa bạc hà, một ly bỏ nhiều thạch bác nhé.

- Của cháu đây, ly này là ly nhiều thạch. Hết 24000đ cháu ạ.- Bác bán hàng cười thân thiện. Minh Kỳ đưa cho Thiên Vân cả hai ly, rồi lấy tiền trả cho bác bán hàng. Cả hai chào bác rồi lại tiếp tục đi. Thiên Vân khều lưng Minh Kỳ:

- Minh Kỳ, cậu dừng xe đi. Uống chút nước này.

Vậy là Minh Kỳ dừng xe, tấp vào ghé đá bên đường, nhận lấy ly trà sữa của mình. Thiên Vân chợt hỏi Minh Kỳ:

- Minh Kỳ này, nếu có một người bây giờ nói thích cậu, thì cậu sẽ làm sao?

- Thích mình? Chắc mình đành từ chối thôi, mới thất tình mà- Minh Kỳ nhìn Thiên Vân cười nhẹ.

- Cậu thất tình? Sao mình không biết? Ai làm cậu thất tình vậy?

- Một người bạn của mình. Cô ấy là người đầu tiên mình đặt tình cảm chân thành đến vậy. Nhưng khi mình định bày tỏ thì phát hiện ra cô ấy thích chính người bạn đã chơi với mình lâu năm. Thế nên đành rút lui.

- Vậy à, cậu đừng buồn nữa nhé. Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi. – Thiên Vân vỗ vỗ vào vai Minh Kỳ.

- Ủ, chúng ta đi tiếp nào – Minh Kỳ đứng dậy dắt xe. Cả hai không biết rằng những lời nói của mình lại làm đối phương tổn thương sâu sắc. Thiên Vân xác định được Minh Kỳ đã thích một người khác, nên bây giờ cô buồn lại càng buồn. Minh Kỳ lại nghĩ Thiên Vân đang an ủi mình, nghĩ rằng cô hiểu câu nói đó. Cô như đang khuyên anh nên từ bỏ đi. Anh nghĩ mình phải rút lui thôi, vì Thiên Vân đã là của Hoàng Kha rồi, mà bạn bè thì không nên giành giật với nhau, nhất là chuyện tình cảm. Cả quãng đường đi, chẳng ai nói với ai câu nào. Thiên Vân muốn phá vỡ cái bầu không khí quái gở này nên cô nói với Minh Kỳ:

- Minh Kỳ, mình muốn ăn kẹo bông, bên kia kia – Thiên Vân chỉ tay qua chỗ công viên, nơi có chiếc xe bán kẹo bông đầy màu sắc. Minh Kỳ chiều ý cô liền đạp xe qua bên đó. Thiên Vân mua hai cây kẹo, một màu hồng một màu xanh. Cô hỏi Minh Kỳ:

- Cậu ăn không? – Nhưng Minh Kỳ chỉ lắc đầu. Thiên Vân leo lên xe, Minh Kỳ đạp xe đi tiếp. Chợt Thiên Vân vịn lấy vai Minh Kỳ, cô đứng lên, lấy một ít kẹo bông đưa trước miệng anh rồi nói:

- Ngoan nào, ăn một miếng thôi.- Minh Kỳ đành nghe lời mà ăn. Thiên Vân khoái chí cười khanh khách, cô lấy thêm một miếng khác màu đưa cho Minh Kỳ – Thử vị khác đi.

Minh Kỳ chỉ lặng lẽ ăn chứ không nói gì thêm. Khi cả hai đã ăn hết hai cây kẹo bông, Thiên Vân mới ngồi xuống. Cô lặng lẽ vòng tay ôm lấy Minh Kỳ, khiến anh rất ngạc nhiên. Anh khẽ gọi:

- Thiên Vân...

- Mình không sao – Thiên Vân lắc đầu. Nhưng từ khóe mắt cô, một giọt, hai giọt, rồi hàng trăm giọt nước mắt đua nhau rơi, thấm ướt cả lưng áo Minh Kỳ. Minh Kỳ lúc này hoang mang tột độ, anh vội dừng xe, quay ra đằng sau Thiên Vân, thấy cô đang dụi mắt thì vội hỏi:

- Thiên Vân, cậu sao vậy?

- Cậu đừng lo, chỉ là bụi bay vào mắt thôi.

- Để yên nào – Minh Kỳ thổi vào mắt Thiên Vân khiến cô khóc càng nhiều hơn. Minh Kỳ lúng túng không biết làm thế nào, đành lấy điện thoại ra, nói – Để mình gọi cho Hoàng Kha, có lẽ cậu ấy là người giúp được cậu.

- Không, đừng. Đừng gọi cho bất kì ai cả. Mình không muốn.

- Tại sao chứ? Bây giờ chỉ có Hoàng Kha mới giúp được cậu thôi. – Minh Kỳ khó hiểu nhìn Thiên Vân.

- Sao lại là cậu ấy mà không phải là cậu? – Thiên Vân hét lên khiến người đi đường phải ngoái nhìn cô. Thiên Vân xấu hổ quá liền leo xuống xe, chạy không có định hướng. Minh Kỳ ngó người ra, hình như anh đã nhầm lẫn một điều rất quan trọng. Thiên Vân không hề thích Hoàng Kha vượt quá tình cảm bạn bè như anh nghĩ. Minh Kỳ vội gửi xe cho quán nước gần đó, chạy đuổi theo Thiên Vân, vừa chạy vừa nói:

- Vân, Vân à, đừng chạy nữa, đứng lại đi.- Nhưng Thiên Vân vẫn chạy, cô muốn chạy trốn. Trong tim Minh Kỳ, cô chẳng hề có vị trí nào khác ngoài việc là người bạn nổi khổ. Càng nghĩ, càng buồn, Thiên Vân cố chạy nhanh hơn. Nhưng sức cô không thắng được sức của Minh Kỳ, rất nhanh, anh đã nắm lấy được cổ tay cô và buộc cô phải đứng lại.

- Bỏ ra đi Minh Kỳ, cậu đừng như thế – Thiên Vân lắc đầu.

- Thiên Vân, sao cậu phải như vậy? Tại sao lại chạy trốn? – Minh Kỳ nắm tay Thiên Vân mạnh hơn.

- Đau... – Thiên Vân nói nhỏ. Nghe vậy, Minh Kỳ liền nói lỏng một chút, sau đó nhanh chóng ôm Thiên Vân vào lòng khiến cô không kịp phản kháng.

- Minh Kỳ, bỏ mình ra – Thiên Vân giãy nảy trong lòng Minh Kỳ. – Người ta nhìn kìa.

- Kệ họ đi. Thiên Vân, cậu phải nghe mình nói. Người mà mình đặt tình cảm chân thành là cậu. Người làm mình thất tình cũng chính là cậu, là cậu đó.

Thiên Vân như không tin vào tai mình, cô liên tục lắc đầu:

- Không phải, không phải...

- Dù rất khó tin nhưng đó là sự thật. Thiên Vân à, mình thích cậu, không phải theo tình cảm bạn bè nữa. Cho mình một cơ hội, làm bạn gái mình nhé?

- Anh hai...- Thiên Vân gọi nhỏ

- Mình xin cậu, hãy thử một lần gọi tên mình khi cậu cần sự giúp đỡ, đừng gọi Tỉnh Thiên nữa được không?

- Minh Kỳ nắm lấy bắp vai Thiên Vân.

- Minh Kỳ...mình...đồng ý. – Thiên Vân vẫn nói nhỏ, nhưng Minh Kỳ hoàn toàn nghe thấy. Khởi nói anh vui mừng đến mức nào, liền ôm chầm lấy Thiên Vân quay một vòng. Mọi người qua đường hiếu kì đứng lại xem khiến Thiên Vân như muốn chui xuống đất, cô nói với Minh Kỳ:

- Về thôi.

Minh Kỳ đặt Thiên Vân xuống, nói với cô:

- Lên mình công về. – Thiên Vân nghe lời, leo lên lưng Minh Kỳ, vòng tay ôm lấy cổ anh. Minh Kỳ hạnh phúc quá liền cao hứng hát:

- Cứ mãi như vậy thì tình ta sẽ chẳng phai nhòa. Và một thời gian sau em sẽ là cô dâu. Dù anh luôn biết sẽ thật khó đến ngày mà anh luôn mơ thầm. Nhưng mong lắm ngày mà em là vợ yêu oiiii !!!

- Này, cậu hát cái gì thế hả? – Thiên Vân nhéo lỗ tai Minh Kỳ. Nhưng cậu ta cứ cứng đầu mà hát:

- Và một thời gian sau em sẽ là cô dâu...

- Ai là cô dâu hả La Minh Kỳ? La Minh Kỳ là tên khốn.- Thiên Vân nói vào tai Minh Kỳ.

- Du Thiên Vân là bạn gái của tên khốn, Du Thiên Vân cũng là tên khốn. – Minh Kỳ nói trong hạnh phúc ngọt ngào.

- Minh Kỳ đáng ghét – Thiên Vân nhéo má Minh Kỳ.

- Anh yêu em như sóng với bờ. Xin ru ngàn năm tình yêu bên nhau trọn cuộc đời. Yêu nhau như trăng với sao. Như lá với cây ôm trọn tình yêu ngọt ngào...- Minh Kỳ không thèm để ý đến lời trách của Thiên Vân, anh tiếp tục hát. Những giai điệu đó ru lòng Thiên Vân ngọt ngào, êm dịu. Cô dụi đầu vào vai Minh Kỳ, hát lại lời của anh:

- Em yêu anh như sóng với bờ. Xin ru ngàn năm tình yêu bên nhau trọn cuộc đời...

- Yêu nhau như trăng với sao. Như lá với cây ôm trọn tình yêu ngọt ngào. Yêu em yêu những ấm nồng. Nhớ em nhiều như ngàn sao trên bầu trời rất xa. Dù sau này có chông gai thì lòng anh luôn có em. Love you baby...- Minh Kỳ cũng tiếp lời, anh công cô đi trong ánh chiều, hình ảnh đẹp để ấy hai người luôn khắc sâu. Và sau này họ lại kể lại cho con cái mình nghe về “thiên tình sử” của ba mẹ chúng...

“Mọi chuyện buồn rồi sẽ qua thôi, vì đã có anh ở ngay cạnh em rồi. Xin em đừng lo lắng thêm gì nữa. Hãy cứ yêu anh đi thôi. Xin em ru tình ta ngàn năm bền vững. Nếu em là trăng anh nguyện là bầu trời, để mãi được ở bên và che chở cho em. Dù có chông gai ta vẫn mãi bên nhau, bên nhau trọn đời. Yêu emm...!!!”

~~THE END

Cuối cùng cũng end được. Cái kết cho Thiên Vân và Minh Kỳ ai cũng biết rồi chứ nhỉ?

Mong là chúng ta sẽ có duyên gặp lại cho tác phẩm thứ 2 của mình. . Cám ơn các bạn nhiều lắm luôn, vì đã ủng hộ truyện đầu tay của mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-gio-bao-gio-anh-moi-tro-ve>